

Açlık Grevleri Zaferle Sonuçlandı

Türkiye'deki işkenceleri, cinayetleri, terör ve katliamları açığa çıkartmak amacıyla Almanya'nın 10 şehrinde başlatılan açlık grevleri hedeflenen amaca ulaştı. Türkiye'de olanlar batı kamuoyuna bütün çıplaklığı ile sergilendi.

Faşist generaller yakalanan arkadaşlarımızın isimlerini açıklamak zorunda kaldı Böylece onlarca devrimcinin işkencede öldürülmeleri engellendi.

Alman Hükümeti Mart ayında Türkiye'de ki işkenceleri insan haklarının çiğnenmesini yerinde incelemek üzere bir heyet yolluyor.

Şimdi cunta kuvvetleri büyük bir şaşkınlık içinde ne yapacaklarını bilemeden saldıyorlar. Büyükelçilik, Hürriyet ve Tercüman gazeteleri aracılığıyla bir karşı kampanya başlatıldı.

İŞÇİLER SİZLERİ TÜRKİYE'DE İŞKENCE VE TERÖR OLMADIĞI YALANINA ORTAK ETMEK İSTİYORLAR. SİZLERİ CİNAYETLERİNE VE KATLIAMLARINA ORTAK ETMEK İSTİYORLAR. BU OYUNA GELMEYİN !!!

Alman kamuoyu, Türk hükümeti yaklaşık iki aydır bir olayla meşgul oluyorlar. "AÇLIK GREVLERİ". Basında, televizyonda hemen hemen hergün bu olayla ilgili haberler yer aldı. Bu eylemin bir takım "teröristlerin" işi olduğu söylendi. Ama eylemi desteklemeyen ilerici kişi, kuruluş yok gibiydi. Neydi bu eylem! Nasıl gelişmiş, nasıl organize edilmişti?

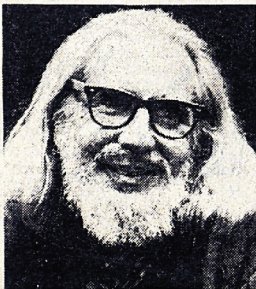
EYLEMİN BAŞLANGICI:

Türkiye'de işkence altına alınan 5 yoldaşın öldürülme tehlikesi ile karşı kar-

şıya oldukları haberi gelir gelmez harekete geçildi ve ilk elde şu işler gerçekleştirildi:

Af örgütü ile geçilen ilişki sonucu, bu örgüt bir kampanya başlattı ve durumu yerinde incelemek üzere bir heyet yolladı.

Alman SPD milletvekilleri, Belçika Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, Danimarka'da 30'un üstünde milletvekili ve tanınmış kişiler protesto telgrafı yollayarak bu kişilerin hayatlarından endişe ettiklerini bildirdiler. Devamı Sayfa 8

ERNESTO CARDENAL

AÇLIK GREVİNİ NİKARAGUA KÜLTÜR BAKANI ERNESTO CARDENAL'DEN YAZAR HEINRICH BÖLL'E KADAR DESTEKLEMİYEN KİŞİ VE KURULUŞ KALMADI

Bir kilisede açlık grevine gitmeniz anlamsız değildir. Belki de, Avrupa'da birçok hristiyan, bizlerin o profesyonel isyancı proleterin, düzene karşı olduğu için çarmıha gerilen savaştının torunları olduğumuzun farkına varır.

Hepinizi selamlar ve kucaklarım
ERNESTO CARDENAL
(Nikaragua Kültür Bakanı)

bu sayıda

"Dev-Yol örgütünün çökertilmesi" üzerine	S.2
Devrimci İşçi'den	S.3
Direniş Haberleri	S.6
Neden Cunta II	S.10
Cuntanın ekonomi politikası ve Türkiye halklarına getirdikleri	S.12
Uluslararası Af Örgütü	S.14
Türkiye Raporu	S.16
Eğitim Köşesi	S.17
Kadın Sorunu	S.17
NATO Tuzağı ve Türkiye	S.18

'Dev-Yol örgütünün çökertilmesi' üzerine

Türkiye de faşist generallerin temel bir hedefi var. Örgütlü sol güçleri, devrimci hareketleri yok etmek, ortadan kaldırmak. Bu amaçla özellikle sol örgütlerin merkezlerine yönelik sistemli bir saldırı sürdürüyorlar. Basında sık sık buna ilişkin haberler çıkıyor. "Falanca örgüt çöktü, Merkez komitesi üyeleri yakalandı v.s...." diye.

Faşist generallerin ortadan kaldırmak istediği ve İngiltere'nin sağcı "Ekonomist" gazetesine göre de "En tehlikeli örgüt" olarak nitelenen Devrimci Yol örgütlenmesine karşı saldırılar sürüyor. Halkımızın tek umudu olan devrimci örgütlenmemiz elbetteki egemen sınıflar için "tehlikelidir". 12 Eylül'den çok önce başlamış olan Dev-Yol örgütlenmesine, onun ortadan kaldırılmasına yönelik saldırılar 12 Eylül sonrası korkunç hız kazandı. Faşist generaller bu saldırılardan sonuç alamadıkça çılgına döndüler. Gecekondu semtlerinde örgüt üyesi diye yaşı 15'ten yukarı ne kadar genç varsa toplanıp içeri alındı. Gözaltına alınan, işkenceden geçirilen yüzlerce sempatzandan aylarca haber alınmıyor. Tutuklananların ne isimleri açıklanıyor ne de nerede oldukları biliniyordu.

Halkımıza karşı yönelen bu barbar ve terör rejiminin gerçek yüzünü açığa çıkartmayı amaçlayan açık grevleri bu açıdan da önemli başarılar elde etti. Cunta şefleri 12 Eylül'den bu yana tutuklu ya da baskı altında olan Dev-Yol'a ait 204 kişinin ismini yeni yakalanmışlar gibi açıklamak zorunda kaldılar, ve "Dev-Yol örgütünü çöktürtiklerini" eklemeyi de unutmadılar. Bunu Merkez Komitesi üyesi oldukları iddia edilen 4 kişinin yakalanması takip etti, ve ikinci defa Dev-Yol örgütünün çöktüğü ilan edildi. Şimdi tüm gerici güçler zafer sarhoşluğu içinde bir bayram kutluyorlar. Kendileri için büyük bir tehlike "ortadan kalkmıştı (!)"

İlerde bu türlü haberler daha ne kadar devam eder bilinmez. Önümüzdeki günlerde gazetelerde yeniden Dev-Yol örgütünün çöktüğüne dair yeni yeni haberlerin çıkması hiçte şaşırtıcı olmayacaktır.

Ama bu nokta da özellikle "Dev-Yol örgütünün çöktürülmesi" konusunda birşeyler söylemekte yarar vardır.

Egemen sınıfların devrimci güçlere karşı yürüttüğü yoketme ve yıldırma kampanyasında "psikolojik savaş" oldukça önemli bir yer tutar. Moral bozukluğu ve "hayal kırıklığının" devrimci güçlerin dağıtılmasındaki rolü büyüktür. Bunu çok iyi bilen faşist güçler, devrimci güçleri fiziki yoketmenin yanı sıra ve bazen ondan daha da önemli olarak psikolojik yoketmenin yollarını ararlar. Çünkü devrimci morali yüksek bir hareket ne kadar büyük darbeler yerse kesin kısa zamanda kendisini toparlayabilir, güçlü bir hareket haline dönüşebilir. Moral yünden çokmuş bir hareketin kendisini toparlayabilmesi ise yılların sorunudur.

12 Mart dönemi bu bakımdan son derece canlı bir örnektir. Yenilgi yılları sonrası en zor olan şey var olan yığınları ve moral bozukluğunu ortadan kaldırabilmektir. Ve bunun üstesinden gelmek en az 3-4 yılı almıştır.

Cunta güçlerinin şimdi de yapmaya çalıştığı böylesi bir ortamı yaratabilmektir. Çünkü onlarda şu gerçeği çok iyi biliyorlar: Devrimci Yol örgütlenmesinin bugünkü boyutları, kazandığı kitle desteği 12 Mart dönemi ile kıyaslanmayacak boyuttadır. Hareketin örgütlülüğünün dağıtılması, ortadan kaldırılması cunta güçlerinin yapabileceği bir şey değildir. Bu bakımdan tirenin çoktan kaçırılmışlardır. Dev-Yol örgütlenmesini yoketmek demek, onun tüm militanlarını, örgütlü unsurlarını yoketmek, bütün ilişkilerini dağıtmak anlamına gelir ki böylesi bir şeye ne cuntanın gücü yeter ne de ceza evlerinin...

Bu birçok bölgelerde, yöre halkının tümden yok edilmesi, Fatsa halkının, Kars, Artvin köylülerinin, Devrimcileri bağrına basan Kürt köylerinin ortadan kaldırılması demektir.

Bunu başaramayacaklarını kendileri de biliyorlar. Geriye bir tek ihtimal kalıyor. Hareketin önder kadrolarını imha etmek, işkencede öldürmek, idam etmek, yapacakları Basın-Yayın bombardımanı ile örgütün çöktüğünü, yokolduğunu ilan etmek. Böylece korku ve yığınlığı, moral bozukluğunu egemen kılmak. Bu yöle egemenliklerini en azından dört-beş yıl daha sağlama alacaklarına inanıyorlar.

Bunu başarabilirler mi? Yani koparıldıkları gürlüğü inanarak "Herşeyin bittiğine" inanarak çıkabilir mi? Çöküşünü çılgınca kutladıkları Dev-Yol örgütü gerçekten çökmüş müdür?

Türkiye'de devrimci mücadele, özelliği ve yapısı gereği uzun dönemli, zorluklarla dolu yılların sorunudur. Bu nedenle yakın bir devrim umuduyla mücadeleye katılanlara, anlık zaferlere bel bağlayanlara bu kavgada yer yoktur.

Hareketin içine girdiği zorlu dönemlerde bu tür zayıf unsurlar ortaya çıkabilir. Şu veya bu nedenlerle safları terk eder, korkuya ve yığınlığa kapılabilirler.

İçinde yaşadığımız dönemde bu tür unsurların çıkması beklenebilir. Bunlara hazırlıklı olmak gerek. Ama asıl önemli olan yine bu dönemlerin, devrimci mücadele nin kararlı ve bilinçli unsurlarını da açığa çıkarttıdır. Bu unsurların bilmesi gereken nokta ise bu tür dönemlerde sorumluluğun daha da arttığı, mücadeleye daha sıkı sarılmak gerektiğidir. Bizi bundan önce olduğundan daha önemli daha ciddi görevlerin beklediğini bilmek zorundayız. Önümüzde aşmamız gereken zorlu bir sınav vardır.

Türkiye'de uzun süreli devrim mücadelesinin en önemli mevzi savaşlarından birisi verilmektedir. Bu mevzi mücadeleyi kaybetmek savaş kaybetmek anlamına gelmeyecektir. Ama onu kazanmak güçlerimiz daha üst düzeyde sürecekte yeni mücadelelere hazırlayabilmek, savaş kazanmamızı oldukça kolaylaştıracaktır.

Dev-Yol örgütlenmesi belirli darbeler yememiş olmakla birlikte, şu andaki örgütsel yapısı ile bu zorlukları aşabilecek güçtedir.

Generallerin koparttıkları gürlüğü ve yaygaraya gelinece onlar bu yolla Dev-Yol örgütünün çöktüğüne kendilerini de inandırmaya çalışıyorlar. Belki bu kampanya sonunda kandırabildikleri kimseler olur veya bu kampanya saflardaki zayıf unsurların ortaya çıkmasına yarayabilir. Ama devrimci örgütlenme hızla saflarındaki gedikleri doldurarak mücadeleyi sürdürmeye devam edecektir. Bu da tek başına cuntanın yalanını ortaya çıkarılabilecektir.

ALMANYA VE DEVRİMCI YOL

Türkiye'deki tüm bu gelişmelerin Almanya'yı da etkileyeceği açıktır.

Birincisi aynı moral bozukluğu havası burada da, özellikle oportünist grupların çabalarıyla da, yaygınlaştırmaya çalışılabilir.

İkincisi, Cunta güçleri, kendilerine önemli darbeler vuran hareketimize karşı belirli polisiye tedbirler alma yoluna gidebilir. Bu konuda gerek Alman Polisinin gerekse sivil faşist güçlerin desteğini alacağı da açıktır.

Yurt dışı örgütlenmesinin önemi son eylemlerle de iyice gün ışığına çıkmıştır.

Bu açıdan bize karşı yönelebilecek her türlü saldırıya karşı hazırlıklı olmak gerekiyor. Yapılacak şey son derece net ve açıktır.

a) Son eylemlerle kazanılan ilişkilerin (özellikle Alman demokratları ile) yaygınlaştırılıp geliştirilmesi ve bu ilişkileri üretken hale sokacak örgütlenme biçimlerinin yaratılması.

b) Buna bağlı olarak, doğru bir cephe politikasının güdülmesi, Türkiye doğrultusunda harekete geçirilebilecek tüm unsurların harekete geçirilmesi çalışması. Türkiye sorunun sürekli canlı tutulması.

c) Örgütsel ilişkilerimiz itibarıyla daha ciddi, disiplinli ilişkilerin yaratılması ve örgütsel yapımızın yeni döneme, görevlerin karmaşıklığına göre sağlamlaştırılması...

Bunlar daha da artırılabilir. Ama şurası artık hepimiz tarafından açık olarak kavranmalıdır. Bizleri son derece ciddi ve ağır görevler beklemektedir. Bunların altından kalkabilmek örgütsel güçlülüğe, izlenecek politik çizginin doğruluğuna bağlıdır.

Görevlerimizi başaracağımızdan şüphemiz yoktur.

Kazanan er geç, devrimci Yol'da Türkiye halkları olacaktır.

Türkiye, Açlık Grevleri ve Yeni Görevlerimiz

Türkiye tarihinin en karanlık günlerini yaşıyor. Karşı devrim bütün acımasızlığı, bütün vahşeti ile saldırıyor. Özellikle örgütlü sol hareketlere ve onların önderlerine karşı yürütülen terör kampanyası, şimdi yavaş yavaş aydın kesimi de kapsamaya başladı. Cunta güçlerini bu derece telaşlandıran şey; geçen her günün kendi aleyhlerine olduğunu bilmelerindendir. Hedefledikleri şeyleri - "ekonomik ve politik anarşiyi düzeltmek" - kısa zamanda elde etmenin mümkün olmaması onları iyice çaresizliğe itiyor.

Başlangıçta, sağlamış oldukları sessiz destekler iki alandaki (politik ve iktisadi) başarısızlıkları nedeniyle kaybolmaya başlıyor. Kenidlerine "huzur" sözü verilen halk yığınları, terörün kökünün kuruması yerine doğrudan generallerin terörü altında yaşıyorlar. Böylece gerçek "terörizin" bu devlet olduğu, bu generaller olduğu hergünkü somut pratikte yeniden yaşıyor. "Demokrasiye dönüş" denilen şeyin de yine generallerin diktatörlüğünden başka birşey olmadığını da anlaşılmasıyla cunta şeffelinin artık tutunacak sağlam bir dalı kalmadı.

Politik alanda yaşanan başarısızlıklar aynen iktisadi alanda da yaşıyor. IMF patentli Turgut Özal formülü ekonomiyi yeni dar boğazlara sokuyor.

İhracatı artırmak, iç talebi (halk yığınlarının alım gücünü) azaltmak, ücretleri dondurarak üretimi süngü zoruyla artırmak ve böylece yeni döviz kaynakları bulmak şeklinde özetlenebilecek iktisadi politika iflasla sonuçlandı. Tekel-ler arası yarışın hızlanması, orta nite-likte firmaların iflası ve fiyatlarla bir-likte işsizliğinde alabildiğine artmasın- dan başka bir sonuç yaratmayan Turgut ÖZAL ekonomisi açlık ve yoksulluğu artırıyor.

İşçi sınıfının sendikal haklarının yok- edilmesi, ücretlerinin dondurulması yet- miyormuş gibi şimdi süngü zoruyla, sıkıyönetim bildirileriyle üretimi artır- maya çalışıyorlar. Ne yapacaklarını iyice aşşan Cunta şeffeli, köleci döne- me benzer, zorbalık ve tehditle ekonomi- yi kurtaracaklarını zannediyorlar.

Gerek iktisadi gerek politik alanda yaşı- nan ve cunta güçlerinin halkın gözünde, değerini iyice yitirmesine neden olan gelişmeler bir tek sonuç yaratıyor. TERÖR ve VAHŞET. İktisadi ve politik çıkmazdan kurtulmanın yolunu daha fazla saldırmakta buluyorlar.

Sonuç: 5 ayda 350'yi aşkın ölü, 4 idam edilen, 109 idam kararı, 20'yi aşkın iş- kence de katledilen insan, Yüzbinin üst- ünde tutuklu ve kâdilerinden haber alınamayan yüzlerce devrimci İşte cuntanın özeti bu.

AÇLIK GREVLERİ

Ülkemizde kol gezen dehşet ve terör düzeni, batı kamuoyunda yansıtılmıyor, ülkede "huzur" ortamının var olduğu yalanı yayılıyordu. Batılı Emperyalist çevreler, destekledikleri faşist cuntanın "demokratik" olduğu havasını yaratabil- mek için her türlü çabayı harcıyor, basın, yayın organları üzerinde bilinçli bir kon- trol uygulanıyordu.

Karadenizde bombalanan dağ köylerine, Türkiye Kürdistanında kurşuna dizilen Kürt köylülerine, yüzbinlerce insanın doldurulduğu cezaevlerine rağmen batı da süren bu ölü sessizliği kırılmak zorun- daydı. Türkiye'nin, Türkiye'de olup bi- tenlerin gerçek yüzü bütün çıplaklığı ile açığa çıkartılmak zorundaydı.

Behçet Dinler, Mehmet Ali Yılmaz, Bülent Forta, Selahattin Karataş, Yaşin Ketenoğlu'nun yakalanmaları ve işkence ile öldürülme tehlikeleri bir kıvılcım ol- du. Almanya'nın 10 şehrinde açlık grev- leri düzenlendi. Ama B. Dinler için geç kaldı. Faşistler Behçet arkadaşı işkencede katlettiler. Açlık grevleri bir bomba gibi patladı. Oldukçe geniş bir çevreden destek alındı ve EYLEM POLİTİK BİR ZAFERLE SONUÇLAN- DI. Sadece ileri sürülen taleplerin gerçek- leşmesi bakımından değil, doğruduğu politik sonuçlar açısından bir dönüm noktası olması nedeniyle de bu bir ZAFERDİR. Bu nedenle eylemin genel bir değerlendirmesini yapmak onun olumlu ürünlerini değerlendiri- mek bizim için kaçınılmaz bir görevdir.

Ele alınacak ilk nokta ileri sürülen ta- leplerin gerçekleştirilmiş olunmasıdır. Cunta güçleri tutuklanan arkadaşlarını- zın isimlerini 11 Ocak'ta açıklamak zo- runda kaldılar. Ve ayrıca Cunta'nın des- tekçisi Alman Hükümeti de açlık grev- lerinin yarattığı baskıya boyun eğmek zorunda kaldı ve Türkiye'ye bir heyet yollamayı kabul etti.

Bu talepler gerçekleşmemiş olsa idi dahi grev eylemi politik anlamda başarıya ulaşmış, hedefine varmış olacaktı. Çünkü bilindiği gibi bir eylemin başarısı onun ileri sürdüğü talpeleri elde edip etmemesi ile doğrudan bağlantılı değildir.

Asıl önemli olan eylemin muhtevası, yü- rütülüşü ve doğruduğu politik sonuçlar- dır. Bu açıdan bakıldığında grev eylemi tam anlamıyla bir zaferdir. Çünkü:

1) Türkiye üzerine Batı kamuoyunda süren ölü sessizliği yıkılmıştır. Türkiye' deki işkence ve terör rejimi Alman hükü- metinin ve benzeri çevrelerin tüm engel- lemelerine rağmen batı kamuoyuna teş- hir edilmiştir. Böylece faşist cuntanın

"demokrat" olduğu ve demokrasiye dö- nüleceği sahtekarlığına son verilmiştir. Artık hiçbir akl evvel - Bonn büyük- elçisi hariç - Türkiye'de işkence olma- dığını ileri sürmeyecektir. Cuntacı generaller dahi işkence yapıldığını kabul etmek zorunda kaldılar. Faşist generallerin mali ve askeri destek- cisi Alman hükümeti bile Türkiye'ye yapılacak yardımda ülkesinde doğacak tepkilerden korktuğu için baş rolü oy- namaya cesaret edemiyor.

2) Şimdiye kadar sol örgütlerin büyük bir çoğunluğu "aşırı-uçlar" edebiyatı ile karalanmaya çalışılıyordu. "Türkiye'de aşırı uçlar vardır, cunta bu aşırı uçlara karşı demokrasiyi korumak ve yeniden kurmak için gelmiştir. Bu terörist grupların Almanya'da uzantı- ları vardır ve burayı da huzursuz etmek- te çatışma yaratmaktadır. Bunlara karşı da tedbirler alınmalıdır." Egemen çevrelerin yaymaya çalıştıkları tablo bu idi. Amaçları sol grupları iyice köşeye

bir olaydır. Bu sol hele yabancı olan bir sol grup için başarı sayılması ge- reken bir adımdır. Bunun dışında bu gelişmeyi grev sırası ve sonrası Devrimci Yol hareketine duyulan ilgi ve Türkiye konusunda yapılacak şey- ler için bize başvurulmaya başlanma- sından da çıkartmak mümkündür.

3) Grev hareketi Almanya'daki yabancı düşmanlığına da önemli bir darbe vurdu. Bunu grev sırasında kendisi ile konu- ştuğumuz SPD parlamento grup başkanı su sözlerle dile getirdi: "Sizler yabancı düşmanlığına karşı Alman hükümetinin yıllarca yapamadığı şeyi yaptınız. Eyle- miniz Alman halkının büyük sempati ilgi ve desteğini gördü." Özellikle Alman arkadaşların da greve doğrudan katılmış olmalarının bunda payı büyüktür. Şüphesiz Almanya'daki yabancı düşmanlığının boyutları ele alındığında, bu sonucu abartmamak gerektiği ortaya çıkar. Bu konuda ya- pılacak dah çok şey vardır.

sıkıştırıp, toplum dışı bir güç haline çe- virmektedir. Grev eylemi bu genel tabloyu parçalamada da önemli bir rol oynadı. İlk önce Türkiye'de aşırı uçlar çatışması değil, faşist terör olduğu gerçeği kav- randı. Terörün ve işkencenin kol gezdiği buna karşı ileri, devrimci güçlerin bir direniş mücadelesi sürdükleri gerçeği açığa çıkartıldı. Dolayısıyla Almanya'da da ileri sürdükleri iddiaların doğru olması nedeniyle sol grupların Türkiye konu- sından dinlenmesi gereken çevreler ol- duğu anlaşıldı. Bu konuda konuşacak, söz söyleyecek olanın bizler olduğunu kabul ettirdik. Alman hükümeti grevci- leri resmen kabul etmek ve bizlerle pa- zarlık etmek zorunda kaldılar. Bu Al- manya tarihinde gerçekleşmiş olmayan

4) Türkiye konusunda oldukça geniş bir çevre ile yeni ve oldukça sıhhatli ilişkiler geliştirildi. İlerde yapılacak çalışmalar açısından hayatı öneme sahip olan de- mokrat çevrelerle yüzyüze gelindi. Hare- ketimizin köşeye sıkıştırılıp terörize edi- lebilme şansı zayıfladı.

5) Türkiye'deki devrimci mücadele aç- sından yurtdışının önemi iyice belirgin- leşti. Sadece bir açlık grevi eylemi bile cuntayı sarsmaya yettiğine göre ilerde daha geniş bir kesimin kazanılmasıyla hayata geçirilecek eylemlerin cuntayı çok daha fazla etkileyeceği açığa çıktı.

DEVAMI ARKA SAYFADA

Türkiye, Açlık Grevleri

BAŞTARAFLI 3. Sayfada

Şimdi önemli olan nokta kazanılan mevzilerin korunabilmesidir. Grev hareketinin yarattığı politik başarının ve sonuçlarının örgütlenilebilmesi gerekmektedir. Kesinlikle geri adım atılmamalı, başarıların doğuracağı karşı-devrimci dalgayı göğüsleyebilmek önümüzde duran bir görevdir. Bu bütünüyle izleyeceğimiz politik çizginin tutarlılığına bağlıdır.

GREV ve SOL GURUPLAR

Açlık grevi gerek Türkiye'yi gerekse Alman sol gruplarla ilişkiler açısından da oldukça önemli sonuçlar doğurdu. Bunu bir sınav, sol grupların denendiği zorlu bir imtihan olarak nitelenmek yanlış olmaz. Gerek grev öncesi gerek grev sırasında ve sonrasında bizce önemli olan belli tartışma noktaları ortaya çıktı.

Özellikle Almanya'da bir dayanışma hareketinin hangi temeller üzerine oturması gerektiğini açığa çıkartması bakımından bu noktaya değinmekte yarar vardır.

Grev hareketini desteklemeyen Alman sol grubu yoktu. DKP'den (Moskov), KBW (Pekin)'ye kadar geniş bir çevrenin desteği kazanıldı. Ama bu desteğin olumlu özelliğinin yanı sıra, oldukça olumsuz örnekler de yaşandı.

Tartışma veya belli sol gruplarla ayrılık, grev sırasında izlediğimiz çizgi nedeniyle ortaya çıktı. SPD'ye karşı takındığımız tavır, izlediğimiz ittifak politikası eleştiriyi uğradı. Grevin başarıya ulaşması nedeniyle fazla temel bulamayan ve haksızlığı ortaya çıkan bu eleştirilerle uğraşmak, hareketimizin izlediği çizgiyi belirlemek açısından önemlidir.

"SPD, hükümet partisidir ve Faşist Cunta'nın destekçisidir. Dolayısıyla faşistlere yardım eden bir parti ile ittifaka geçilmesi yanlıştır. SPD karşıya alınmalıdır." Bazı sol grupların tavrılarını bu çerçevede özetlemek mümkündür.

Ayrıca Sosyal Demokrasinin Almanya'da oynadığı rol nedeniyle sol grupların özel bir huncunu kazandığını da eklemekte yarar vardır. Sol görünüm altında, Almanya bir polis devletine çevrilmiş, sol güçler izole edilmiş, emperyalist bir politika, demokratiklik maskesi ile sürdürülmektedir. Ve bu nedenle sol gruplar ellerindeki tüm olanaklarla SPD'nin bu ihanet anlamına gelen çizgisini açığa çıkartmayı kendilerine hedef edinmişlerdir. Am bizimle olan problemde işte tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Alman solu Türkiye'deki faşist darbeye de aynı bakış açısı ile yaklaştılar. Ellerrine SPD'yi teşhir edebilecekleri yeni bir malzeme geçmişti. Bu nedenle örneğin darbe sonrası Hamburg'ta yürüyüş SPD'ye karşı organize edildi. Gerek biçim, gerekse içerik bakımından bu tavır Türkiye'ye ilişkin yaratılacak bir dayanışma hareketine önemli darbeler vurmaktadır. Çünkü bu bakış açısının zorunlu sonucu SPD ve Askeri Cunta arasındaki farkın ortadan silinmesidir.

"SPD'ye karşı mücadele eşittir askeri cuntaya karşı mücadele veya tersi, bunlar bir ve aynı şeydir." Bizce bu mantık son derece ters ve yanlıştır. Her ikisi arasındaki bağlantıya rağmen bunlar bir ve aynı şeyler değildir. Dolayısıyla gerek mücadelenin biçimi gerek içeriği her iki halde de farklı olmak zorundadır.

Bizim bakışımız nedir? Nasıl hareket ediyoruz?

Bizim için önemli olan bir şey vardır. Türkiye'deki kardeşlerimiz ve onların haklı mücadeleleri. Bu konu da burada geniş bir kamuoyu yaratmak ve kazanabileceğimiz tüm politik güçleri kazanmak amacındayız. Her kişiyi, her kuruluşu, harekete geçirebilecek ne varsa harekete geçirmek görevi ile karşı karşıyayız. Ve açtığımız özellikle SPD tabanında, sol kanadında, sendikalarda harekete geçirebilecek kamuoyunda etkili olan güçler vardır ve biz bunları da kazanmak zorundayız. Bu güçlerin Alman solu ile aralarının olmadığı ve hemen hemen hiçbir konuda bir araya gelmedikleri de bir gerçektir. Ama bu bizim için bu kesimle ilişkiye geçmemek için bir gerekçe olamaz. Alman solu bu kesimi harekete geçirmenin önemini bilmesine rağmen kendi iç politika sorunlarını önümüze bir engel olarak dikmemeliydi.

Sorunu iki yanlı olarak ele almanın doğru olduğuna inandık. Birincisi sol grupları toplamak onlar arasında bir dayanışma yaratmak, ikincisi kazanabileceğimiz diğer kesimleri kazanmaya çalışmak. Alman soluna ait bazı gruplar SPD genel merkezi ile bizim ilişkiye geçtiğimiz kesim arasındaki farkı dahi görmiyerek bu konuda düşmanca tavır takındılar. Genel olarak "Sol çocukluk hastalığı" olarak nitelenilecek bu tavır, ittifak politikasını bilmemek, bir hedef doğrultusunda kazanabileceğin güçleri kazanmamak gibi sektör bir politikanın ürünüydü. SPD tabanında genel merkez ve Hükümetin Türkiye'ye ilişkin politikasına karşı çıkan ve bizle dayanışmaya giren unsurlara şu veya şu nedenle suçlama yönelmenin, saldırının yarardan çok zarar getiren bir çocukluk olduğunu bazı gruplar göremediler.

Sonuç olarak yaratılacak bir dayanışma hareketinde alman solunun soruna faydacı bir anlayışla yaklaşmaması gerektiği, ve herşeyi SPD'ye karşı kullanabilecekleri basit araçlar olarak görmemesi gerektiği iyice açığa çıktı.

Bu yürütülecek dayanışma hareketinin niteliği konusunda bize ilk ipuçlarını da verdi. Alman solu ile daha sıhatli ilişki kurabilmenin de bir başlangıç olması bakımından bu konular üzerinde tartışma sürdürmeye devam edeceğiz.

Türkiye'li sol gruplar adına söylenecek şeyler ise çok az ve oldukça acı. Halkçı Devrimci Federasyonun Batı Berlin, Kiel Hamburg, Münih ve Frankfurt örgütlerinin samimi, candan destek ve beraber çalışmaları dışında olumlu olan şey hemen hemen yok gibi.

Bu konuda Türkiye'deki politik gelişmelerin sol grupların çoğunu devre dışı bırakmış olmasının payı olduğu kadar, Almanya'da izledikleri yanlış politikanın da katkısı vardır. Türkiye'li grupların çoğu hala nerede yaşadıklarının bilincinde değildiler ve kendilerini Tunceli'de, Kars'ta veya Türkiye'nin herhangi bir yerinde zannetmektedirler. Böylece izole olmuş, kabuklarına çekilmiş, politik örgütlenme olmanın çok aşiret ilişkilerine dayalı tekkeler konumundadırlar. Politik anlamları olmayan ve tamamiyle buradaki çatışmaların dışındaki bu grupların tavrıları biraz kiskançlık biraz düşmanlık karışımı çekememezlik ve hareketi karalamaya çalışmaktan öte gitmemiştir. Ama burada özellikle ATİF'i anmakta yarar vardır. Sektör ve çocukca politikalarına bu grev sırasında birde Dev-Yol'a karşı mücadele gibi özel bir görev daha eklemişler ve

böylece devrimci bir eylemi bozucu, parçalayıcı bir konuma düşmüşlerdir. HK da gözlenen ise genel bir yalpalama bölgeler arası farklı tavrılar idi.

(Bielefeld ve Hamburg'ta birbirinden taban tabana zıt eğilimler ortaya çıktı). Belli bir yörede eylemi olumlu bulup katılırken diğer bir yörede başlangıçta engellemek için çalışmışlardır.

FIDEF'in tavrını sol gruplar adı altında incelemeyeceğiz. Çünkü greve karşı takındıkları tavır Türkiye Büyükelçisinin takındığı tavrından farklı değildi ve beraber incelemekte yarar vardır.

Bu konuda söylenecek son söz, Türkiye'li sol grupların Almanya'da devrimci mücadele de hangi araç ve yöntemlerin etkili olabileceğini, izlenecek hangi çizginin başarıya ulaştığını bu eylemden çıkartabilmeleridir. Biz ise soruna tesbit ettığımız temel program doğrultusunda geniş bir cephe yaratılması açısından yaklaşıyoruz. Ama bu iş için düşmanca tavrılara, rekabet eğilimlerine bir son vermek gerekmektedir.

AÇLIK GREVİ ve TEPKİLERİ

Yarattığı kamuoyu açısından oldukça büyük bir kesimi harekete geçiren açlık grevlerine karşı faşist generaller sessiz kalamadılar. Türk basınına uyguladıkları sansür ve haber verme yasağına rağmen Türkiye'de oldukça geniş bir kesim açlık grevlerini duydu. Başbakan ve Milli Güvenlik Kurulu ayrı ayrı demeçlerle önce iddiaları yalanladılar. Daha sonra Bonn Büyükelçiliği resmi açıklamada bulundu. Bunu Türkiye'de işkencenin var olduğu açıklamaları izledi.

Batı Kamuoyunda maskeleri iyice açığa çıkan cunta güçleri "bütün bunlardan sorumlu olanın teröristlerin yurtdışındaki uzantıları" olduğu imajını yaymaya çalıştılar. Ama bu propaganda ile kimseyi kazanamayınca Yurt dışında bulunan ne kadar sanatçı, aydın varsa, onlara saldırmaya başladılar. Önce teslim olma çağrısında bulundular, şimdi de vatandaşlıktan atma tehdidinde bulunuyorlar.

Kendilerinin vatandaşlıktan atılma günlerinin yaklaştığını bilen faşist generaller yurt dışını özel bir hedef olarak karşılarına aldılar.

Bonn Büyükelçiliği, Konsolosluklar, Hürriyet ve Tercüman gazeteleri korunç (!) bir karşı kampanya başlattılar.

Sadece koparttıkları gürültü bile açlık grevlerinin cunta güçlerini ne kadar sarstığını göstermeye yeter. Köln Konsolosluğu, kampanyaya çağrı yazısında DEVRİMCİ YOL'un adından bahsederek işlerin bu örgütün başının altından çıktığını ve buna karşı harekete geçilmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyor.

Kampanyanın yürütülüş itibarıyla pek bir yankı (özellikle batı kamuoyunda) bulamayacağını tahmin etmek zor değil. Çünkü açlık grevini destekleyen herkesi "terörist, komünist" olmakla suçlayan bu şark kafasının burada bir etki yaratması mümkün değil. Burjuva anlamda değer yargılarından bile habersiz Türk burjuvazisinin kitap okuyanı, afiş asanı "terörist" olarak suçlayan kafa yapısıyla la batıda bulunan burjuvaları bile etkileyebilmeleri şüpheli.

ve Yeni Görevlerimiz

Doğrudan hareketimize yönelik bu kampanyanın hedefi bizi "terörize" etmek. Yani bizim terörist bir örgüt olduğumuzu ispatlamak ve böylece bize karşı Alman Hükümeti tarafından belli tedbirlerin alınmasını sağlamak.

Bunu da bizim "bir avuç" olduğumuzu ispatlayarak yapmak istiyorlar. İşte FİDEF'in ve TKP'nin rolü bu noktada başlıyor. Basın toplantılarında açlık grevlerinin arkasında karanlık güçler olduğunu söyleyerek ve ellerinin ulaştığı her yere telefonlarla bu işi "terörist, anarşist, maceracı" kişilerin organize ettiğini bildirerek Bonn Büyükelçiliğine yardımcı oluyorlar.

Ama bu metodların çare olamayacağı açıktır. Çünkü hiç kimsenin gücü bir halk hareketini, bğunsuzluk hareketini karalamaya yetmiyektir. Ayrıca bu suçlamalar Türkiye'de işkence ve Terörün olup olmadığını öğrenmek isteyenlere cevapta değildir. Güneşi balçıkla sıvamak cesaretini ancak faşistler ve bazı ne yaptığını bilmez revizyonistler gösterebilirler.

Nitekim bu karşı kampanyanın ikinci silahı da faşist Türk Federasyonudur. Yaptıkları Basın Toplantısında dağıttığımız bildiri ve afişleri basına gösteren faşistler bizim ne kadar tehlikeli bir örgüt olduğumuzu anlatmaya çalışıyorlardı. Ve Askeri Cuntaya yardımın yapılmasının şart olduğunu söylüyorlardı. Bu basın toplantısı ile bir gerçek ortaya iyice çıktı. Cunta sivil faşistlere karşı değildir ve başı sıkışınca itleri yeniden piyasaya salmaktadır. Amaçları çok açık ortadadır. İtlerini üzerimize salacaklar, biz kendimizi savunmak zorunda kalacağız. Ve böylece asırı-uçlar çatışması Almanya'ya da sıçranmış olacak. Böylece eli bıçaklı olan ve sevilmeyen Türklerin bu aşırı kısmına karşı tedbir almak şart olacak. Bonn Büyük Elçimizde Türkiye'de terörist olan bizlerin Almanya'ya da karıştırmak istediğimizi söyleyerek haklı olduğunu ispat etmiş olacak.

Ve bir tiyatro şeridi gibi ... önce Bonn Büyükelçisinin suçlamaları, faşistlerin basın toplantısı geriye olay çıkartmak kalıyor. Ona da başladılar. İlk perde DUISBURG'ta oynandı. Arabalarla arkadaşlarımızı ezmeye çalışan faşistler hakettikleri dersi aldılar. Bunu ileride yeni çatışmaların takip edeceği açıktır. Hazırlıklı olmak faşist saldırılar karşısında doğru bir eylem çizgisi hayata geçirmek zorundayız.

NE YAPMALI

Bütün bu gelişmeler karşısında nasıl bir politik çizgi izlenmelidir? Önümüzdeki görevler nelerdir? Altı çizilmesi gereken ilk nokta Yurt dışının artan önemidir. Türkiye'deki gelişmeler Almanya'ya ve buradaki örgütlenmemize önemli görevler yüklemiştir. O halde faşist generallere karşı yurt dışında etkin bir direniş cephesi yaratılabilmek, ülkemizdeki işkence ve teröre karşı Batı'da bir baskı unsuru olabilmek önümüzdeki en önemli politik görevdir. Elimizdeki bütün araç ve yöntemlerle Türkiye'yi, oranın insanının kavgasını batı kamuoyuna yansıtmak, gerekli maddi manevi dayanışmayı sağlamak görevi ile karşı karşıyayız. Bu da ancak yurt dışındaki devrimci mücadelenin önemini kavramak, görevlerimizin ciddiyetini anlamakla mümkündür.

Yurtdışındaki devrimci örgütlenmemizin önündeki en büyük engel şu anda faşist saldırılarla birlikte yaratılacak olan karşı saldırı kampanyasının aşılabilmesidir. Karşı devrim güçleri bütün olanakları ile bize saldırıyorlar. Bizi iyice köşeye sıkıştırmayı "terörize" etmeyi amaçlıyorlar. Bu noktada oyunu onların çizdiği sınırlar içinde oynamamak, bize zorla kabul ettirilerek istenen yer ve zamanda mücadele etmek son derece önemlidir. Sınırları sadece faşist güçler tarafından çizilen bir mücadelede ne kadar haklı zeminde olursak olalım kaybeden biz oluruz. O halde iki şey yapmak gerekir: Faşist saldırılar karşısında meşru müdafaa hakkımızı kullanmak, kendimizi savunmak ve faşistlere karşı tutarlı bir mücadele yürütmek (Ama bu noktada böyle bir savunmaya hizmet etmeyen, sonuçları göğüslenemeyecek davranışlardan özellikle kaçınmak gerekmektedir.)

İkincisi bu haklılık zeminini terketmeden yürüteceğimiz mücadelenin propagandasını yapmak ve haklılığımız doğrultusunda demokrat Alman kamuoyunu kazanmak. Eğer bunu yapamazsak, yani Almanları kazanamaz ve devam için örgütleyemeyiz ne kadar haklı olursak olalım kaybederiz. Çünkü kamuoyunda "Çatışan eli bıçaklı Türk" olmanın kutlamayız. Bu konuda Alman Hükümetinin, polisin belli sınırlar içinde faşistleri destekleyeceğini ve yardımcı olacağını unutmayalım.

Bizim için önemli olan tek şey kazanacağımız ilişkileri doğru örgütleyebilmemizdir. Şu noktayı her arkadaş kafasına iyice kazımak yerleştirmek zorundadır: Almanları kazanamayan, Alman kamuoyunda etkin ses bulamayan hiç bir hareketin burada yaşama şansı yoktur. O halde tüm gücümüzle açlık grevlerinin yarattığı olumlu ilişkileri geliştirmek, Alman demokratlarını kazanabilmek zorundayız. Bize çizilen sınırların dışına çıkmak, hazırlanan tiyatroyu parçalamak ancak böyle mümkündür. Bu söylediklerimizin pratikteki anlamı ilk elde bulunduğumuz yörede Türkiye Komiteleri kurmaktır. Ve bu komitelerde gerek yabancı işçi çalışma anlayışını hayata geçirmektir.

Sorum sadece alman solu ile ilişkilerimizin sıklaştırılması ile sınırlı değildir. Aynı zamanda nasıl bir politik çizgi izlenmesi gerektiğinin de kavranması zorunludur. Çünkü önümüzdeki dönemde gerek faşist generaller tarafından gerek Bonn Büyükelçiliği tarafından tam hedef olarak seçilmiş olduğumuz bir politik evreye gireceğiz. Mücadele çok daha üst boyutlarda ve yeni biçimlerde cereyan edecektir. Çatışmanın bu üst biçimini göğüsleyebilmek ancak doğru bir politik çizgi takip etmekle mümkündür.

Yurtdışından Türkiye'ye yönelik yürütülecek politik faaliyetin önemli bir kısmını burada kamuoyu yaratmak oluşturuyor. Bu da ancak doğru bir ittifaklar politikasının, cephe anlayışının hayata geçirilmesi ile mümkündür. Kazanabileceğimiz tüm güçleri ancak böyle bir anlayışla hayata geçirebilirsek kazanabiliriz.

Bu konuda şu noktaları açığa çıkartmakta yarar vardır:

1) Genel olarak anti-faşist güçler dağıntıdır ve özellikle FİDEF ve ATIF örgütlenmeleri ortak bir anti-faşist güç birliği anlayışına önemli darbeler indirmişlerdir. Bu nedenle dağıntık anti-faşist güçleri toparlamak geniş bir anti-faşist direniş cephesi yaratmak yurtdışında önümüzde duran temel görevdir.

2) Bu anti-faşist direniş cephesi yaratılmasının en önemli şartlarından birisi bizlerin "dar kapıcılık" anlayışından kurtulabilmemizdir. Bir yandan kendi devrimci örgütlenmemizi geliştirirken öte yandan bizim dışımızdaki geniş kesimleri harekete geçirmesini öğrenmeliyiz. Bunu da "herkesin bizden olması gerekmediğini" bilerek yapmalıyız. Türkiye devrimi sadece bizim sorunumuz değildir. Bizden olmayan kişi ve grupları da kapsamak zorundadır. O halde onlarla nasıl ve hangi biçimlerde bir olabileceğimizi öğrenmek zorundayız.

Bazı arkadaşlar ise herkesin bizim görüş ve sloganlarımızı kabul etmelerini şart koşuyorlar ve bizden olmayanlara karşı düşmanca davranıyorlar. Devrimci-Yolcu olmamayı suç sayıyorlar. Bu yanlış bir bakış açıdır ve hiç bir biçimde dostlarımızı örgütlememize yardım etmez.

3) Cunta güçlerinin hedef almaya başladığı aydınlarımız ve demokratlara sanatçılara sahip çıkabilmeliyiz. Onlara moral vermeli ve anti-faşist cepheye kazanmalıyız. Aydınları ve sanatçıları örgütleyemeysek yurtdışında olumlu işler yapma şansımız zayıflar. Türkiye'de özellikle kötü örnek olmuş olan aydın geleneğinin yıkılması ve aydınların devrimci görevlerini kavramaları açısından da bu çalışma çok önemlidir.

Hiç değilse yurtdışında faşist cuntaya tavır alabilecek, korkmayan tutarlı namuslu aydınlarımızın bulunacağına inanıyoruz.

4) Sol gurupların sakat kafa yapılarını bir kenara bırakmaları, rekabet anlayışından uzak hareket etmeleri gerekiyor. Özellikle ortak hareket etmemize engel olan Maoçu Bozkurt, sosyal faşist teorilerin bu eylem birliklerine engel olarak dikilmemesi gerekiyor. Bu konuda fazla hayalci değiliz. Ama en azından şunu söylemek istiyoruz. Bugün bize hemen bütün guruplardan ortak iş yapma teklifleri geliyor. Bizim aımızdan tek tek her biri ile ayrı iş yapmak pratik olarak mümkün değildir ve yanlışır da. Ama öte yandan bize görüşme teklif eden gurupları, kafalarındaki birbirleri hakkında Türkiye gerçeklerine ters düşen, birbirlerini devrimci olarak görmeyen ters düşünceleri yüzünden bir araya getirmek de mümkün olmuyor. Biz önümüzdeki dönemde bu engeli aşmaya çalışacağız. Şimdilik tüm guruplara, garip saplantılar, saçma sapkın ilkeler yüzünden ortak iş yapmayı bal-talamamalarını hatırlatmak istiyoruz.

Bu yazının bu alanda olumlu bir tartışma ortamının başlamasına yardımcı olacağına inanıyoruz. Elbetteki yurtdışında böyle bir direniş cephesi yaratmanın zorlukları daha da çoktur. Bunlar ilk elde akla gelenlerdir. Biz görevin zorluğuna rağmen yerine getirilebileceğine inanıyoruz.

SONUÇ:

Türkiye açısından oldukça kritik, önemli bir döneme girilmiştir. Görevlerimiz daha da artmış ve ağırlaşmıştır. Yeni dönemin görevlerini ancak örgütlenmemizi bu döneme göre düzenleyebilmekle yerine getirebiliriz. Daha ciddi, disiplinli ilişkilerin geliştirilmesi bu açıdan atılacak ilk adımdır.

Gerek Türkiye'ye gerek buraya ilişkin bu zorlu görevleri ancak doğru bir devrimci önderlik başarabilir. Bu bakımdan üzerimize düşen sorumluluğun bilincindeyiz. Kazanan mutlaka DEVRİMCI YOLUMUZ da Türkiye halkları olacaktır.

Direnış Haberleri

Kasım ayı başında Faşist Cuntaya, İdamlara ve işkencelere karşı başlatılan direniş kampanyası ile ilgili yurdun diğer yerlerinden ulaşan haberler şunlar: **TUNCELİ:** Şehir merkezinde yoğun şekilde bildiri, el ilanları dağıtıldı. Özellikle yollarda yazılama yapıldı. Mahallelerde sohbet toplantıları düzenlendi. Belediye otobüslerinde cuntayı teşhir eden konuşmalar yapıldı. İki ayrı yere bombalı pankart asıldı. Duvarlara çok sayıda duvar gazetesi asıldı. **TUNCELİ** halkının cuntaya karşı direniş azmini ve moralini yükselten bir rol oynadı, bu eylemler.

12 EYLÜL'den sonra **KAYSERİ**'den getirilen Komondo Tuğayı **TUNCELİ** yakınındaki Ziraat Okuluna yerleştirildi. Bu birlikte 15 Helikopter 1300 ka.dar komando eri bulunmaktaydı. Bunlar mevcut askeri güçlere takviye olmaktadır. Bunlara ek olarak **MALATYA**'dan helikopterler ve hava kuvvetlerine mansup askerler getirilmiştir. Operasyona bunlarda katılmaktadır.

KASIM ayı içinde **TUNCELİ - PULUMUR** yolu üzerinde Kutuderesi mevkinde Nazmiye'den Tunceliye giden bir tutuklu arabası taranmış iki eri bir Teğmen ölmüştür. Ayrıca **SÜT-****LÜĞİ** Nahiyesinde de yolda hangi siyasete bağlı olduğu tesbit edilemeyen bir gurupla cunta kuvvetleri arasında çıkan çatışmada bir eri ölmüş, iki eri bir Astsubayda yaralanmıştır. Bu olayları izliyen günlerde Tunceli merkez ve köyleri ev ev bir kaç kez aranmıştır.

Çukur Köyünde de **UKO**'cular ile cunta kuvvetleri arasında çatışma çıkmış, Cunta kuvvetleri iki ses bombası patlatmışlar, dağlık ve ormanlık araziye de **Bazoka** ateşine tutmuşlardır.

MAZGİRT: Bildiri dağıtıldı, köylerde kampanya doğrultusunda yazılamlar yapıldı ve toplantılar düzenlendi. İlçe merkezinde "Zorba Generaller Şahin yanına" "İşkence ve idamlar bizi **DEVİRİMCİ YOL**'da dönderecek" yazılı iki pankart asıldı. Cunta kuvvetlerinin 8 saat el süremediği bu pankartlar halkın moralini yükseltti. Aynı şekilde **ELAZIG, ERZURUM**, karayolunda ki Peri köprüsine asılan iki pankart da 3 saat sonra ancak indirilebildi. Pankartlar nedeniyle yolda 300 den fazla araç birikti. Polis ve Jandarma yüzlerce mermi yaktıktan sonra pankartları indirebildi. Bu eylemde dilden dile doluşarak halkın cuntaya karşı öfkelerini artırdı. Öte yanda bu bölgede de yoğun operasyonlar sürdürülmektedir. **HOZAT** ve **ÇEMİŞKEZEK**'te de bildiriler dağıtıldı. Çemişkezekte iki pankart asılınca cunta hemen sokağa çıkma yasağı ilan etti. Çok sayıda insan gözaltına alındı. **HOZAT** ve **Çemişkezek**'te de helikopterlerle taşınan askerler köylere yoğun şekilde operasyonlar düzenlemektedir. Devrimci halk güçleri cuntaya karşı direnişlerini dağlarda sürdürmektedir.

ELAZIG: Kampanya doğrultusunda karşıda el ilanları dağıtıldı bazı mahallelerde sohbet toplantıları düzenlendi. Şehir merkezinde iki ayrı yere pankart asıldı. Özellikle **KARAHAN** ilçesinde cunta yoğun operasyonlara devam etmektedir.

DIYARBAKIR: 12 EYLÜL'den hemen sonra cuntanın niteliğini halka açıklayan, 6000 civarında bildiri, evlere, trafiğin ve kalabalığın yoğun olduğu caddelere, hale ve kahvelere dağıtıldı. Şehrin çeşitli yerlerine 50 den fazla duvar gazetesi asıldı. Halkı cuntaya karşı direnişe çağırın dört pankart da değişik yerlere asıldı. 15 binden fazla el ilanı belediye otobüslerinden ve yüksek binalardan halkın kalabalık olarak bulunduğu yerlere fırlatıldı. Kenan Evren'in Diyarbakır'a geldiği gün ve aynı saatlerde ana caddelerde, üzerinde sloganla yazılı 7 büyük kutu bırakıldı ve trafik engellendi. Evren'in Diyarbakır gösterisi tam bir komedi idi. Toplaya bildikleri az bir şaksakçı ile durumu idare etmeye çalıştılar. Bütün memurları ve iş yerlerinde çalışanları mitinge zorla getirildiler.

GECE YAPILAN BİR KORSAN GÖSTERİ

Cuntaya karşı devrimci hareketin merkezi olarak başlatıldığı kampanya ile ilgili olarak önce bir silahlı miting düzenlendi. Diyarbakırın ticaret merkezi olan Balıkcılar semtinde 12 Kasım günü, trafiğin yoğun olduğu ve kalabalığın fazla olduğu bir saat olan 17.05 de ana caddede ellerinde silahlar bulunan elli kadar devrimci tarafından trafike kapatıldı. Caddenin geliş-gidiş yerlerine üzerinde, "Faşist General-ler'de Şahin yanına" "Faşist Cuntaya Karşı Savaşalım", "Faşizm Yenilecek" şeklinde sloganlar bulunan iki bombalı kutu bırakıldı. Aynı içerikte el ilanları dağıtıldı, sloganlar söylendi. Gösteri 15 dakika kadar devam etti. Devrimciler ellerinde silahlarla gerçekleştirdikleri ve faşist cuntaya meydan okuduğu bu eylemin halk üzerinde son derece olumlu bir etkisi oldu. Miting sırasında çevrede biriken halkın Kürt olarak "Yaşayın, Vurun, Öldürün" şeklinde bağırarak duyuldu ve halktan kimselerin "Kim Demiş Devrimciler Yoktur Diye, Gelin Görün Burdadır" şeklinde sözlerle gösteriye katıldıkları görüldü. 14 Kasım günü ise Balıkcılar ve Bağcılar semtlerinde üç pankart asıldı. Pankartlar asılırken halktan bazı kimseler devrimcilere yardım ettiler. Polisin gelmesi üzerine de polise yanlış bilgi vererek devrimcilerin olay yerinden rahatça uzaklaşmasını sağladılar. Aynı gün çeşitli okullarda da çok sayıda el ilanı dağıtıldı. 19 Kasım günü dört ayrı bankaya bomba atıldı, ancak bunlardan sadece balıkcılar başındaki bankaya atılan patladı.

Kampanya süresince 15 binden fazla el ilanı dağıtıldı. 30 dan fazla duvar gazetesi şehrin çeşitli yerlerine asıldı. Kampanyaya kahve konuşmaları ve diğer propaganda biçimleri ile devam edildi. Ancak bu eylemler sırasında gözaltına alınan Kenan Gürsoy adlı yoldaşımız cunta tarafından işkence edilerek katledildi. **Faşistlerin bütün işkencelerine rağmen tek kelime alamadıkları Kenan yoldaşımız çok yuldir devrimci hareket safından yitip mücadele eden kararlı bir devrimci, inançlı bir militandı. Öte yandan Urfa'nın Halife'i ilçesinde bildiriler dağıtıldı, çeşitli köylerde propaganda çalışmaları yapıldı. Muş'un Varta ilçesinde pankartlar asıldı, bildiri dağıtıldı, Bitlis şehir merkezinde bildiriler posta kanalıyla evlere dağıtıldı.**

ERZİNCAN: 12 EYLÜL'den hemen sonra halkta görülen kararsızlığı gidermek ve cuntanın faşist kimliğini açığa vurma doğrultusunda propaganda çalışması yapıldı, köylerde ve şehirlerde duvar gazeteleri asıldı, yaygın şekilde yazılama yapıldı, el ilanları dağıtıldı. Her yerde olduğu gibi cuntanın Erzurum'da da halk ve devrimciler üzerinde yoğun bir baskısı vardır. Geliş güzel gözaltına almalarla tam bir terör havası estirilmektedir. Örneğin 13 yaşında bir çocuk gözaltına alınmış ve devrimcilerden kimseyi tanımayan bu çocuğun verdiği ifade sonucunun futbol oynadığı arkadaşları da örgüt kurma suçu ile yakalanmışlardır.

MALATYA: Şehir merkezinde Kürecik ve Doğanşehir de yoğun şekilde bildiri dağıtıldı. Yine şehir merkezinde çok sayıda el ilanı dağıtıldı, pullama yapıldı, duvar gazeteleri asıldı. İki ayrı yere pankart asıldı ve ana caddelerde üzerinde sloganlar yazılı kutular bırakıldı. Mahallelerdeki propaganda çalışmaları

da başlamıştır. Honak'ta halk, köpeklerin neden öldürüldüğünü sormaya başlayınca devrimciler dağıtılan el ilanlarında POSOF'taki gelişmeleri anlatmışlardır. Şimdi halk, bir yandan cuntanın köpek savaşını ilgiyle izlerken diğer yandan da haraç uygulamasını açığa çıkaran kazıklı-kutu eylemini hatırladıkça, "KENAN EVREN'i kazığa oturtuk" diye gülmektedir. Cuntanın şiddet eylemleri, halkın yüksek morali ve direnme gücü karşısında etkisiz kalmaktadır.

ARDAHAN: İlçenin değişik yerlerinden hazırlanan 3 idam sehpaşından General kullarları asılarak idamlar protesto edildiler, el ilanları dağıtıldı. Bu arada cuntaya haraç vermeyi kabul etmeyen bir konfeksiyöncü, dükkânı kapatarak şehri terk etmiştir. Cunta kuvvetleri ise bu kişinin dükkânına kapısını kırarak girmişler ve dükkânı yağmalamışlardır. Gölede de propaganda çalışmaları sürmektedir.

ŞENKAYA: 12 Eylül'den sonra ilçeye getirilen 6 Faşist öğretmen ve öğrencilere halk ve devrimciler tarafından okula ve caddelerde 3 saat süreyle meydan dayığı atılmıştır. Cunta kuvvetlerinin otobüsle Erzurum gönderdiği 15 kadar öğrenci sol yumruklarını kaldıran etraflarında toplanan halka selam verdiler. Kalabalık bir halk topluluğu da yine yumruklarını havaya kaldırarak bu öğrencileri uğurladılar. Bu eylem sonra sivil faşistler tamamen silindi. Halkın morali yükseldi ve devrimcilere olan güveni dahada arttı.

Aralık ayının ilk üç haftasında resmi faşist güçlerin kırsal alanlarda, dağlarda, ormanlarda köylerde düzenledikleri kanlı katliamlar, resmi dile "operasyonlar" kasım ayına göre yoğun laştı. Sekiz kanlı operasyon düzenlendi.

Bu operasyonlarda ölenlerden başka, 2 kişi gözaltında can verdi, bir kişi idam edildi, emekli subaylar, polisler, bekçiler ve muhtarlar öldürüldü, ölenlerin arasında bir CHP'li bulunuyordu. Bir kişinin de cesedi bulundu. Bu süre içerisinde 28 kişi hayatını kaybetti.

Aralık ayında, Karadeniz bölgesinde, özellikle Ordu'da ve Ordu'nun Fatsa ilçesinde operasyonlar, dikkati çekecek biçimde arttı. Siyasi hareketliliği, halk muhalefetine gücü ve örgütlülüğü, direnişin yoğunluğu nedeniyle bu bölge, askeri diktatörlüğün belli başlı hedeflerinden biri haline geldi.

3 hafta içinde düzenlenen "operasyonlar" şöyle:

3 Aralıkta Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde düzenlenen operasyonda bir kişi yaralı olarak ele geçirildi.

Aralık ayının en kanlı operasyonu 5 Aralık'ta Samsun'un Havza ilçesinde Devrimci Yol'a karşı uygulandı. Yeni Çeltik maden işçilerinin oturduğu bu ilçede operasyon, 2 Aralık'ta Salim Şahin adlı bir beğkinin öldürülmesiyle başladı. 4 Aralık'ta Havza'nın 15 km. uzağında bulunan Pınarcayır ormanlarında 11 Kişi (biri kadın) nın bulunduğu cadıra saldıran jandarma, Mehmet Demirkan ve Bayram Lafçı adlı iki Devrimci Yol yanlısını katletti. Levent Anar ise "Sağ olarak ele geçirildi". Diğer sekiz kişi kaçabildiler. Onları yakalamak için Havza ve köyleri günlerce "operasyonlara" tabi tutuldu. 5 Aralıkta, Ergun Çırak adlı bir kadın kendi köyü olan Eymir'de yakalandı. Bu kadının kaçan kişilerden biri olduğu belirtildi.

Havza'daki operasyonlar bununla sona ermedi. 9 Aralıkta İlçenin Mürselköyü civarında Dura Duran Köse adlı bir Devrimci Yol yanlısı öldürüldü. Sabahattin Bel ve Mehmet Göks ise yaranalarak yakalandılar.

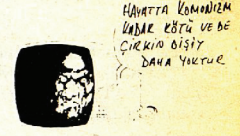
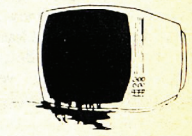
7 Aralıkta İstanbul Şişli'de yapılan bir operasyonda "TİKKO Beyoğlu bölge sorumlusu" olduğu ileri sürülen Recal Yılmaz adlı bir Partizan yanlış katledildi.

12 Aralıkta Adana'da bir kuyumcu soygunu dolayısıyla yapılan bir operasyonda Fethi Aydın adlı bir kişi öldürüldü, bir kız da yaranalarak yakalandı.

Mardin'de aynı gün yapılan bir operasyonda 4 Kişi, biri ölü olarak ele geçirildi.

Fatsa'da uzun süredir devam eden operasyonlar sırasında, 12 Aralıkta 4 kişi yaranalarak yakalandı.

Türkiye Televizyonunda "FATSA" Programı

Direnış Haberleri...

Yine 12 Aralıkta Artvin'in Ardahan ilçesinde jandarmanın bir mağaraya ateş açması sonucu biri ölü 3 kişi yakalandı.

15 Aralık günü Ordu'nun Kumru ilçesinde yapılan bir kanlı operasyon sonucu 3 kişi katledildi.

Toplu gözaltına alınmalar, aralık ayında aralık-sız sürdürüldü, 3344 kişi gözaltına alındı.

Cuntanın "huzur.. propagandasını bozan en küçük bir olay bile sıkıyönetimlerin "huzur" unu kaçırdığından, askeri baskı son haddine çıkartılmaya devam edildi. Bu gibi durumlarda gözdağı vererek, sindirme yöntemi uygulayan resmi faşist güçler, tüm bir mahallede günlerce terör estirdiler.

Aralık ayında gazetelere de - aynı sindirme propagandasının uzantısı olarak - geniş ölçüde yansıtılan İstanbul'daki "Cennet Mahallesi operasyonu" bu uygulamanın en belirgin örneği oldu.

12 Eylül'den sonra sıklaşan kuyumcu soygunlarından biri 5 Aralıkta İstanbul Cennet Mahallesi'nde yapılarak, Orhan Ergene ve Selahattin Akyol adındaki iki kuyumcu çıkan silahlı çatışmada ölmüş, biri astsubay 3 kişi de yaralanmıştı.

Hemen arkasından Cennet Mahallesi'nin içinde bulunduğu Küçük Çekmece yöresinde günlerce süren "operasyon" başlatıldı. Sefaköy, Halkalı ve K.Çekmece'de 6 Aralıkta sokağa çıkma yasası konuldu. Bölge askeri birlikler tarafından kuşatıldı.

8 Aralık akşamına kadar süren operasyon sonucu birçok kişi gözaltına alındı, "10 militanın yakalandığı" açıklandı. Ancak soygunun failleri bulanamadı.

12 Eylül'den sonra işkencede ölenlerin sayısının artması yüzünden "huzur" u iyice kaçan faşist cunta, işkenceler konusunda çok daha dikkatli ve ihtiyatlı davranmasına rağmen, Aralık ayında 2 kişinin gözaltında ölmesi olayını kamuoyundan saklayamadı.

13 Aralık'ta İstanbul'da aranan Günay Dalçık adlı kişinin Kırklareli'nde yakalandığı, ancak nezarethaneden kaçarken vurularak öldürüldüğü" açıklandı.

17 Aralık'ta Erdal Eren'in idamını protesto etmek için pullama yapan Ercan Koca adlı Halkın Kurtuluşu yanlısı 17 yaşında bir genç yakalanarak Etimesut Zırhlı Birlik Komutanlığı'nda öldürüldü. Olayın nedeninin "beyin zarı patlaması" olduğu açıklandı. Ercan Koca'nın babası 18.12.1980 tarih ve 6652 sayılı başvuruya oğlunun ölümüne neden olanların bulunmasını istedi.

Faşist diktatörlüğün başlattığı idam silsilelerinin döndüncüsü, 12 Aralık'ta 13 Aralık'a bağlayan gece Erdal Eren'in asılmasıyla infaz edildi.

Geçen yıl bir miting sırasında Zekeriyâ Ön ge adlı bir eri öldürmekle suçlanan Erdal Eren 12 Eylül öncesi Ankara 1 nolu Sıkıyönetim askeri mahkemesi tarafından idama mahkum edilmiş, idam kararı 2 kez Yargıtaya bozulmuş, ancak Yargıtay Daireleri Genel Kurulu Yargıtayın kararını bozarak mahkemeye geri gönderince idam kesinleşmişti. Eren'in idam kararını bozmak amacıyla yurt içinde ve dışında yoğun bir kampanya yürütülmüştü.

3 Aralıkta idam kararlı askeri savcılığa gönderildi. 12 Aralıkta Resmi Gazetede yayınlanan karar 12 - 13 Aralık gecesi, Eren'in Mamak Askeri Cezaevinden Merkez Kapalı saat 2.53'te avukatları Nihat Tokay ve İsmail Sami Çoçmak'ın da tanıklığıyla, Ankara Kapalı Merkez Cezaevine asıldı. Eren'in ölmeden önce içeriği kamuoyuna bildirilmeyen 2 slogan söylediği açıklandı.

18 ARALIK 1980 günü akşamı Türkiye televizyonunda Fatsa ile ilgili bir program gösterildi. Programda özetle, Fatsa'nın 12 EYLÜL öncesi ve sonrası durumu anlatılıyordu, ve bir sol örgütün tahakkümü altında olduğu, "bir kurtarılmış bölge" olduğu öne sürülen ilçenin Türk Silahlı Kuvvetlerinin yönetime el koymasından sonra "huzura kavuştuğu" ispatlanmaya çalışılıyordu. Programın bizzat Generaller tarafından hazırlandığı bir gerçek. Cunta, Fatsa programı ile bir yandan halka ve Devrimcilere göz dağı verirken bir yandanda yaptığı baskı ve zulümü haklı ve meşru olduğunu herkesi inandırmak istiyordu. Ama bunda pek başarılı olduğu söylenemez. Bütün kamuoyu programın yalan ve çarpıtma üzerine kurulu olduğunu ve ayrıca cuntanın devrimcileri ve halkı ezip yok edemediğinden, mücadelenin devam ettiğini anlamış bulunmaktadır. TV'deki Fatsa programı Fatsa'da düzenlenen kanlı baskı ve operasyonlarda gizleyememiştir.

Fatsa ile ilgili hazırlanan programın niçin 18 ARALIK'ta gösterildiği herkes tarafından merak edildi. Oysa bu bir tesadüf değildi. Aynı akşam TV'nin 20.30 haber bülteninde Kenan EVREN'in "Demokrasie geçiş" le ilgili sözleri birinci haber olarak verilmişti. 18 ARALIK günü Ankara Gazeteciler cemiyetini beklenmedik bir ziyaret yapan EVREN, Gazetecilerle sohbet ederken "batıda Türkiye'nin Demokrasie ne zaman döneceği şeklinde sorular sorulduğunda" beliretke bunlara cevap veriyor, "Batının baskısı iş yapmıyacaklarını, gerekirse kendi yağlı ile kavrulacaklarını" açıklıyor ve Demokrasie ne zaman döneceğini 1981 yılında bildireceğini diyor.

General EVREN'ni böyle bir anı çıkış yapmaya zorlayan olay 16-17 ARALIK'ta TÜRKMEN'in AET toplantılarında bazı batılı parlamenterler tarafından sıkıştırılması idi. İşin içinde nasıl çıkacaklarını bilemeyen cunta mensupları "Türk milleti kendi yağı ile kavrulmasını bilir, memleketin mukadderatını para ile satamayız gibi" demogojilere baş vurmak zorunda kalıyordu.

Cunta böylesi açıklamaları amacına ulaşamayacağını anlamış olmalı ki aynı gün TV'de Fatsa programı gündeme getirildi. Bir aydan beri yayına hazır bekletilen Fatsa programı aynı gün gösterilecek, Türkiye ve dünya EVREN'in sözlerinin ve Milli Güvenlik Konseyinin uygulamalarının ne kadar haklı ve doğru olduğunu bir kere daha anlamış olacaktı! Programı seyreden herkes "ne iyi oldu General'ler yönetime el koydu. Bu sol örgülerin köklü kazımadan demokrasie dönülemez diyecek ve tehlikenin ne kadar büyük olduğunu açıkça gözləri ile görecekti."

Gelişmelerin ani olması nedeniyle Fatsa programının yayınlanacağı önceden yayınlanamamıştı. Bu eksikliği gidermek ve halkı TV başına toplamak için 18 ARALIK GÜNÜ saat 3'ten itibaren (Yani EVREN'in konuşma yaptığı saatten iki saat sonra) Radyolardan her saat başı akşam TV'den Fatsa programı olduğuna dair anonslar yapıldı. Radyonun 19 TV'nin 20.30 haberlerinde aynı anons telrarlandı. Böylece konusu Fatsa olan bu beklenmedik herkesin ilgisini çekecekti.

Bir başka ilginç nokta ise, Fatsa programında önceki reklamların oldukça fazla oluşuydu. Diğer günler 10-13 olan reklam sayısı o gün 20'yi geçti.

MGK'ni 12 EYLÜL'den bu yana yaptıklarının meşrulaştırılması benimsenilmesi amacıyla hazırlanan Fatsa programı baştan sona yalan ve çarpıtmaya dayanıyordu. Dahada önemlisi Fatsa halkının görüş ve düşüncesini yansıtmıyor aksine halka karşı oldukları bilinen kişiler ektrana gelerek milyonlara insan aldatılmak isteniliyordu. Programı hazırlatanlar gerek halk kesimlerinin görüşlerine baş vurmuşlar, soru yönelttikleri bazı yurttışların Cuntayı övücü sözler söylememesi ve devrimcileri savunma sözler, sarf etmesi üzerine bunları programda çıkarmışlar, daha ötesi böyle davranan yurttaşlar göz altına alınmışlardır. Ektrana çıkarılacak kişilerin kim olacağını önceden saptayan Subaylar bunlara neler söyleteceklerini ezberletmişlerdir. Programda devrimciler aleyhine sözler söyleyenlerden sadece ikisinin kimliğini saptamak bile yeterli Programın nasıl hazırlandığını anlamaya bunlardan birisi kendisinin 12 EYLÜL ÖNCESİ DÖNEMDE Fatsa'da aynınlı Samsuna'yı yerleştiğini, ilçeye 12 Eylül'den sonra tekrar geldiğini bizzat kendisi söylemiştir. Öğrenildiğine göre bu kişi Fikri Sönmez'in başkan seçildiği belediye seçimleri sırasında toplantı yapılan kahvelere saldırılar düzenlettiren, seçimlerden sonra ise belediyenin çalışmalarını sabotaje etme girişimlerini örgütleyen, bu nedenle halkın tepkilerini çekip Fatsa'dan kaçan ve Samsun'a

yerleşerek faşist hareketlerini sürdüren birisidir. Ektrana çıkıp devrimcileri" Haraç toplamakla, halkı tehdit etmekle suçlayan bu kişinin sözlerine izleyiciler hep kuşkuyla karşıladılar.

Devrimcileri ve belediye'yi ve halkı suçlayanlardan birisi de Çamaş bucağının ünü karaborsacıydı. Fahış fiyatla mal sattığı için ve M.H.P.'li faşist'leri köyüne getirip onları besleyip silahlandırarak köylüleri ezmeye kalkıştığı için halkın nefretini kazanan ve köyde tutunamayan bu kişide generalleri övücü sözler söylemiştir.

İşte cuntanın hazırladığı programda devrimci ve halk güçlerinin suçlu gösterebilmek ve 12 EYLÜL'de haklı gösterebilmek için kendilerinden medet ummalar ve ektrana çıkarılanlar böyle kişilerdi. Desteklenen programda, Devrimci oldukları için iki oğlu'nda tutuklanan felçli bir kadın ise, cunta kuvvetlerinin tehdit ve baskısıyla oğulları aleyhine konuşmaya zorlanmıştı. Felçli Annenin duyguları istismar edilerek kamuoyu şartlanılamaya ve alda tılmaya çalışılmıştır.

İŞKENCEYLE "İŞKENCE YOK" DEDİRT-MEK

TV'deki Fatsa programının bir başka ilginç noktasında, tutuklu olduklarını ve devrimci görüşü benimsediklerini söyleyen gençlerin ektrana getirilmesi idi. Bu gençlere dışarıdaki arkadaşlarına "Teslim ol" çağrısı yaptırıldılar. İkinde işkence yapıldığı seyircilerin gözünden kaçmıyordu. Saklandıkları mağarayı gösteren, arkadaşlarının dağlarda olduğunu ve silahlı olduklarını söyleyen bir tutuklu da "İçerde işkence yapılmıyor" diyor. Her halinde kendisine işkence yapıldığı belli olan bu gencin "İşkence yok" şeklindeki sözleri milyonlara seyircinin gülmemesine neden oluyordu. Cunta işkence yaptırmadığını bile yine işkenceyle söylettiriyordu. Programı hazırlayanlar ektrana asker ve polis görüntülerini getirmekten ısrarla kaçmışlardır. Diğer görüntüler ise seyircilere iktidatı biçimde sunuluyordu. Spiker ise kahrmanlık şiiri okunurken konuşuyor olayların sorulmuş "Bir sol örgütü görüyor. Her dört dümlde "bir sol örgüt" adı geçiyor, fakat bunun adı bir türlü söylenmiyordu. Her halde propaganda olur diye düşünmüşlerdi. Ama ektrana çıkarılan bir kişinin, gastedilen ve "bir sol örgüt" denilen gurubun adını söylemesi her nasılsa ilgililerin gözünden kaçmıştı. Böylece, cuntanın kimi hedef aldığı bilmeyeende, bu konuşmacının söylediği Devrimci Yöl sözünden bu gurubu öğrenmiş oluyordı.

FATSA'DAKİ GERÇEK DURUM NEDİR?

18 ARALIK'ta TV'de yayınlanan programdan sonra herkes birbirine Fatsadaki gerçek durumu soruyordu. Aslında, yalan ve çarpıtmayla mahkum edilmek istenilen 12 Eylül öncesi Fatsanın durumunun programda söylenenler gibi olmadığı sadece Türkiye kamuoyu değil dünya kamuoyunda biliyordu. Belediye işçileri, sonraki çağrılarla, Fatsa kültür şenliği, vali Akkaya'nın baskı ve zulümüne karşı halkın yarattığı direniş v.b. Herkesin gördüğü bildiği şeylerdi. Yine kamuoyu, Fatsa'da huzuru bozanın devrimciler değil M.H.P.'li faşistlerle onları destekleyip kolayan devlet kuvvetleri olduğunda biliyordu. Öyleki Fatsa'da 12 Eylül öncesi dönemde hüküm süren huzur, kardeşlik ve barış burjuva gazeteleri bile kabul etmek zorunda kalmıştı. Gerçekte, Fatsada söz konusu olan şey halkın kendi idaresi ile kendini yönetme çabası ile özgürlük ve barış isteğiydi.

TV'nin hiç yansıtmadığı ve gizlemeye çalıştığı Fatsa'daki şimdiki durum ise kısaca şöyledir:

Halkın kendi sorunlarına ve davasına sahip çıkması ve devrimcilerle birlik olmasından oldukça ürken Generaller, Fatsada zaten Demirel döneminde de başlatılmış bulunan operasyonu dahada şiddetlendirdiler. Tam bir Kontr-Gerrilla uygulamasına giriştiler. (Türkiyenin bir çok yerinde aynı şeyi yapıyorlar) Cuntanın ezip yok etmek istediği yerlerin başında Fatsa geliyordu. Çünkü Fatsa adı bile birçok şeyi anlatan bir yer haline gelmişti. Bununeden Fatsaya 12 Eylül'den hemen sonra özel olarak yetiştirilmiş bir KOMONDO TUGAYI gönderildi.

Halk hareketlerinin bastırılması amacıyla ve gayri nizami harbe göre, başka bir deyimle Kontr-Gerrilla tarzına göre yetiştirilmiş bu birlik Helikopterlerden Tank ve Topa kadar her türlü araç ve gereçe donatılmıştı. Fatsa da halen sürmekte olan operasyonlara bu birlik katılmaktadır. Bugün Fatsada operasyonlarda Helikopterler, tanklar ve havan topları kullanılmaktadır. Helikopterler, dağlarda ve orman-

larda mağara zannedilen yerler havadan bombalanmaktadır. Bazen köylerin bile bombalandığı duyulmaktadır. Devrimcilerin saklandığı zannedilen ve ye köyler askeri birliklerce kuşatılmakta ve buralar talan edilmektedir.

Fatsanın her köyünde bugün başlarında albay ve yarbayların bulunduğu karakollar kurulmuştur. Tüm halk üzerinde sistemli bir baskı ve terör uygulanmaktadır. Cunta kuvvetleri, sözlenti uydurarak bunları yaymakla halkın moralini bozmaya çalışmaktadır. Askerler tarafından öldürülen bir yurttaş, eşine ve ailesine devrimciler öldürdü diye teslim edilmektedir. Kocası bu şekilde öldürülen bir kadın TV'deki Fatsa programında konuşulmuştur. Bu programın yalan ve çarpıtma üzerine kurulu olduğunun bir kanıtı da daha sonra gazetelerin bu konuya hiç değinmemesidir. Burjuva gazetelerin ve cunta taraftarları yazarların hiç birisi bu programa dayanak devrimcileri suçlamaya kalkışmamıştır. Programda açıkça hazırlanan Psikolojik harp yöntemleri de yapıp gülmek olmak istememiş olmalı gazeteci ve yazarlar.

HALK BİRBİRİNE DUŞURULMEK İSTENİYOR

Çok kısa olarak özetlenen bu duruma rağmen Fatsa halkını ve devrimcileri dize getiren generaller halkın ve kamu oyununa büyük tepkisini çeken vali Raşat Akkaya ile emniyet müdürü Zeynel Abidin Aksoy görevden alınmasa rağmen yine Fatsalılar desteğini kazanamamıştır. Kontr-Gerrilla uzmanlarına hazırlanan Psikolojik harp yöntemleri de fazla etkili olmamaktadır bu yörede...

Demirel döneminde maskeli mühpir olarak kullanılan MHP'li faşistler General Evrenin yönetiminde bukez silahlı çete olarak kullanılmaktadır. Cunta kuvvetleri MHP'li faşistleri örgütleyip silahlandırmakta ve dağlarda devrimci avına çıkartmakta, operasyonlarda kullanılmaktadır.

Bunlarla dahi yetinmeyen cunta, songünlerde gürcüleri devrimcilere ve halka karşı kıskırtmaya başlamışlardır. Tıpkı türkesin sunni kesimini alevilere karşı tahrik etmesi gibi, Generallerde Fatsa'da tahakküm kura bilmek için gürcü aileleri yalanlarla ve vaatlerle halk güçlerine karşı kıskırtmaya çalışmaktadırlar.

Söz konusu olan, emekçi halk kesimlerinin bir birine düşürülmesi ve teslim alınmasıdır. Cuntanın marifetlerinden birisi de budur.

İşte TV'deki Fatsa programının gizlediği gerçekler bunlardır.

Onlarca insanın kanına giren cunta, kamu oyunu etkilemek için böyle ahlaksızlıklarda yapa bilemektedir.

Ertesi gün, iş yerlerinde, devlet dairelerinde, köy kahvelerinde programı tartışılan büyük bir coşgunluğu, "Bu kadarda olmaz" diye hayretlerini ifade etmişlerdir. Akli başında herkes, programı uydurma olduğunu, cuntanın halk muhalefeti bastırmakta giderek çaresizliğe düştüğünü, bu nedenle Radyo ve Televizyondan bu tir propagandalara ihtiyaç duyduğunu kavramış bulunmaktadır.

Türkiye emekçilerinin baskı ve zulümle susmayacağı ve boyun eğmeceklerini savışı cuntanın değil halkın kazanacağını anlamak TV'deki Fatsa programı seyretnmiş olmak bile yeterlidir...

Açlık Grevleri Zaferle Sonuçlandı

Baştarafı 1. Sayfada

Almanya'da çeşitli kilise, gençlik örgütleri, Jusos gibi çeşitli demokratik örgütler, Fransa'da CFDT sendikası, Fransız Sosyalist Partisi, İsveç, Belçika, Danimarka'dan çeşitli parti ve örgütler telgrafla protesto kampanyasına katıldılar.

Yapılan bu mektuplu bombardıman cunta güçlerine ilk çok oldu ve 18 Aralık'ta ÖZEL FATSA programı yapmak zorunda kaldılar.

Bu sırada BEHÇET DINLERER'in ölüm haberi geldi. Mutlaka daha aktif eylemler yapılmalı ve geriye kalan 4 yoldaşın hayatı kurtulmalıydı. Bu amaçla bir çağrı yapıldı. HAMBURG'ta yapılan bir toplantıda (ki hemen hemen tüm Türk ve Alman örgütleri katılmıştı) açlık grevi yapılmasına karar verildi ve bir GREV KOMİTESİ oluşturuldu.

Aynı anda diğer şehirlerde var olan Almanlar tarafından kurulan TÜR-KIYE KOMİTELERİ ile ilişkiye geçildi. Ve aynı yolda belirli eylemlerin yapılması teklif edildi.

Böylece daha sonra Almanya dışına da taşan 13 şehirde açlık grevleri yapıldı. Bu şehirler şunlar:

Başlangıç tarihi	Katılım
Frankfurt 23.12.1980	27
Hamburg 24.12.1980	40
Berlin 30.12.1980	30
Nürnberg 30.12.1980	7
Hannover 1.1.1981	18
Ulm 1.1.1981	15
Münih 1.1.1981	16
Liege(Belçika)1.1.1981	sadece 3 gün sürdü
Köln 5.1.1981	15
Bielefeld 8.1.1981	8
Wiesbaden 10.1.1981	11
Paris (Fransa)	
Strasbourg(Fransa) 25.1.81	Avrupa Parlamentosu toplantısı boyunca yapıldı

Grevçiler şu somut talepleri ileri sürdüler:

1) M. Ali Yılmaz, Yasin Ketenoglu, Bülent Forta, Behçet Dinlerer, S.Karatay Yukarda adı geçen kişilerin meşhul akibetleri hakkında kesin bilgilerin bize ulaştırılması, kendilerinin derhal sağlık kontrolünden geçirilerek tedavi ettirilmesi. Öldürdükten sonra soruşturma açarak kimseyi aldatmaya kalkışmasınlar.

2) İlişkisi bakımından Alman hükümetinin Türkiye'deki işkenceleri kovuşturmak üzere hemen bir komisyon kurması ve bu komisyonun tez elden faaliyete geçirilmesi.

3) Yukardaki temel taleplerimiz doğrultusunda ayrıca Avrupa parlamentosunun, insan hakları komisyonunun ve benzeri kuruluşların bu konuda harekete geçmesi.

4) Akibetleri hakkında bilgi alınamayan binlerce kişinin adlarının açıklanması ve hayatlarının güvence altında olduğuna dair teminat verilmesi.

5) Cinayet tezgahlarında yüzlerce ilerici yurtsever katleden bu cuntaya yapılan her türlü askeri ve ekonomik yardımların kesilmesini talep ediyoruz.

Eylemin başlangıcının dini bayram ve Yılbaşına rastlanması gerek örgütlenme açısından (çünkü yardımcı olabilecek Alman demokrat bulmak zordu) gerekse gerekli destekleri elde etmek açısından büyük zorluklara neden oldu.

Ama bu tarihin yararı, Basın ve Yayın organlarını kontrol eden Büyük şeflerin ortada olmaması idi. Böylece, ilerici basın yayın mensupları en gerici gazetelere bile son derece olumlu haberler yazdırmayı başardılar. Basındaki bu ilk çıkış büyük bir destek kampanyasını da beraberinde getirdi.

Nikaragua Kültür Bakanı E. Kardinal'den yazar Heinrich Böll'e kadar desteklemeyen kişi ve kuruluş kalmadı.

Bu arada Hamburg'da belirli olumsuzluklar yaşandı ve pratik bir takım eksiklikleri bahane eden, sosyal Demokratlar'la çalışmaya yanaşmayan ATIF,

açlık greviden ayrıldı ve grev aleyhine faaliyete başladı. Kendi tabanlarında bile tepki ile karşılanan ATIF'in bu çocuk tavrı Hamburg mitinginde de devam etti ve ATIF'iler mitinge Dev-Yol aleyhine bildiri dağıtmak için geldiler.

Böylece hiçbir devrimci sorumluluğa sahip olmayan ATIF'iler kendilerini iyice teşhir ettiler. Bu bize kimlerle beraber iş yapmamız gerektiği konusunda çok şey öğretti.

FRANKFURT TOPLANTISI

Yörel faaliyetlerde saplanan desteğin son noktasına varması üzerine 11. Ocak 1981 tarihinde merkezi bir toplantı yapıldı. Frankfurtta yapılan ve 7 grev komitesi temsilcilerinin katıldığı toplantıda ilk defa eylemlerin koordine edilmesi ve merkezileştirilmesi sorunu tartışıldı. HAMBURG grev komiteleri arası ilişki kurmayı ve heyet konusunda görüşmeler yapmayı üstüne aldı. Ayrıca

— Alternatif Türkiye Yardımı ile birlikte (SPD milletvekili ve bir takım yazarların oluşturduğu bir inisiyatif) basın toplantısı yapılması

— Hamburg, Nürnberg, Ulm, Frankfurt'ta yürüyüş yapılması

— Açlık grevlerinin şehirlerde ulaşacağı son noktaya ulaştırıldığı ve merkezi olarak Bonn'a taşınması gerektiği karara bağlandı.

Özellikle ön hazırlığının çok iyi yapıldığı Hamburg yürüyüşü büyük bir başarı ile yapıldı. 3500-4000 katılım sağlanan yürüyüş, kar fırtınasına rağmen büyük ilgi gördü. Ayrıca FDP ve SPD'den birer milletvekilinin'de konuşma yapması mitinge ayrı bir renk kattı.

Bu arada bütün bu destekle ilgi kampanyasına rağmen ALMAN HÜKÜMETİNİN sessizliği devam ediyordu. Grevlere tek tek şehirlerde devam etmekte bu bakımdan hiç bir şey getirmeyecekti. 19 Ocak'ta Hamburg'da grev komiteleri ile yeniden bir araya gelindi ve Bonn'a gitme ve açlık grevine orada devam etme konusu somutlaştırıldı ve pratik sorunlar üzerine tartışıldı.

BONN ve AÇLIK GREVİ

20 ve 21 Ocak günleri 121 açlık grevine katılan (bunlardan 10'na yakını Alman'dı) ve 30 gzetimci ile Bonn'a taşındı. FALKEN (sosyalist gençlik örgütü) ESG (protestan öğrenciler birliği) VDS (Alman demokrat öğrenciler birliği) binalarını hizmete sundular.

Gösterilen ilgi ve dayanışmaya rağmen Bonn günleri çok zor oldu. Tamamıyla yabancı, yüksek politika oyunlarıyla döndüğü bir şehirde binlerce zorluk vardı. ALMAN HÜKÜMETİ susmaya devam ediyordu. Belirli çevreler (FIDEF'te dahil) eylemi bozmaya, kırmaya uğraşıyorlardı.

Eylemi desteklediklerini söyleyen bazıları ise "amacınıza ulaştınız, herkes sizin hakkı olduğunuzu anladı artık başka şey elde edemezsiniz. Bu işi burada bitirin" türünden propaganda yapıyorlardı.

Bonn günleri bu açıdan tam bir sınır harbi idi ve sınırları, inancı sağlam olan kazanacaktı. İşte bu noktada grevci arkadaşların inanç ve kararlılığını alımlamak gerekiyor. Her akşam grevin geleceği ve mevcut gelişmeler üzerine yapılan tartışmalarda bu kararlılık ve inanç iyice belli oluyordu.

İLK İŞARETLER

Alman hükümeti grev dalgası karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Susarak hareketi kıramayacaklarını anladılar ve o zaman yeni bir dönem başladı. PAZARLIK dönemi.

Bu dönemde HELMUTH FRENZ (Af örgütü Almanya başkanı) grevçiler adına görüşmelere katılmaya başladı. Ayrıca FDP'li bakan milletvekili SCHUCHARD belli sonuçlar almak için çok uğraştı ve ilk olarak FDP parti grubu GREVÇİLERİN İSTEDİĞİ BİR HEYETE kendilerinden bir kişinin de katılımıyla EVET dediler.

destekler...

DER SPD BÜRGERSCHAFTS

Kreuzberg

ai amnesty international

Sektion der Bundesrepublik Deutschland e.V.

Bonn 5200 Gruppe

Hamburg, den 15. Jan. 1981

destekler...

ALÇIK GREVİ EYLEMİ ÇOK GENİŞ BİR ÇEVREDE YANKI BULDU.

BUNLARDAN BAZILARINI ŞÖYLE SİRALAMAKTA YARAR VAR:

DESTEKLEYEN MİLLETVEKİLLER:

Helga SCHUCHARDT
Heidi SIMONIS
Renate SCHMIDT
Ingrid MATTHEUS-MAIER
Freimut DUVE
Egon LUTZ
Manfred COPPIK
Klaus KIRCHNER
Klaus THÜSING
Norbert GANSEL
Gerhard SCHRÖDER

SENDİKALAR

Bu çevreden istenilen destek elde edilemedi. Bunun iki sebebi vardı.

a) Buralarda oturan gerici/lerin varlığı

b) FIDEF - TKP'nin bu kesimlerle işbirliği; nitekim TKP'ilerin olmadıkları yerlerde sendikal çevrelerden önemli destekler geldi.

İGM-Nürnberg, İGM-Hamburg (Leitung des Ausländerausschusses), DGB-Augsburg, DGB-Ulm, GEW-Hamburg, GEW-Berlin, GEW-Bielefeld, GEW-Hauptvorstand, GEW-Nürnberg, GEW-Landesverband Bayern, IG Druck und Papier Landes Bezirk Bayern, Gewerkschaft HBV, Fachgruppe Buchhandel und Verlage, GEW Studentengruppe, München IG Metall Ortsjugendversammlung, ÖTV Betriebsgruppe, GEW-Gross Gerau, GEW Wiesbaden, GEW Offenbach, GEW-Nordrhein-Westfalen, GEW-Gelsenkirchen

KİLİSELER

Dünya kiliseler birliği başkanı: Dr. Philip POTTER
Dünya kiliseler birliği eski başkanı: Dr. Martin NIEMÜLLER
Alman protestan kilisesi başkanı: H. LOHSE
Almanya protestan kilisesi yabancılar sorumlusu: Dr. MIKSCH

PARTİLER ve ÖRGÜTLER

SPD'nin:
Münih, Köln, Hamburg, Aşağı Saksonya (Hannover) eyaleti, Wiesbaden, Bonn, Ulm, Nürnberg, Frankfurt (Maliye Bakanı Matthöfer'in seçim bölgesi), Harburg (SPD Genel Sekreteri H. Wehner'in seçim bölgesi) Berlin-Kreuzberg parti temsilcileri açlık greviyle dayanışma içinde olduklarını bildirmişlerdir. Ayrıca Hamburg SPD Parlamento Grubu ve Partiyönetim kurulu dayanışma içinde olduğunu bildiren önemli bir karar aldı.

FDP- Hamburg, FDP- Stellingen Eidelstedt, JUSO-Bundesvorstand, Falken-Bundesvorstand, Grüne Liste, Bunte Liste ve benzeri tüm ilerici örgütlerin desteği alındı.

TÜRKİYELİ ÖRGÜTLER

HDF'e bağlı;
Münih, Frankfurt, Hamburg, Berlin, Kiel (HDF merkezinden ses çıkmamıştır)
KOMKAR
Avrupa Türkiyeli Yurtseverler Birliği

FDP (liberal parti) 'nin bu ileri hamlesi, tüm grev sırasında daha kararsız bir tutum takınan SPD'yi harekete geçirdi. Hamburg milletvekili DUVE ve diğer SOL KANAT milletvekillerinin çabalarıyla SPD parti gurubunda bir karar aldı. Ama bu kararda heyetin sadece parlamenterlerden olması öneriliyordu. Bu doğrultuda DEVLET BAKANI ve DIŞİŞLERİ BAKANLIK yöneticileri ile görüşmelere devam edildi. Ertesi günün ne getireceği bilinmeyen bir yarıştı bu. GREVÇİLER bağımsız kişilerden oluşan bir heyetten taviz vermek istemiyorlardı.

Dışişleri Bakanlığı bir parlamento heyetinin gitmesi halinde heyete Diplomatik destek sağlanacağını söyledi ve bunu yazılı olarak bildirdi.

Böylece bir HEYET talebi değişik şekilde kabul edildi. GREVE devam edilmeli ve "BİZİM istediğimiz heyet" için uğraşılmalı idi yoksa greve sonnu verilemiydi? Bu soru çok uzun tartışıldı.

GREVIN SONU

Mart başında Türkiye'ye gidecek böylesi bir heyetin belirli avantajları vardı; a) Diplomatik desteğe sahiptir ve ceza evlerini ziyaret etme, mahkumlarla görüşme yetkisi

b) Belirli çevrelerle ilişki kurma kolaylığı ve ilişkiliye geçecekleri kişilerin başlarına bir iş gelme ihtimalinin azlığı mevcuttu.

Ama bu heyetin belli mahsurlu yanları da vardı;

a) Heyete gerici CDU - CSU 'dan katılanlar vardı.
b) Heyet dönüşte muhtemel "Türkiyede demokrasiye dönüşecektir vs" türünden laflar edecekti.

c) İşkenceler konusunda, istenilen doğru açıklamalar yapacakları şüpheli idi. Çünkü heyette bu işten anlayan kimse yoktu.

Bu noktalar üzerinde çok uzun tartışmalar yapıldı. Bizim istediğimiz UZMAN kişilerden oluşan heyetin DIPLOMATİK DESTEK almadan gitmesinin ise bir anlamı yoktu. (böylesi bir heyet GREVIN BAŞINDA bile yollanabilirdi çünkü 100'ü aşkın insan heyette yer almayla hazır olduklarını söylemişlerdi.) Böylesi bir destekten yoksun bir heyetin TURİST kaflesinden farkı yoktu ve hava alanından hemen geri gönderilme ihtimali de büyüktü. Ayrıca grevçileri şu tehlikeler bekliyordu;

a. Birçok şehir 30. gününü aşmıştı ve sağlık nedeni ile her gün 3-4 arkadaş grevi bırakmak zorunda kalıyordu.
b. Yollanacak heyet başında GREVÇİLERİN ZAFERİ olarak yanıtlanmıştı. Elbette bu heyetin gitmesi bizim zaferimizi ama bu heyet istediğimiz heyet değildi. Kamuyuunu bu konuda kazanmak zordu.

c. Zaten genel yabancı düşmanlığı baskısı altında olan grevçiler herşeyi bir anda elde etmenin mümkün olmadığını ve kamuoyunda 'destekleyen çevrelerde de' istenilen elde edildiği inancının egemen olduğunu görüyorlardı. Bu eğer greve devam edilirse kazanılan büyük sempati ve desteğin kaybolması anlamına gelecek eylemi tehlikeye düşürecekti.

d. Hükümet çevreleri ile girişilen temaslarda yarılacak en üstün noktaya varıldığı ve yeni şeyleri kopartmanın mümkün olmadığı anlaşıldı.

Ve böylece AÇLIK GREVİNE 10 Şubat 1981'de yapılan bir basın toplantısı ile son verildi.

Böylece uzun yorucu bir eylem başarı ile sona erdirilmişti. Bütün sorun yörelerde bu başarının örgütlenmesi idi.

haberler *** yörelerden haberler *** yörelerden

fransa

12 Eylül 1980 Cuma günü saat 04 te emekçi halkımızın düşmanı, kana doymayan faşist cunta darbeye işbaşına gelmiştir. Haber Dünya ya Amerikan haber ajansları tarafından verilmiştir. Bu bile açıkça göstermektedir, bu cunta gözü dönmüş A.B.D. emperyalizminin damgasını taşımaktadır. Faşist cuntanın başında Genelkurmay başkanı Kenan Evran vardır. A.B.D. ve I.M.F. nin emriyle ordunun üst kademelerine tepeden inme atamaları getirilen faşist komutanlar yönetimi ele geçirmişlerdir.

12 Eylül Cuma günü sabahın erken saatlerinde Türkiye de faşist darbenin yapıldığı öğrenildi. Hemen fransızca ve türkçe bildiriler basarak en geniş şekilde dağıtmaya ve darbenin niteliğini anlatmaya başladık. Aynı gün akşam saat 19.30 dolaylarında Türkiye'liye yoğun olduğu Strassbourg semtinde bir korsan miting, arkasından 10 dakika süren bir korsan yürüyüşü yaptık. 150 nin üstünde anti-faşist in katıldığı eylemde faşizmi lanetleyen sloganlar haykırıldı. Korsan yürüyüşü dağılırken ikinci bir korsan miting koymak için yer ve saat söylendi. Saat 21.30 da Paris'in turistik özelliklerine sahip St. Michel semtinde işlek bir dört yol trafikle kapatılarak eylem gerçekleştirildi. İkinci korsan miting de daha çok fransızca ve fransızlara yönelik sloganlar atıldı. "Yaşasın enternasyonal dayanışma" "Kahrolsun Türkiye deki faşist cunta" "vs. Korsan eylemler sırasında sürekli bildiriler dağıtıldı. Megafonla Türkiye ve Fransızca olarak darbenin niteliği anlatıldı.

Daha sonraki günler gelişmelere göre sürekli bildiriler basılıp geniş çapta dağıtıldı. ayrıca cuntanın demokrasiyi nasıl getireceğini soran afişler bastırıldı. Afişleme ve ona bağlı olarak en yakın iş çevrelerinden başlıyarak yaygınlaştırılan yazılma yapıldı. 16 Eylül günü Fransız kamu oyuna yönelik bildirilerle Paris'in önemli merkezlerinden biri olan Opera semtinde büyük meydana açılan caddede Amerikan bayrağı yakarak bir korsan miting daha konuldu. Fransız polisinin kaldırımdan izlediği mitingde trafik uzun süre aksatıldı. Amerikan bayrağı yakılarak birçok anti-faşist fransızlar korsan eylemini alkışlarıyla desteklediler.

20 Eylül Perşembe günü, Devrimci Yol sempatanın Türkiye'li emekçilerden oluşan 500 kişi ile faşist cuntayı protesto yürüyüşü yapıldı. Yürüyüş boyunca devrimci marşlar söylendi, cuntayı ve faşizmi lanetleyen sloganlar atıldı. Bildiriler dağıtıldı. Yürüyüşün bitiminde Devrimci Yol'dan bir arkadaş cunta ve Türkiye, biz yurt dışındaki işçilere düşen devrimci görevler üzerine bir konuşma yaptı. Ayrıca yürüyüş için resmi izni alan ileric CEDETİM örgütünden bir arkadaşta Türkiye'li devrimcilerin mücadelelerini desteklediklerini belirten bir konuşma yaptı. Devrim andı ilçildi. Enternasyonal marşı söylenerek yürüyüşü bitirildi.

Cuntanın hemen ardından beş Ekim 1980 günü fransız hükümetinin ani vize uygulaması başlayınca vizeye ilişkin bildiriler hazırlandı ve dağıtıldı. Daha sonra sürekli toplantılarımız yaptığımız büyük bir salonda vize ve cunta üzerine kapalı salon toplantısı yapıldı. Cuntanın niteliği ve vize ile cunta arasındaki ilişki anlatıldı. Toplantıda emekçilerle vizeyi protesto için bir yürüyüş yapmaya karar verildi. İçinde çalıştığımız C.F.D.T. sendikası tarafından alınan izin ile 14 Ekim Cumartesi günü 500-550 kişilik sempatanın kitlenin katılımıyla vizeyi protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Ekonomik, politik sloganlarımız ve Fransız devletinin yabancı işçi politikasının iki yüzünlüğünü teşhir için hayata geçirilen sloganımız "Fişleme, kontrol, sınırdsı etme, işle fransız devleti" sık sık atıldı. C.F.D.T. sendikası burada çalışma kartını alan yada almak üzere olan Türkiye'li işçilerin ailelerini getirmeleri sırasında vizenin doğuracağı engelleri

en aza indirmek için Fransız Dış işleri bakanlığında vize ve Türkiye'li emekçilerin durumlarını görmek üzere somut durumlara göre kesin tarihi saptanacak bir görüşme aldı.

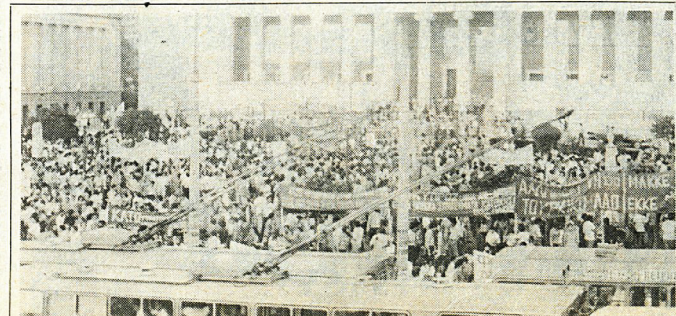
Bu arada Ekim ayı içinde Paris'te bildiri dağıtarak emekçilerin Almanya'dan gelecek olan Ülkücü İşçiler Dernekleri Federasyonu genel başkan yardımcısı Ali Batman'ın 12 Eylül askeri darbesi ve islam konulu konferansına çağırın faşistlerin, bu gece için yapabilecekleri yazılma, afişleme ve bildiri gibi propaganda çalışmalarını engellemek için Dev -Yol sempatanları, Ali Batman'ın geleceği güne kadar her gece şehri gezdiler. Böyle bir geceyi yapmalarına izin verilmeyen faşistler, yapmak istedikleri geceyi gerçekleştirtiler.

Faşist Cuntanın gelmesi ile birlikte, Paris'te kısa bir geçmişli olan devrimci çalışmalarının ürününe daha örgütlü bir yapıya oturtmak, merkez leştirmek ve daha sağlıklı çalışmak için 16 Kasım 1980 Cuma günü Türkiye'li İşçiler Derneği hayata geçirildi. Yirminin üstünde yabancı ve fransız kitle örgütü temsilcileri ve Türkiye'li emekçilerin yoğun katılımıyla derneğin kuruluş kongresi yapıldı. Şu anda derneğimizin 450-500 üyesi vardır.

12 Ocak 1981 Pazartesi günü cuntanın faşist ve kanlı yüzünü Avrupa Demokrat kamuoyuna duyurmak, merkezi olarak Almanya'da 9 şehirden başlatılan açık grevlerini desteklemek amacıyla açık grevine girdik. Açık grevi çerçevesinde Fransız Sosyalist Partisi Avrupa Parlamentosu üyesi ve Sosyalist Parti grup sözcüsü Georges Sarre ile ilişkiye geçildi, yapılan bilgilendirme üzerine 26 Ocak 1981 günü Strassbourg'da Avrupa Parlamenterleri Konsey toplantısında Türkiye ile ilgili gerçekleri savunması sağlandı. Açık grevi içinde yapılan iki basın toplantısı ile Türkiye'de ki işkenceler ve katliamların Fransız kamuoyuna anlatıldı. Basın mensuplarına hazırlanan bilgilendirme dosyaları verildi. Açık grevi süresince ileric Fransız örgüt ve kişilerden bir komite hayata geçirildi. Bu komite Türkiye'ye yönelik çalışmalar düzenlemektedir. Gene bu toplantıda alınan kararla 27 Şubat 1981 de Fransız kamuoyuna yönelik Türkiye ve Cunta üzerine bir toplantı yapılacaktır.

31 Ocak ta Strassbourg'daki arkadaşların düzenledikleri yürüyüşü Paris'ten 50 Dev-Yol sempatanı arkadaş katıldı. Strassbourg'daki açık grevide merkezi bir yürüyüşle sona ermiş oldu.

Paris DEVRİMCİ YOL Sempatanları

Norveç'ten Atina'ya kadar tüm Avrupa'da Türkiye'deki Faşist Cunta protesto ediliyor. Yunanistan'ın Selanik ve Atina şehirlerinde de binlerce kişi Faşist Cuntayı lanetledi.

duisburg

İki ay önce Devrimci İşçide yayınlanan "Türken raus" ve yeniden yabancılar sorunu" başlıklı yazı yayınlandıktan bu yana Ruhr bölgesinde yaptığımız seminerlerde, derneklerde yapılan tartışmalarda. Özellikle H.K. ATIF, DHB tarafından Köln de gerçekleştirilen Faşist Cunta'ya karşı eylem birliği ne D.Y. Sempatanlarının katılmaması kullanılarak D. İşçi artık Türk örgütleri ile çalışmayı reddediyor, sadece Alman solu ile çalışacak gibi ipe sapa gelmez sözlerle D. İşçiyi karşı bir kampanya başlatmıştı. Onlara D.Y.ün böyle bir düşüncesinin olmadığını aksine Faşist Cuntaya karşı "birleşilmesi gereken" her kişi ve kuruluşla işbirliği yapılabileceğini anlatmamıza, harekete geçirmesi gereken her kişi ve kuruluşu harekete geçirmeye çalışmamıza Türkiye'ye yönelik bir çalışmanın özellikle almanlar sokmaya çalışarak sürdürmenin en güncel görev olduğunu söylemimize rağmen bu kampanya hala sürdürülmemekte. Üstelik bu defa "Açlık Grevini tek başlarına başlattılar" gibi lafları ekleyerek (Açlık Grevine karşı bu türden bir kampanyayı T.K.P.'nin Almanlar arasında sürdürmeye çalıştığını söylemek gerek) Ancak Açlık Grevinin elde ettiği başarı bu türden saldırıları (Hele ATIF'in D.Y. Burjuva örgütleri ile çalışıyor" gibi komik saldırıların) hemen hemen susturdu. Alman Demokratları ile çalışmanın önemi (özellikle tüm gücümüzle Türkiye'ye yönelik bir çalışmanın içine girmemiz gereken bir dönemde) en açık bir şekilde ortaya koydu.

"Türkiyeli örgütlerin çoğu alternatif bir politik hareketliliği sağlayabilecek yetenek ve uzak görüşlülüğünden yoksun kendi dört duvarları arasında deyim yerinde ise - Politikacılık - oynamaktan ufak hesaplar peşinde koşmaktadırlar" (D.İşçi S.11)

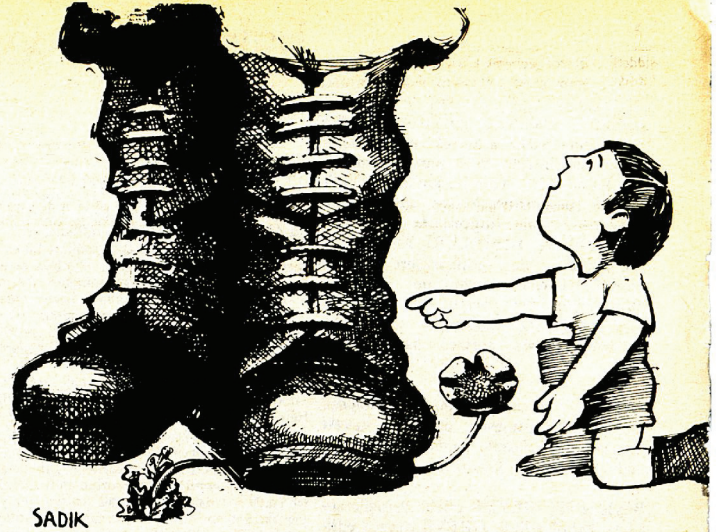
Evet yaptığımız eylemler ne kadar haklı ve güçlü olursa olsun sayet Alman kamuoyunu etkileyemiyor. Onların aktif desteğini alamıyorsa Türkiye'ye yönelik harcadığımız bu çaba tümüyle olmasa bile boşa gitmektedir. Üstelik gene D.İşçi de değinildiği gibi "Bu sorun sadece Türkiye'li örgütlerin değil aynı zamanda Alman Demokratlarının sorunu. Ve ancak beraber olunabildiği takdirde ışın üstesinden geline bilecektir."

Özellikle Faşist Cuntanın işkence ve katliamlara karşı onun gerçek yüzünü açığa çıkarmak için başlatılan Açlık Grevinin kazanıldığı politik başarı Faşist Cuntayı ve ona ekonomik yardım sağlayan Alman devletini yeterince rahatsız etmiştir. İşte bu yüzden önümüzdeki dönemde Türk örgütlerine yönelik saldırılar hızlandırılacaktır. Muhtemelen sivil faşistler yeniden devreye sokulacak bu türözizm - Anarşizm yaygaraları hızlandırılacaktır. Taki diğer önlemler gündeme gelene kadar. Çünkü onlar tarafından "Şu anda yabancı örgütlere karşı bir - ideolojik ön yok etme faaliyeti sürdürülmektedir. Bu örgütler kamuoyunda iyice suçlu hale soktuktan sonra diğer önlemleri gündeme getirecektir. Özellikle Alman kamuoyunun Teröristlere duyduğu tepki bu konuda çok iyi kullanılmak ve bir çok sol örgütün terörist olduğu kamuoyu inandırılmaya çalışılmaktadır. (D.İşçi S.11)

Bu saldırıların yazılmasından 2 ay sonra Açlık Grevinin Bonn da sürdürüldüğü sırada 12.2.1981 Perşembe günü Duisburg da Dernekten çıkan 6 D.Y. tartarı evlerine gitmekle iken aniden 2 taksinin üzerlerine geldikleri görüldü. Kendilerini kenara atarak zor kurtulan arkadaşlar üzerlerine gelenlerin önce sarhoş olduklarını düşünerek yürümeye devam ettiler ancak aynı arabalar tekrar üzerlerine gelince Faşistlerin kendilerini ezmek üzere yaptıklarını anladılar ve kendileri savunuldular. Arabalar caddede sürekli dönerek saldırıyorlardı. Bunun üzerine bir arkadaş polis haber verdi. Arabalar arkadaşlar tarafından tahrir edildi. Bu arada ATIF derneğinden arkadaşların katılmasıyla sayıları çoğalan arkadaşlar arabaların üzerlerine koşmaya başladılar. Arabaların tahrir olmalarına rağmen kaçmalarını ilgi çekici idi. Biraz sonra gürültü üzerine tüm mahalle halkı dışarı çıkmaya başladı. Faşistlerin çoğunlukta olduğu mahallede bir kahvede toplanan Faşistler sayıları 60-70i bulunca saldırıya geçtiler bu arada arabalar sürekli dönerek arkadaşların üzerlerine geliyordu. Bu arada polis geldi. Anlatmak istediğimiz olay açısından en önemli olanı da polisin tavıridi. Polisler olay yerine geldikten sonra Faşistlerin kullandıkları arabaları aynı saldırıları polis önünde devam ediyorlardı. 100'e yakın bir kalabalık toplanmıştı. Polis biraz sonra hiç birşey yapmadan uzaklaştı. Belkide bu kalabalıkta "yanlışlıkla" Faşistlerden birkaç kişiyi de tutuklamak için.

Neden Faşist Cunta

II

SADIK

Yazımızın ikinci kısmının hazırlanması sırasında elimize Devrimci Yol dergisi geçti. Dergide yer alan bir yazı bizim düşündüğümüz kısımları da içeriyordu.

Bu nedenle yeni bir yazı yerine Devrimci Yol dergisinde var olanları basmayı daha doğru ve uygun bulduk.

AYRICA YAZI SOL HAREKETLERİN GENEL BİR ELEŞTİSİNİ VE ÖZELEŞTİSİNİ DE YAPIYOR. Bu bakımdan da yazının büyük bir dikkatle okunması gerekiyor.

12 EYLÜL DARBESİ, ABD EMPERYALİZMİNİN ORTADOĞU'DAKİ ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA BİR HAREKETTİR.

Türkiye ABD emperyalizminin ekonomik-siyasi-askeri egemenliği (gizli işgali) altındaki bir ülkedir. Böyle bir ülkedeki herhangi önemli bir siyasi gelişmenin ABD'nin özellikle Ortadoğu'daki genel çıkarları ve politikaları göz önüne alınmadan değerlendirilemeyeceği açıktır.

12 Eylül'den önce Devrimci Yol'daki değerlendirmelerde çeşitli kereler, ABD'nin Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında kendi konumunu ve egemenlik ilişkilerini koruyabilmek için yeni politikalar oluşturmaya yöneldiğine işaret edilmiş ve bunun sonucu olarak Türkiye'de bir "askeri faşist diktatörlüğün kurulmasının ABD çıkarlarına uygun düşen bir gelişme olduğu" belirtilmişti. Örneğin Mayıs 1979'da yayınlanan Devrimci Yol'da şöyle deniyordu:

"ABD'nin Ortadoğu'da ABD politikası (ve çıkarları) doğrultusunda davranacak bir Türkiye'ye yolundığı ihtiyacı açıklar. Türkiye'de ABD'nin (Ortadoğu) politikalarını hayata geçirecek bir hükümetin toplumsal ve siyasal bütün muhalefeti bastırması ve yok etmesi gereklidir. Bu ise ancak açık faşist bir rejimle mümkün olabilir. ABD ekonomik politik olanaklarıyla, askeri anlaşmalarıyla, yerli işbirlikçileri, açık ve gizli faşist örgütlenmelerini ülkemizde açık Amerikancı faşist bir rejimin üzerinde oturacağı siyasal koşulları oluşturmak doğrultusunda mücadele etmektedir." (Devrimci Yol, sayı 28, Mayıs 1979).

12 Eylül darbesinin, Ortadoğu'da patlayan son İran-İrak savaşından hemen önce ve Türkiye'nin geleneksel Amerikancı dış politikasını yürüten AP azınlık hükümetinin dışişleri bakanı H.Erken'in gensoru ile düşürülmesinden hemen sonra gerçekleşmesi sadece bir "raslantı" olarak değerlendirilemeye gerek.

"Her şeyin ABD uzmanlarının öngörülerini ve planları ile önceden ayarlanan bir rota izlediğini" söylemek elbette doğru olmaz. Ancak hele cuntanın Amerikancı-NATO'cu karakteri çok iyi biliniyor-ken (basınımdan öğrendiğimize göre "cuntanın beyni" Saltık paşa "bu kadar güzel basın toplantısı yapmayı" bile NATO'da öğrenmişti!) 12 Eylül hareketinin ABD ile ilişkisinin tartışılmaz bir gerçek olduğuna da hiç şüphe edilemez. (3) Cuntanın Türkiye'de yaptığı her şey, işlediği her cinayet, halka uyguladığı her baskı ve zorbalık Ortadoğu'da ABD için güvenilir bir Türkiye yaratma çabası olarak da görülmelidir. Cuntanın 12 Eylül darbesinden sonra yaptıkları da buna açık bir şekilde kanıtlamaktadır. Kuşkusuz ki olayların ve 12 Eylül darbesinin bu yönü Ortadoğu'daki gelişmelerin tartışılmasına paralel bir şekilde ilerlede daha çok önüne çıkacak ve bu konunun daha iyi bir şekilde gözetilip değerlendirilebilmesi mümkün olabilecektir...

12 EYLÜL DARBESİ İLE TÜRKİYE'DEKİ YÖNETİM BİÇİMİ ASKERİ BİR AÇIK FAŞİST DİKTATÖRLÜK HALİNE DÖNÜŞMÜŞTÜR.

12 Eylül darbesinden sonra, ülke yönetimi bünyeli ordunun tepesindeki beş generalin elinde toplanmıştır. Meclis feshedilmiş, siyasi partilerin faaliyetleri durdurulmuş, sendikalar, (TUSİAD gibi tekelci sermayeye ait örgütlerin dışındaki) dernekler kapatılmış, seçilmiş gelmiş belediye başkanlarının ve bir çok mahalle muhtarının görevlerine bile son verilmiştir... Özetle, siyasi faaliyet ve yönetim tekelci sermaye ve onun adına faaliyet yürüten generallerin dışında herkese yasaklanmıştır. (4)

Böyle bir yönetimin ancak açık bir diktatörlük olarak değerlendirilebileceği herhalde tartışılmaz bir konudur. Ancak, özellikle cuntanın MHP yöneticilerini ve bazı MHP'li katilleri de tutuklamakta olmasının sonucu olarak bir çok sol çevre tarafından bugünkü yönetimin faşist bir diktatörlük olarak değerlendirilmesine karşı çıkılması muhtemeldir. Bu düşünce bugün halk kitleleri içerisindeki, cuntanın faşistlere de karşı olduğu, dolayısıyla tarafsız olduğu yolundaki geri bir eğilime de tekabül etmektedir.

Cuntanın (her türlü siyasi faaliyeti tekeline alması; bütün devrimci örgütlenmeleri-sendikaları dağıtması; grevleri, toplu sözleşmeleri durdurması; onbinlerce ileri-yurtsever-devrimci insanı ve işçi liderlerini, aydınları tutuklatarak onlarcasını işkencelerle öldürmesi; bir çoğunu astırıp onlarcasını dağlarda-sokaklarda kurşuna dizdirip katlettiği gibi terörist eylemlerinin yanı sıra) bazı MHP'lileri de tutuklatmasına bakarak onun bütün yaptıklarını "faşizm" kavramından ayrı bir şey olarak değerlendirmeye kalkmak kuşkusuz ki faşizmi sadece MHP ve onun etrafında gelişen sivil faşist hareketle sınırlı görmek şeklindeki eksik ve hatalı bir anlayıştan kaynaklanmaktadır.

Kuşkusuz ki Türkiye'deki askeri diktatörlük, bu yüzyılın ilk yarısında Almanya ve İtalya gibi ülkelere ortaya çıkan faşist diktatörlüklerden oldukça farklıdır. Ancak (daha önceleri çeşitli kereler ve etrafıca açıkladığımız gibi) faşizm kavramının, çoğunlukla gelişmiş-bağımsız kapitalist ülkelere rastlanan ve orta sınıf tabanındaki sivil hareketlere dayanan gelişen klasik örneklerdeki gibi devlet biçimleriyle özdeşleştirilmesi hatalı bir anlayıştır. Bu hatalı anlayışa sahip olanlar ülkemizde de faşizmi MHP ile sınırlı bir kavram olarak ele alırlar. Oysa Türkiye'de de özellikle son dönemlerde aşağıdan yukarıya doğru bir sivil faşist hareket gelişmekle birlikte, faşizm kavramı daha ziyade egemen sınıflar yönetiminin geleneksel biçimlenişine uygun bir nitelik olarak da ortaya çıkmaktadır. (5) Bu durumda faşizm kavramının (belirleyici bir konumda bulunan tekelci burjuvazinin özelliklerinden kaynaklanan) oligarşinin bu geleneksel devlet yönetimi ilkelerinden bağımsız olarak ele alınması, ülkemizdeki somut duruma uymayan eksik ve hatalı bir anlayış olarak kabul etmek gerekmektedir. Cuntanın MHP'ye de bazı uygulamalara girişmesini, "cuntanın faşizme de karşı olduğu" şeklinde yorumlayan çevrelerin yanlışlarının temelinde bu hatalı anlayışın bir sonucu olarak, faşizmi sadece MHP ve onun etrafında gelişen sivil faşist hareketle sınırlı bir olgu olarak değerlendirmekte yatmaktadır.

Oysa MHP etrafında gelişen sivil faşist hareket e-sasta tekelci burjuvazinin ve devletin resmi politika ve uygulamalarının bir sonucu olarak (ve bu politikaların paralel bir şekilde) başlatıp geliştirilmiştir. Komando kamplarının, komünizmle mücadele derneklerinin örgütlenilip geliştirilmesi, sol hareketlerin gelişmesini bastırabilmek için reaksiyoner -karşı- bir sağ hareket örgütlenmesi şeklindeki egemen sınıf politikalarının doğrudan bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. 12 Eylül'den önce sürdürülen bütün faşist saldırı ve katliamlar, devlet ve ordu içindeki faşist örgütlenmelerin doğrudan desteği ile yürütülmüştür. Bugün de cuntanın devrimci halk kesimlerine yönelik saldırıları, işkencelerinde onlarca kişinin öldürülüp yüzlerce kişinin sakat bırakılması, sokak aralarında dağıtılarda kurulan pusulalarla onlarcasının katledilmesi aynı devletin aynı görüşleri taşıyan faşist görevlileri tarafından gerçekleştirilmektedir. Bizzat MCK içinde MHP görüşlerini savunan generaller vardır.

Peki, MHP ve yandaş faşist örgüt yöneticilerinin de 12 Eylül'den sonra tutuklanması nasıl açıklanacaktır?

Burada önem taşıyan bir kaç nokta üzerinde durmakta yarar vardır.

Yukarıda değindiğimiz gibi, sivil faşist güçler, egemen sınıfların devrimci hareketlerin gelişmesini önlemek ve kitleleri baskı altında tutmak şeklindeki politikalarının bir aracı olarak, özellikle gizli faşizmin gündemde olduğu dönemlerde (devlet kuvvetlerinin "yardımcısı" olarak!) "görev" yapmaktadırlar. Aynı görevlerin resmi devlet güçleri ve ordu tarafından açıkça yürütüldüğü açık faşist diktatörlük dönemlerinde ise bu sivil saldırı çetelerine (doğal olarak!) ihtiyaç duymamaktadırlar. (Hatırlanacağı gibi, 12 Mart'tan sonra da aynı durum söz konusu olmuş, MHP ve komando teşkilatlarının faaliyetleri, saldırıları o dönem için durdurulmuştu.)

12 Eylül'den sonra (12 Mart döneminden farklı olarak) MHP ve yandaş katliam örgütlerinin dağıtılması için çaba gösterildiği şeklinde bir görüntü yaratılmasına çalışıldığı görülmektedir. Cunta bir yandan 12 Eylül'den önce sivil faşist çetelerin yaptıkları kendi adamlarına yaptırıyor; bir yandan da MHP yöneticileri hakkında tutuklama kararı alıyordu...

Bizce bütün bunların anlamı da çok açıktır. 12 Eylül'e kadar geçen süreçte, sivil faşist güçlerin dağıtılmasının içinde öylesine büyük bir tepki ve nefret birikmiştir ki, cunta bu faşistlere de karşı olduğu imajını yaratmadan, halkın yüreğindeki bu fırtınayı dindirmek ve asla "başarı"ya ulaşamaz. Yani gerçekte, cuntanın esas amacı ve görevi, işçi sınıfını ve halkı sindirmek ve devrimci hareketleri ezip dağıtmaktır. Bunu yapabilmek için halkın gözünde tarafsız bir görüntü yaratmak, faşistlere MHP'ye karşı olduğu izlenimini yaratmak zorundadır. Bu şekilde anti-faşist halk kesimlerinin devrimci güçleri yaklaşımlarını önlemeye, devrimci güçleri tecrit etmeye çalışmaktadırlar.

Cuntanın MHP'ye karşı olan uygulamaları bir yönüyle bir "savaş hilesi"nden başka bir şey değildir. Çünkü bir yandan Türkiye'ye ve adamları kamuoyunu tatmin etmek için göstermelik bir şekilde tutuklanırken, kendileri onların yapmaya çalıştıkları şeyleri onların yapabileceklerinden kat kat fazla olarak gerçekleştirmektedirler.

Unutmamak gerekir ki, Hitler de iktidara geldiğinde, kendisinin örgütlediği SA kollarını dağıtarak bir çok yöneticisini öldürmekten çekinmemiştir. Elbetteki iki olay arasında farklı yönler vardır. Ama bu örnek sadece, cuntanın bugüne kadar ortada görülen sivil faşist hareket hakkındaki uygulamalarına bakarak, onun faşizme karşı olduğu şeklinde bir sonuç çıkarılamayacağını yeterince kanıtlar.

Üzerinde durulması gereken bir nokta da, cunta içindeki ayrışıklarla ilgilidir. Cuntanın ordu içindeki MHP taraftarlarıyla kendilerini "kemalist" diye lanse eden kesim arasındaki bu uzlaşma sonucu oluştuğu bilinmektedir. Bu "ikilik"ten kalkarak, cunta hakkında "olumlu" hayallere kapılmanın da budalalıktan başka bir şey olmadığı açıkça ortadadır. Her iki klik halka karşı her türlü melaneti işlemek için anlaşmışlardır.

Cuntanın MHP'ye karşı tutumu ile ilgili olarak, işaret edilebilecek bir nokta da şudur: Yukarıda değindiğimiz gibi, MHP ve etrafında kümelenen sivil faşist örgütler ve onlar tarafından uygulanan faşist terör, tekelci burjuvazinin haldeki egemenlik siyaselerinin bir parçası olmakla birlikte, özellikle buhranın derinleştiği son dönemlerde, bunaltıma sürüklenmiş orta sınıf kesimleri içinde yayılan bir taban da bularak, sahip olduğu görece bağımsız niteliği belirli ölçülerde gelişmiş ve aşağıdan yukarıya doğru iktidarı ele geçirme doğrultusunda, mevcut durumu zorlamaya başlamıştır. Böyle bir gelişme, son tahlilde, gene, tekelci burjuvazinin damgasını taşıyacak bir hareket olmakla birlikte, bugünkü durumda taşıdığı riskler nedeniyle tekelci burjuvazi tarafından tercih edilmemiştir. (Ortadoğu'da ve Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin mevcut dengeleri gözlemlendiğinde, bu risklerin hangi boyutlara ulaştığını görmek zor değildir: Türkiye'de faşist güçlerin ülkeyi bütünüyle hakimiyet altına almaya yönelik saldırılarına karşı ortaya çıkan direniş, iç savaş sonunun nasıl biteceğini bilmedikleri bir olay haline getirmiştir.)

Açık MHP yanlısı bir darbenin ise, sadece toplumun en geniş kesimlerinin değil, ordu içindeki özellikle tabandaki- geniş anti-faşist kesimleri de, şiddetle harekete geçirecek kısa süre içerisinde tam bir fiyaskoya sonuçlanmasa (12 Eylül den önce yazımızda da işaret ettiklerimiz gibi) açık bir şeydi. Bu durumda, tekelci burjuvazi kendisi için denemisi ve gelenekleşmiş bir özellikle taşıyan "sağa da sola da karşı" (!) bir ordu müdahalesi terah etmiş ve haldeki çıkışlarını korumak için silahlı faşist cephelerine geçici bir süre için de olsa "gözden çıkarmış"tır.

Bu sonuç, aslında MHP'nin kendi çabalarının bir sonucu olarak da meydana gelmiştir. Daha önce (Devrimci Yol'un 27. sayısında) değindiğimiz gibi MHP güçlerinin temel amaçları "tekelci burjuvazinin bugünkü temsilcileri ile, aşağıdan yukarıya gelişen kitle hareketine dayalı klasik bir faşist program (MHP'nin kendi iktidar programı) arasında ki çelişkilerde toplanyor"du ve faşistler bu amacı aşabilmek için, tekelci burjuvazinin haldeki temsilcilerini kendilerine çevirecek yönde bir süreli "çirpinmiş" içindelerdi. Bu amaçla, "açmazlarını" çözebileceklerini inandıkları bir "askeri darbe"yi getirmek için çirpınp durmuşlardı. Şimdi MHP kurmaylarının, uğrunda once kan döküldükleri cunta tarafından "misafir" edildikleri yerde, eski mantıklarının devamı olarak, tipki bir askeri darbeyi zornak için tekelci burjuvazinin mümtaz siması A. İpecki'yi öldürttüğü gibi (solculara mal edilebilecek...) siyasi suikastlar düzenlemenin gerekli olduğunu düşünüp düşünmediklerini, ya da, eskiden akıl hocaları yapan hangileri ise ona dönüp "peki, biz şimdi ne yapacağız?" diye sorup soramadıklarını bilemeyiz. Ama şimdiden kesin bir şey söylemek doğru olmasa bile, Türkiye'deki sivil faşist hareketin (MHP ve Türkiye etrafında biçimlenmiş olan) bir döneminin sona ermesi pek ihtimal dışı bir gelişme sayılmamalıdır.

Kuşkusuz tekelci burjuvazi silahlı faşist hareketi bütünüyle gözden çıkarmış değildir. Zaten cunta, MHP üst yöneticilerini küçük "fiskeler" vururken, faşizmin tabanı büyük ölçüde korumaktadır. Hatta cuntanın yaptıkları söyledikleri herşey ideolojik olarak olsun, pratik olarak olsun bu faşist temelli güçlendirici bir öz taşımaktadır. 12 Eylül sonrasında silahlı faşist cephelerin sınıflar mücadelesi açısından oynadığı rol şimdi cunta tarafından devranlıdır. Göre, cuntanın müdahaleleri, Türkiye'deki sivil mücadeleyi yeni boyutlara süratacağı. Bugünkü durumun sınıflar mücadelesinin ve iç savaşın daha ileri boyutlarına doğru geçişini kaçınılmaz bir şey olarak görmekteyiz. 12 Eylül öncesindeki Devrimci Yol'un son sayısında işaret edildiği gibi "Bugün ordunun doğrudan müdahalesi yaşanan çatışmaları daha da derinleştirerek ve iç savaşı bugünkü yaygın boyutlarından daha ileri boyutlara, daha yaygın ve kitlesel silahlı çatışmalara doğru götürecektir."

12 EYLÜL HAREKETİ ve DEVİRCİ MÜCADELE

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi 12 Eylül darbesinin başlıca amacı ülkede derinleşen buhranla birlikte hızla yükselen devrimci halk muhalefetinin ve devrimci hareketlerin ezilip dağıtılmasıdır. 12 Eylül darbesi ve "MGK" cuntası bu amacına ulaşabilecek midir? Emekçi-yoksul halklarımızın devrimci mücadelesi ne yönde gelişecektir?

Bu sorunun karşılığı kuşkusuz ki, cuntanın saldırılarına karşı, devrimcilerin verecekleri mücadele ile de ilgili birşeydir. Bu yüzden yukarıdaki soruların karşılığına geçmeden önce ülkemizdeki sol hareketlerin 1975-80 yılları arasındaki durumunun kısa bir değerlendirmesini yapmayı gerekli görüyoruz. 12 Eylül hareketinin niteliği-amacı ve kime karşı olduğu daha ilk andan beri, en azından siyasi mücadele ile bir ölçüde ilgilenen herkes tarafından görülüp anlaşılabilenkti. Buna rağmen ve üstelik yakın tarihteki 12 Mart denemeye rağmen, böyle bir faşist askeri darbe hareketi içte ve dışta yönlü bir tepki ile karşılaşılmadan gerçekleşmiştir. Dışarı, yani şu ünlü "demokratik kamuoyu" (!) bir yana, ama içerde geniş anti-faşist halk kesimleri içinde, hiç değilse ilk dönemlerde cuntaya karşı tereddütlü-hayır-hah bir eğilim ortaya çıkmıştır. Emekçi anti-faşist halk kesimlerinin, geçici de olsa, böyle, cuntaya ilk başta rahat çalışma fırsatı veren tamamen ters bir psikolojik eğilim içine girmelerinde (objektif koşulları, burjuvazinin demagoji ve şaşırtmalarının, ideolojik-psikolojik-tarihi v.s. sebeplerin dışında!) devrimci hareketlerin, solun etkilerinin, yanlışlarının da payı, rolü ve "sorumluluğu" yok mudur? Emekçi halklarımız için aydın bir geleceği isteyen herkes, bu sorunun karşılığı -en başta kendisinden başlayarak- aramak zorundadır!

Özellikle belirlemek gerekir ki, Türkiye'de olağanüstü tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde genel olarak sol hareket olumsuz çizgiler sergilemiştir. Olağanüstü boyutlara ulaşan bölünme, devrimci mücadeleyi bir kurt gibi kemirerek zayıf düşüren iç kavgarlar, teslimiyetçi-opportunizist eğilimlerin yanı sıra, dar-rekabetçi sorumsuz eylem anlayışlarının olumsuz etkileri ve nihayet genel olarak faşizme karşı olarak da gelişti açıkça gözlenen faşist darbe hareketine karşı ortak bir mücadele çizgisi etrafındaki bir cephe birliğin sağlanamaması temel olumsuzluk noktaları oluşturmıştır.

Özellikle 1974 sonrası koşullarında, uluslararası düzeyde solun bölünmüşlüğü etkileri ile keskin boyutlara ulaşan bölünmelerin ve 12 Mart döneminde sol hareketin yenilgisi sonucu meydana gelen ayırmaların devrimci mücadelemizin gelişimi üzerinde derin etkileri olmuştur.

Sol iç kavgarlar başlangıçta Çin ve Sovyet yanlırların birbirlerini "sosyal faşist-macocu bozku" olarak değerdendirilerek sakat anlayış bir sonucu olarak doğmuş, ilk başından bu yana şiddetle karşı çıkmamıza rağmen önleyemediğimiz bu sorum-

suz eğilimlerin (egemen sınıfların-polisin de teşviki ve kıskırtmaları ile) yayılması neticesinde bütün guruplar arasındaki mücadelelerin bir parçası haline gelmiştir. Bölünmelerin (sakat anlayışların bir sonucu olarak) iç kavgalara dönüşmesi, bir yandan devrimci hareketleri bir kurt gibi kemirerek zayıflatırken, diğer yandan halk kitleleri içindeki düzensiz karşı yükselen tepkilerin devrimci harekete yönelmesini önleyerek bozucu bir rol oynamıştır. Teslimiyetçi-opportunizist eğilimler özellikle başlangıçta faşist saldırılara karşı direnmiş mücadelesinin gelişmesini önlemeye çalışmış da, genç Devrimci Hareketi gelistirecek devrimci görüşler de yaygınlaşmış, oportünist görüşlerin etkinliği kırılabilmiştir. Buna karşılık bu sağ-opportunizist eğilimler özellikle "demokrat aydın" çevreler içinde olumsuz eğilimlerin yayılmasında başlıca rolü oynamıştır. Sağ oportünizm, ülkede faşist saldırılara karşı yürütülen mücadeleleri "sol terörizm" olarak değerlendirmiş, "sol" ve "sağ terör" karşı çıkarak terörizmin-iç savaşın önlenmesini önemmiş ve böylece cuntanın ideolojik-politik demagojisini oluşturan görüşlerin özellikle küçük burjuva aydın çevreleri içinde belirli bir etkinlik sağlanmasına yardımcı olmuştur.

Öte yandan "aktivizm", "THKP-C'nin hakiki savunuculuğu" gibi gerekçelere dayanarak bir çok küçük burjuva gurup tarafından yürütülen ve sadece herhangi bir gurupçuğun reklamını yapmaya amaçlayan sorumsuz eylem anlayışlarının da olumsuz-bozucu etkileri üzerinde önemle durmak gerekir. Türkiye'de devrimci mücadelenin içinde bulunduğu durumda devrimci eylemlerin temel hedefi-amacı, emekçi halk kitlelerinin devrim safına çekilmesi olmalıdır. Devrimci eylemin doğruluğu ve yanlışlığı da bu amaçla hizmet edip etmemesi ile belirlenir. Geçtiğimiz dönem içinde devrimcilik adına faaliyet yürüten bir çok gurup bu noktayı dikkate almadan, eylemlerinin siyasi sonuçlarını hesaba katmadan ve sadece kendi siyasi guruplarının ismini burjuva gazetelerinde geçirmekle sınırlı bir anlayışla hareket edebilmişlerdir.

Aynı şekilde, Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu aşamada devrimci eylemlerin halk yığınlarında olumlu psikolojik-siyasi etkiler uyandırarak onların devrim safına çekilmesine yol açabilmesi için, haklı bir savunma çizgisine (pasif ve durağan değil, aktif bir devrimci savunma çizgisine) uygun bir anlayışla yürütülmesi gerekli iken; gene aynı rekabetçi eylem anlayışlarına sahip guruplar tarafından yürütülen ve ancak fantezi olarak değerlendirilebilecek eylemler de, halk kitlelerini devrimci mücadeleye yanaştıracak sonuçlar yaratmak yerine, tersine, kitleler içinde tedirginlik havasının yayılmasına, olayları durduracak bir otoriteyi yönetimi bekleyen eğilimlerinin gelişmesine yardımcı olmuştur. Keza, devrimcilik adına esnaf vb. gibi orta sınıf kategorisi içinde yer alan halk kesimlerinden zorla para toplama, tehditle kepenk kapatma gibi, devrimcilerin bütün çabalarına rağmen bir türlü bütünüyle önlenemeyen sorumsuz

her faşist katliamdan sonra, faşizme açıkça cephe alacak yerde (kendilerinin de öldürüleceği korkusuyla) sadece faşistlerin işine yarayan soyut bir "anarşi ve terör" yaygarasına kapılmışlardır. 1979 da İpecki'nin "Milliyet", soyut bir "TERÖRİST"liğini yılın "olumsuz" adamı olarak seçmişti; latihin aç bir olayı olsa gerek, İpecki'yi öldüren faşist yakalandığında "ben bir bireysel teröristim" ifadesine varmış. Bir ünlü karikatürist "Bedri-kendisine karşı bir saldırı düzenledikten sonra faşistler aleyhine çıkmekten vazgeçmiştir. Böylece bütünüyle faşist saldırıları özendirici nitelikteki tavırlar içinde bulunan (ve bir çoğu yurt dışına kaçan) aydınlarımız arasında, "olayların devlet tarafından önlenmesi" fikri yaygınlaş kazanabilmiştir. (Bu fikirlerin, gerici güçlerin olayları-yani mücadeleyi- önlemek için yürüttükleri baskı politikaları ile nasıl bir paralellik taşıdığı şimdi her zamankinden daha açık olsa gerekir: cunta sanki bu kalem erbablarının dileklerini yerine getirmek için, fidansız bir kan döküp-asıp kesiyor!) Aynı durumun yer emekçi halkların, işçilerin, gençlerin yanındı. Eğer bir ülkenin aydınları, sanatçıları, emekçi halkın safına kazanılmazsa, faşizme karşı mücadelesinde de kazanılması kolay olmaz. 1975-80 arasında elbette bir çok gurur verici örnek de vardı. (Faşistlerin saldırıları sonucu kötürüm kalarak oturdugu tekerlekli sandalye ile yurda döndüğünde "mücadeleyi ölüncede kadar sürdüreceğim" diyen bir ses hala sevinçle yüreklerimizde çarpar!) Ama bu konudaki sınırlı çabalarla, aydın çevreleri içinde gerici güçlerin ideolojik baskısını tam olarak önlemek mümkün olmamış, ve bu olgu, cuntanın cinayetleri, işkenceleri, düpedüz hukuka aykırı zorbalıkları karşısındaki bugünkü "aydın suskunluğu"nun temelini oluşturmuştur.

Üzerinde durulması gereken bir olumsuz nokta da kuşkusuz işçi sendikalarının içinde bulunduğu durumdur. Yıllardır işçi hareketine musallat edilmiş bulunan ekonomizm ve sendika ağalığı, giderek azaalmış olsa bile, esas olarak etkinliğini sürdürmüştür. Bu durum işçi kitlelerinin faşist baskı ve saldırılara karşı harekete geçmesini önleyen bir rol oynamıştır. (Üstelik cunta işçilerin grev ve toplu sözleşme haklarına saldırırken sendika ağalığının olumsuz görünüşünde de bir kalkan olarak, bir gerekçe olarak da kullanılmıştır.) Bu olumsuzluk kuşkusuz işçi sınıfı içerisinde Devrimci görüşlerin ve Devrimci Hareketin gelişmesine paralel olarak giderilebilecek bir şeydir.

Nihayet, üzerinde önemle durulması gereken en önemli noktalardan bir tanesi de devrimci halk güçleri arasında genel olarak faşizme karşı, özel olarak da koşulları adım adım oluşturan faşist bir askeri darbeye karşı tutarlı bir direniş cephesinin oluşturulamasıdır. Opportünist guruplar tarafından oluşturulmuş engelleri bozguna sokarak etkisiz hale getirerek aşamamız olmamız bizim en büyük eksikliğimizi oluşturmıştır. Faşizme karşı bir direniş cephesinin geliştirilmesi doğrultusundaki ça-

eylemlerden sakınılarak, bir askeri müdahale imkanı daraltacak yönde geniş-etkili ve kitlesel direniş eylemlerinin yaygınlaştırılmasını önemştir. Bu önerimiz HK, Dev Sol gibi guruplar tarafından kendi taraftarlarına "D. Yol cunta gelecek diye mücadeleyi durdurulmıyor diyor, direnileri engelliyor" şeklinde yorumlanarak (!) sunulmuştur.) Böyle bir ortam içinde faşizme karşı devrimci bir direniş cephesi içinde yer almasını gerektiriyor düşünen bazı gurupların, askeri darbenin tezgahlandığı günlerde, Devrimci Yol'un direniş komiteleri konusundaki görüş ve önerilerinin "ne kadar kötü, ne kadar karşı devrimci ve ne kadar provokatif" olduğunu anlatan ortak bildiriler dağıtmakla mesgul olmalarında şaşılacak bir şey olmasa gerekir... Bütün bunları "yakınmak için" yazıyor değiliz. Yukarıda söylediklerimiz gibi tam bir dejenerasyona kabul eden bu tür olumsuzlukların aşamamış olmamızı, bizim en büyük eksikliklerimizden biri olarak görüyoruz. Bu tür zararlı-bozucu eğilimler her zaman olabilir. (Opportunizmin görevi bu!) Bizim eksiğimiz bu tür eğilimlere karşı mücadeleyi yeteri kadar ciddiye alıe alamamak, hatta bunları küçümsemek olmuştur. (Küçümsemekten de çok, bize göre apaçık ortada olan şeylerin aynı şekilde herkes tarafından da görülün şeyler olduğunu düşünmüş, oportünist gurupların safından ki insanların gurup psikolojisi içindeki içine kapanıklığını ve körüğünü ortadan kaldıramamışızdır.)

Türkiye devrimci hareketi yeni ve zor bir döneme girerken, bütün bu olumsuzlukların üzerinde ısrarla durulması gereklidir. Devrimci mücadelenin 1975-80 dönemi içinde katettiği büyük gelişmeler, ancak bu olumsuzlukları önümüzdeki dönemde aşılabilirdi takdirde daha ileri boyutlara ulaştırılabilir. Geçtiğimiz dönem içerisinde, Türkiye'de yaşanan bunalım ve toplumu bütün yönleriyle kapsayan sarsıntılara paralel olarak Devrimci Mücadele büyük bir gelişme göstermiş, daha önceki dönemlerle kıyaslanmayacak boyutlara ulaşmıştır. Faşizme karşı teslimiyetçi çizgiler yukarıda değinilen olumsuz etkileri dışında yenilmiştir. Faşist güçlerin ülkeyi bütünüyle egemenlikleri altına almaya yönelik terör-saldırı-katliam ve yıldırma kampanyaları karşısında güçlü bir direniş mücadelesi yurdun her tarafında gelişmiştir. (Egemen sınıfların 12 Eylül'de resmi güçlerini bütünüyle devreye sokmaları, bir yönüyle de, bu güçlü devrimci direniş hareketi yüzünden, eski yöntemleri ve sivil faşist saldırı cepheleri ile halkı teslim alıp sindirmenin kolay olmayacağını anlamaları, ve giderek derinleşen iç savaşın sonunun nasıl biteceği belli olmayan bir yönde geliştigiği görüşlerinin de bir sonucu olarak meydana gelmiştir.) Halkın devrimci muhalefeti, devrimci potansiyeli, büyük ölçüde henüz örgütsüz bir durumda da olsa muazzam boyutlara ulaşmıştır. Sol hareket safında faşizme karşı güçlü bir birleşik devrimci direniş hareketi oluşturulması fikri egemen hale gelmiştir. (Bugün her guruptan, faşizme karşı emekçi halklarımızın özgürlüğü ve kurtuluşu için sonuna kadar savayama kararlı yüzlerce kişi devrimci saflarda birleşerek dev-

eylemler de sonuç olarak sadece karşı devrim güçlerinin işine gelen sonuçlar yaratmıştır. Özellikle sağ oportünist gurupların ihanetleri, burjuvazinin "anarşi ve terör" demagojisinin küçük burjuva aydın çevrelerde yayılmasına hizmet etmiş, "devrimci eylem" adına ortaya konan bazı sorumsuzlukların da katkısıyla emekçi kitleler içindeki cuntaya karşı hayırlıhav tavırların oluşmasına yardımcı olmuştur. Bu noktada, küçük burjuva aydın kesimleri içinde etkinlik sağlayan gerici güçlerin politikalarına vadedilenme eğilimi üzerinde de durmak gerekir. Binciler yurttaşımızı katleden faşistlerin halkımızın başına bela kesildiği; Tanilili gibi, Doğan Öz gibi, B. Cömert gibi yürekli ile beyni ile halkının yanında yer almış sevgili insanlara, yurtsever aydınlarımızın alçakça saldırılar düzenlediği bir dönemde, aydınlarımız hiç de iyi bir sinav vermişlerdir. Bir çokları faşist saldırılar karşısında korku ve yılmayla kapılarak, faşistlere karşı tavır koymaktan kaçmış;

balarmız oportünist-revizyonist guruplar tarafından oluşturulan sayısız engelle karşılaşmıştır. Çeşitli dönemlerde faşizme karşı ortak direniş eylemleri örgütlemeye için ortaya koyduğumuz çabalar sağa sapan gerekçelerle engellenmiştir. (Örneğin, 1 Mayıs'ta ortak kutlama ve eylemler bir sloganın yüzüğü arasında atılıp atılmaması ile ilgili bir yazılı protokol (!) oluşturulmaması yüzünden(!)) ve bir başka seferinde faşist baskı ve saldırılara karşı beraberce direnileceğini ifade eden bir ortak bildirinin yayınlaması "tdkp-if"nın devrim taleplerini bildiriyi yazılmadığı (!) mümkün olmamıştır, vs., vs.) Gene daha önceleri de ifade ettiğimiz gibi, gelişti adım adım izlenen bir askeri darbeye karşı devrimci gurupların arasında bir ortak siyaset belirlenmesi de sağlanamamıştır. (Devrimci Yol'un 12 Mart 1980'de Türkiye'de bir askeri darbe ortamına girildiğini sapayarak, böyle bir gelişmeye karşı ortak bir direniş çizgisinin belirlenmesini, bir askeri darbeyi kıskırtmaya yol açacak türden

rimci mücadele için büyük ve çeyyeni bir güç kaynağı yaratmaktadır.) Böylesine geniş boyutlara ulaşan bu olumlu gelişmelerin, devrimci mücadeleyi (bunaldım devrimci bir çıkış yoluna doğru) daha üst noktalara süratacablecek şekilde geliştirilebilmesi, işaret ettiğimiz olumsuzlukların zararlı etkilerinin giderilebilmesi, devrimci hareketin etkilerinin tamamlanabilmesine bağlıdır. Bu konuda, bugüne kadar, hangi gurubun safında bulunmuş olursa olsun, kendisini halkına ve devrim adanmış herkese önemli görevler düşüğüne şüphe yoktur. Bugüne kadar hiç kimseye faydası olmadığı yeterince anlaşılması gereken sacat eğilimler, düşmanca tutumlar rekabetçi anlayışlar artık keskinlikle bir tarafa bırakılmalıdır. Devrimci hareketin, burjuvazinin amansız saldırılarıyla yüz yüze olduğu bir dönemde, süratle ve mutlaka toparlanarak, halkımızı açığa ve zulme mahkum etmeye çalışan, alçakça cinayetler işleyen

devamı arka sayfada

Neden Faşist Cunta

Baştarafı Sayfa 11'de

cuntaya karşı güçlü bir birleşik DEVRİMCİ DİRENİŞ CEPHESİ'nin oluşturulması kesinlikle gerekli hale gelmiştir. Cuntanın her cınayeti, her saldırısı, bu yöndeki bir birlik ve mücadele çağrısı olmalıdır.

Cunta hedefiyle yenilecektir. Çünkü uzun vadede başanya ulaşma şansı ve uygulamaya çalıştıkları politikaların başanya ulaşabilmesinin koşulları hemen hiç yok gibidir.

Bunu kendileri de biraz gördükleri için olsa gerek, telaş içinde saldırmaktadırlar. Her halde bir an evvel, kısa vadeli de olsa bazı "başarılar" elde etmenin, sonucu değiştirebileceğini sanmaktadırlar. Oysa, (bugün için alternatifiz olmaları, ilk anda, darbenin yarattığı şokun sonucu kitlelerin cuntaya karşı tepki göstermekten çekimlenmeleri, küçük burjuva çevrelerin cuntaya karşı -can güvenliğinin sağlanacağı, ekonomik sosyal sıkıntılarının giderileceği şeklindeki- bazı beklentiler içinde bulunması gibi nedenlerle) bazı kısa vadeli başarılar elde edilebilir bile, bu, onların geleceğini değiştirmeyecektir. Darbenin yarattığı şaşkınlık süratle dağılmaktadır. Küçük burjuva kesimlerin beklentileri cuntanın varlık nedeni olan Turgut Özal'ın IMF patentli "24 Ocak kararları" doğrultusunda sönmektedir; ekonomik sosyal sorunlar konusundaki kabiliyetlerinin sokaklardaki işportacılar kovalamakla sınırlı olduğu görülmektedir; 12 Eylül öncesinde faşist terörün yarattığı gergin havanın sivil faşist çetelerin ortadan çekilmesi sonucu yumuşaması sonucunda kitlelerde meydana gelen kısmi rahatlama, cuntanın cınayetleri işkence-katliamları ile giderek bozulmakta, onun yerini cuntanın terörist baskısı almaktadır... Sonuç olarak ilk başta cuntanın kısmen lehine olan geçici hava ve yanılsamalar dağılmakta, bunun yerine hala birçoklarının yüksek sesle söylemeye çekindiği güçlü bir muhalefet yükselmektedir. Cunta bu yüzden bütün umudunu devrimci hareketleri kısa vadede ezmeye bağlamıştır. Kısa sürede ne kadar çok adam yakalar, ne kadarmı işkence ile, asarak, kurşuna dizerek öldürülürse o kadar çabuk başanya ulaşabileceğini sanmaktadırlar. Bu yüzden telâş içinde saldırmaktadırlar. İki ayda onlara yurtseverlik işkence odalarında öldürüldü, 3 kişiye astılar, onlara kardeşimizi dağlarda sokaklarda katlettiler; yasa, hak-hukuk vs., hiç bir şey diledimden asip kesiyorlar.

DİP NOTLAR:

(3) Buna rağmen başanya (tarihi!) görevleri emperyalist ve tekeli çevrelerin çıkarlarını gütmek olan generalleri önlerine gelen herkesi "vatan hainliği" "satılmışlığı" gibi sıfatlarla karalamaktaki bir an bile geri durmuyorlar. Yıllardır bu ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan ve bir avuç amerikan işbirlikçisi-soygun çetesi karşısında bütün bir halkın özgürlüğüne, onuruna ve insanca yaşama hakkını savunan devrimcilerle savurdıkları "hain, alçak, satılmış, iyi bağı" küfürleriyle herhalde kendi satılmışlıklarını, kendi amerikanlıklarını gizleyebileceklerini sanıyorlar.

Ama bugün yurtseverlik, orta okullardaki yurttaşlık bilgisi kitapları seviyesini aşmayan bir kaç bayrak şırtı olmakla, Atatürkçülük üzerine arkası gelmez boş nutuklarla elde edilebilecek bir şey değildir. (Amerikan-tekeli çevrelerin çıkarlarını gütmek için işi sınıfa ve devrimcilerle pervasızca saldırmaları, koca bir halkı açlığa ve zulme mahkum etmenin adına "Atatürkçülük" deseniz bile, bu şekilde yurtseverlik değil, ancak "emperyalistlerin-sömüricilerin uşağı" adını hak edebilirsiniz. Bir zamanlar İran'daki Şah'ın despot generalleri gibi siz de tarihe böyle geçeceksiniz.) Yurtseverlik ise şimdi, sadece milyonlarca işçinin, yoksul halkların özgürlüğüne, insanca yaşama hakkını, kendi kaderlerini özgürce belirleme haklarını savunulmasıyla sahip olabilecekleri bir sataftır.

(4) Daha önce de belirttiğimiz gibi, 12 Eylül darbesi devletin eski anayasal statüsünü bütünüyle değiştirmişken, MGK tarafından yayınlanan bir bildiriye eski anayasa ve yasaların geçerli olduğu, ancak devletin bu yasa ve anayasa kurallarına uymayacakları açıklanmıştır. Böyle açıklamak zorundadırlar! Çünkü kendi yaptıkları, yani 12 Eylül'den beri eski yasalara göre "Anayasayı ve TBMM'yi ecbren ortadan kaldırmak" suçunu olarak tanımlanan TK'nın 146. maddesinin ihlali. İlgincidir ki, eski anayasayı, meclisi ve yasaları zorla ilga eden cunta, 146. maddeye dayanarak, yeni anayasayı ilga etme suçundan dolayı idam kararları çıkarmakta, adam asmaktadır!

(5) Emperyalizme bağımlı yeni sömürge bir ülke olan Türkiye'de burjuva egemenliğinin temellerinin zayıfladığından dolayı, burjuva demokrasisi ilerleri hiç bir zaman geçerli olmamaktadır. Egemen sınıflar emekçi kitleler üzerindeki hakimiyetlerini, burjuva demokrasisinin genel olarak geçerli olduğu yerlerde olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçi kitlelere bazı ekonomik tavizler tanyarak değil, kitleler üzerinde doğrudan emekçi baskı yöntemlerine dayanarak sürdürebilmektedirler. Çünkü belirli ekonomik tavizlerle tepkileri emip-bastırılmaması kitlelerin (yoğunlaşmış yükselmesi kaçınılmaz olan) muhalefeti karşısında, sömürü düzenini rahatlatma sürdürme imkanı bulamayacaklardır. Başlıca bu gibi sebeplerle, gelişmiş kapitalist ülkelerde belirli buhran dönemlerinde gelişen faşizm, bizim gibi yeni sömürge niteliğindeki ülkelere, devlet yönetiminin ağırlıklı bir özelliği, eğilimi olarak ortaya çıkmaktadır: Burjuva demokrasisine ait hak ve özgürlükleri hiç bir şekilde tanımayan bir yönetim şekli sürekli olarak gündemde tutulmaktadır; ordu daima yönetimin aslı bir unsurudur; siyasetçiler her gündemdedir; daima bir general devlet başkanı seçilir; içinde bazen burjuva "demokratik" rejim (1) sadece bütün bunların üzerinde olduğu, bazı hak ve özgürlüklerin (hasbhelkader) kullanılabilirdiği, siyasi partilerin ve parlamentonun faaliyetinde olduğu dönemler olmakta; ama bu gibi "normal" durumlarda bile asker çoğunluğundan oluşmuş bir kurul (MGK) devletin en üst-estrafı organı olarak, devlet yönetiminde aktif rol oynamakta, siyasetçilerin-başlıklar-yasaklar hiç eksik olmamaktadır; egemen sınıfların hakimiyetleri, tekeli burjuvazinin çıkarları tehlikeye düştiği anda ise ordunun tepesindeki generaller iki de bir ülkenin idaresine doğrudan müdahalede bulunmaktadırlar, vb. vb...

İşte 12 Eylül'den sonra ortaya çıkan askeri-cunta yönetimi de, tekeli burjuvazinin egemenliğini sürdürebilmek için gündeme getirilmiş, burjuva demokrasisi çerçevesi içine girebilecek olan bütün demokratik hak ve özgürlükleri bir tarafa bırakmış ve her yönüyle açık zorbalık yöntemlerini esas almış bir yönetim şekli olarak (klasik faşist diktatörlüklerden farklı da olsa), ancak ve ancak sömürge tipi bir faşizmin açık bir uygulaması olarak değerlendirilebilir.

Evet, 12 Eylül'den önce de Türkiye'de burjuva anlamda da olsa demokrasi mevcut değildi; emekçi kitleler üzerinde gene devletin baskı ve zorbalığı hüküm sürüyordu; kitlelere siyasete katılma ve örgütlenme özgürlüğü tanınmıyordu; bütün devrimci yasal organları yasaklanmıştı; insanların fikirlerinden dolayı zindanlara atılıyor, işkence ediliyor, kurşuna diziliyor; Fatsa örneğinde olduğu gibi, emekçi kitlelerin kendi yollarına bilmecelerle sahip çıktıkları zaman, kendi "seçim" ve "demokrasi" anlayışlarına ait ne varsa bir çırpıda çığneyip atarak nâzım dogmular gibi çığna döndüklerini bütün dünya açına görmüştü: "parlamentarizm", "halk", "demokratik" rejim (1) sadece bütün bunların üzerinde olduğu, bazı hak ve özgürlüklerin (hasbhelkader) kullanılabilirdiği, siyasi partilerin ve parlamentonun faaliyetinde olduğu dönemler olmakta; ama bu gibi "normal" durumlarda bile asker çoğunluğundan oluşmuş bir kurul (MGK) devletin en üst-estrafı organı olarak, devlet yönetiminde aktif rol oynamakta, siyasetçilerin-başlıklar-yasaklar hiç eksik olmamaktadır; egemen sınıfların hakimiyetleri, tekeli burjuvazinin çıkarları tehlikeye düştiği anda ise ordunun tepesindeki generaller iki de bir ülkenin idaresine doğrudan müdahalede bulunmaktadırlar, vb. vb...

Türkiye'deki egemen sınıflar iktidarının, burjuva devletin baskı ve teröre, işkence ve zulme dayalı bir kölelik rejimi olduğu gerçeğinin ilyice açığa çıkmasından başka bir şey değildir.

DEVİRCİ YOL

Cunta'nın Ekonomi

Yerli ve yabancı tekellerin sömürü düzenini korumak, onarmak ve yine onların çıkarına disiplinle etmek amacıyla işbaşına gelen Generaller Cuntası bu uğurda bir çok eylemlere girişti. İşçi sınıfının tüm temel hak ve özgürlükleri ortadan kaldırılırken, yasalardaki bir dizi değişikliklerle emekçi halka saldırıldı. Ama tüm bunları yaparken cunta, işçi sınıfının ağızına "bir kaçık bal çalmay" veya en azından çalmıyormuş gibi görünmeyi ihmal etmedi. Yapılan bütün yasa değişikliklerinin temel iki amaca hizmet ettiği ise çok açık.

Bunlardan ilki OECD ve İMF'nin daha geçen yılın Mart ayından beri idrettiği yeni krediler için şart koştuğu direktiflerin yerine getirilmesi, ikincisi ise Türkiye halklarının yükselen mücadelesi karşısında acizliği ilyice ortaya çıkan devlet mekanizmasının yeniden onarıp güçlendirilmesi.

"Amacımız idari kararlara değil, serbest pazar güçlerine dayanmak, özel sektörü teşvik etmek ve aynı zamanda Türkiye'yi sanayi, tarım ve petrol alanlarında yabancı yatırımlara açmaktır. Bunlar politika yönlendirilmesinde çok güçlü değişikliklerdir. Geçmişte kamu sektörü himaye görmüş, planlama ve kontroller alt düzeylere kadar inmiş, yabancı yatırımlar teşvik edilmemiştir."

Evet yukarıda Turgut Özalın sözlerinde açıkça anlatılan bu yeni politikayı hayata geçirmek görevini Cunta dört elle üstlendi.

Toplu sözleşmelerin ortadan kaldırılması, orta sınıfları daha ağır yüklerin altına sokmayı amaçlayan, yeni vergi yasaları, ve ithalatta serbestleşmeye yönelik yeni teşvikler Cuntanın yaptığı yasa değişikliklerinin başlıcalarıdır.

1) 12 Eylül sonrasında bildirildiği gibi Türk-İş dışındaki bütün sendikalar kapatıldı. Cunta son olarak 21 Aralıkta yeni bir yasa çıkartarak açık kalan tek sendika Türk-İş'te pratikte işleyemez hale getirdi. 275 sayılı Toplu sözleşmesi grev ve lokout yasası değiştirilinceye kadar yürürlükte kalacak olan bu yasa "Süresi dolan toplu sözleşmelerin, sosyal zorunluluk halinde yeniden yürürlüğe konulmasına ilişkin yasa" adını taşıyor. Ve başına "geçici".... ilavesi yapılarak da yumsatılmaya çalışılmış. İşçi ücretlerinin ve sosyal haklarının sosyal zorunluluğa göre düzenlenmesi yetkisinde yine bu yasayla Yüksek Hakem Kuruluna verildi. 9 kişiden oluşan Yüksek Hakem Kuruluna Türk-İş'ten iki üye katılıyor. Diğer 7 üye ise Hükümet ve İşveren temsilcilerinden oluşacak. Hükümet temsilcilerinden biri DPT Sosyal Planlama Dairesi Başkanı Kazım Oskay. Köyü bir MHP'li olan Oskay, aralarında bugün siyasetim tarafından da aranmakta olan sayısız Faşist-Militan DPT'ye yerleştiren kişidir. Üstelik Sosyal planlama Dairesi Başkanı Oskay direktiflerini Devlet Planlama Teşkilatından sorumlu Başbakan yardımcısı Turgut Özal'dan almaktadır.

Turgut Özal'ın ekonomik reçetesinde ise İMF'nin direktiflerine uygun olarak, işçi ücretlerinin şu veya bu şekilde ama mutlaka dondurulması yer almaktadır. Böylece Yüksek Hakem Kurulunun, Toplu sözleşmelerde takinacağı tavri şimdiden bilmek için kahin olmaya hiç gerek yoktur.

Yeni yasanın işçi sınıfına açıkça saldırın diğer maddeleri ise şöyle:

a) "Bu kanunun yürürlük süresince, toplu sözleşme çağrısı yapılamaz, yetki isteminde bulunulamaz".

b) "Toplu iş sözleşmelerinin (yürürlükte bulunanlarda dahil olmak üzere) devletin ülke ve milleti ile bütünlüğü, milli güvenlik, kamu düzeni ve genel asayişe aykırı hükümleri, kanunlarla suç sayılan fiilleri teşvik ve himaye eden hükümleri Yüksek Hakem Kuruluna iptal edilecek." Bu pratikte neleri getirebilir, örneğin:

"Milli güvenlik ve kamu düzenine" aykırı bir uygulama olduğu sütyönetim güçlerine söyleneğelen 1 Mayıs İşçi Bayramı yasaklanacak. 141 ve 142 maddelerle muhalefet eden işçilerin işten atılmamasını garanti eden maddeler, toplu sözleşmelerden çıkartılacak. Böylece gözlerine kestirdiği her işçiyi işveren rahatça işten atabilecek.

c) 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokout kanunu ile, diğer kanunların bu kanuna aykırı hükümleri, bu kanunun yürürlüğü süresince uygulanamaz. Yani yalnız 275 sayılı yasa değil, işçi sınıfının yeni yasaya ters düşen bütün hakları ortadan kaldırılabilecek.

d) Bir işyerinde varsa işyeri ve işkolu sözleşmelerinin ikisinde yürürlükte süresi sona ermedikçe, bunlardan birinin yürürlüğe konması için Yüksek Hakem Kuruluna başvurulmayacak". Yani bundan böyle her işkolu için bir tek sözleşme imzalanacak bütün işyerlerinde geçerli olacak. İşçilerin hakları aşgari düzeye çekilecektir.

e) "Toplu iş sözleşmelerinin, ücret ve ücret ekleri ile sosyal yardımlara ilişkin hükümlerinde, ülkenin ve işletmenin içinde bulunduğu ekonomik durum, sosyal durum, geçiminde endeksleri, vergi kanununda yapılan değişikliklerin gelirlerde meydana getirdiği fark, ve fiilen ödenmekte olan ücretler ve diğer gelir unsurlarının genel seyri göz önünde tutulacaktır." Yorum açık. Bu maddeyle artık işverenler ve devlet yetkilileri, ülkenin veya işletmenin içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal durum gerekçesiyle, işçilerin kanunen açlığa ve sefalete terk etme hakkına sahiptir.

Evet, cuntanın toplu sözleşmeler yasasıyla işçi sınıfına getirdikleri kısaca bunlar, ve bu yasa geçici imiş...! Belki yıllar sonra budana budana kuşa çevirmişse olsa, işçi halklarının geri verileceğini, Demokrasiye döneceğimizi, generaller yine de vaad ediyor sağılsunlar.

Bir yandan işçi sınıfının temel hak ve özgürlükleri gaspedilirken, diğer yandan, işçi örgütlerine ve liderlerine yönelik saldırılar yoğun bir şekilde devam etmektedir. Gözaltında bulunan 600 DISK yöneticisinin tutuklama kararları yıldırım hızıyla askeri mahkemelerde verilmektedir. Tutuklanan ve işkencede geçirildikleri yabancı basında yer alan DISK yöneticilerinin arasında DISK Genel Başkanı Baştürk, Fehmi İşiklar ve Rıza Güven gibi tanınmış isimler de var.

Ayrıca yasa dışı bir örgüte üye oldukları gerekçesiyle, Bağımsız Metal-İş Başkanı İsmet Yılmaz, Tümas İş Genel Başkan yardımcısı Hüseyin Dolu, Bağımsız Bank İş Başkanı Atilla Onur, Genel sekreteri Atilla Aksel, Mali sekreteri Koner Doğan, ve genel sekreter yardımcısı Recai Varlı tutuklandı. Aralarında Maden-İş, Bank-Sen, Yeraltı Maden-İş, Devrimci Sağlık-İş sendikalarının başkanlarının da bulunduğu bazı sendika liderleri hakkında da giyabi tutuklama kararı verildi. Dev-Metal Sen Genel sekreteri Yaşar Okçuoglu ise işkencede katledildi.

2) Yeni gelir vergisi yasası ve işçi emeklilerine zam yaygarası.

Cunta tıpkı Kідem Tazminatlarını snrlayıp sonrada bir çok işyerinde hala ödenmemiş olan % 70 avans ödemesini büyük tantanalarla gündeme getirdiği gibi, şimdide toplu sözleşmeler ortadan kaldırın yasayı açıklamadan önce boylak basında büyük başlıklarla reklamını yaptırarak işçi emeklilerine zam ve gelir vergisi tasarrufu yapacağı değişikliklerden bahsediyor. Gelir vergisi yasasında yapılan değişiklikte sadece ücretlerin için geçerli olan aylık 150 lira indirim tüm yükümlüler için (ücretli dahil) 4500 liraya yükseltildi. Ve genel vergi indirimi ise 540 liradan aylık 1500 liraya yükseltildi. Gelir vergisi tarifelelerinde yapılan bir değişiklikte 1 milyon liralık gelir için yılda %60 olan gelir vergisi %40 olarak saptandı.

Politikası ve Türkiye Halklarına Getirdikleri

Ancak yine yeni yasaya göre yeni gelir vergisinin ücretlere yansımaları, sadece 12 Eylül'den önce Toplu Sözleşme imzalamamış olan işçilerde olacak o da 1981 Mart ayından sonra. 12 Eylül'den önce toplu sözleşme imzalamış olan işçiler ise Cunta cezalandırıyor. Şöyleki vergilerdeki indirimlerin bu işçilerin ücretlerine yansımaları Toplu Sözleşme sürelerinin bitiminden sonra olacak, ve farklar 1982 mali yılı içinde yani 1983 Mart ayında kendilerine ödenecek. Yani hem parasal artış ücretlere geç yansiyacak hemde bu hızlı enflasyon koşullarında, 1983 Mart ayı içinde hala bugünün parasal değerine göre ödeme yapılacak.

Bu yasayla özellikle Türk-İş yöneticileri, işçi kitleleri ve kamu oyu önünde güç durumda kalmış, bir yetkili bile "söz konusu yasasının ücretleri arasında ayrımlar yaratacağını ve ücretini arttırma çabalarını baltalayacağını" söylemek zorunda kaldı. Yeni vergi yasasının getirdiği bir başka olumsuzlukta eskiden ikramiyelerin tutarı göz önüne alınarak kesilen gelir vergisinin şimdi ikramiye tutarı ne olursa olsun, herkesten %40 olarak kesilmesi.

Son derece gösterişli bir biçimde Asgari ücretleri vergi dışı bırakacağını söyleyen cunta bunu hala yapmadı.

Bir yandanda karlı dağdan kar bağışlar misali %100 enflasyon hızının olduğu bir ülkede işçi emeklerinin aylıklarına %40 bir zam yapacağını açıklayarak kargaları bile kendine güldürdü. Sosyal sigortalar kurumu yasasına eklenen bir maddede ise, şimdiye kadar bedava olarak aldıkları ilaçların parasını, bundan böyle %20 sini işçilerce ceplerinden ödetiyor. Bütün bunlar Avrupalı sendikacılarında şimşeklerini Türk-İş üzerinde topladı.

İşçi sınıfı aleyhine alınan tüm kararlardan Türk-İş'in sorumlu olduğunu, tüm bu kararların "hür sendikacılık" anlayışına ters düştüğünü söylediler. Şide'nin sert eleştirilere maruz kalması ve yapılan ard arda toplantılardan sonra Türk-İş sözüm ona bir uyan bildirisi yayınlıyarak Cuntadan yardım istedi ve "Sendikaları, sendikacıları yetkisiz ve etkisiz bırakarak, işçi hakları korunamaz ve üretimde artış sağlanamaz" demekle yetindi.

Öte yandan yeni yasalandı koruyuculuğu altında işverenlerin, işyerlerinde, uyguladıkları baskılarda yoğunlaşmak. Cuntanın borazanı Tercüman gazetesi bile bu konuyla ilgili olarak Türk-İş'e bağlı bir sendikacının başkanı eski AP milletvekilinin hazırladığı raporu yayınladı. Raporda, birçok işverenin uyguladığı manevi baskılar yanında işçileri keyfi işten çıkardığı yer almakta. Yemekler eskiye göre çok düşük kalitede çıkmakta, %60'lık zam emri birçok işyerinde uygulanmamaktadır denmektedir. Sendikacıların iş yerine sokulmadığını, çalışma şartlarının eskiye göre çok kötü olduğunu açıklayan raporda, şunlarda tiraf edilmektedir. "Bu tür teşebbüsleri işverenler eskiden de denelerdi, ancak sendikal faaliyetlerin kısıtlanması işverenlerin kötü heveslerine büyük ölçüde zemin hazırlamıştır."

İşte sağ başında bile böyle dile getirilen koşulları, Cunta yaptığı yasa değişiklikleriyle işçi sınıfına getirmiştir.

Generaller cuntası Sendikalar ve Derneklerden sonra saldırılarını köylülerin ve küçük üreticilerin ekonomik örgütü Köy-Koop'ada yöneltmiştir.

Köy-Koop yöneticilerinde "Bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde baskısını amaçlayan cemiyet kurmak" suçuyla yargılandılar.

3) Yeni vergi yasaları:

1978'den beri egemen sınıfların vergi kanunlarında yapmayı öngördüğü değişiklikler de Cunta tarafından gerçekleştirildi. Büyük sanayicilerin talepleri doğrultusunda gündeme getirilen yeni vergi yasaları kısaca şunları amaçlamaktadır.

Sanayiciler lehine olarak, büyük toprak sahipleri ve eşraf kesiminin üzerindeki vergi yükünü arttırmak, 1980 yılında 300 milyar açık vererek enflasyonun körüklenmesine neden olan bütçe, Devlet aygıtının onarılması için yeterli değildi. Yeni gelir vergisi yasasının ikinci amacında, egemen sınıfların içinde bulunduğu bunalımdan çıkması için gerekli harcamaları yapabilecek kilerle sahip bir bütçenin yaratılması idi.

1981 yılında 1,581 trilyon olarak hesaplanan bütçe giderlerinin 1,36 trilyonun vergi gelirlerinden karşılanması amaçlandı. Vergi gelirlerinin payı 739 milyarlık 1980 bütçesinden ise 620 milyar lira idi. (Vergi gelirlerinin toplam bütçe gelirlerindeki payı böylece % 84'ten %86'ya çıkartılıyor.)

Yeni gelir vergisi yasaları vergilerini düzenli ödeyen ücretlilerle, vergi kaçırması daha zor, ve kitabında küçük ve orta işletmelerin ve serbest meslek sahiplerinin omuzlarına yükler getirmektedir. Son geçen sekiz yıl içinde ücretlilerin ödediği vergilerin payı milli gelir içinde %80,65 artmış buna karşılık gerçek gelirlerinde büyük düşüşler olmuştur. Artık ücretlilere daha fazla vergi yükünün yüklenmesi meşruluğunu yitireceğinden, ücretlerin üzerindeki vergi yükünün bir parça azaltılmasına, ama azaltıldığına dair bir intibanın muhakkak bırakılmasına Cunta büyük özen gösterdi. Gerçekleştirilmeyen asgari ücretlerin vergi dışı bırakacağı yaygarası da bunun en canlı örneğidir.

Tarım kesiminde ise propagandası yapıldığı kadar etkin bir vergilendirilmeye gidilmedi. Vergiden muaf tutulan arazi büyüklüğü ve hayvan sayısı düşürülerek, tarım kesiminden beklenen vergilerin yükü küçük çiftçilerin omuzlarına yüklendi.

Ücretlilere yapılan vergi indirimi ise, son olarak vergi indirimi yapılan 1968 yılına oranla bir hayli düşük. Vergi indiriminin 1968'deki düzeyini koruması için bir ücretliye yapılan vergi indiriminin 90 bin lira olmasını gerektiren bu rakam 70 bin 200 lira düzeyinde kaldı. Üzerinde henüz çalışmaların tamamlanmadığı, yapılması düşünülen diğer vergilendirmelerden sonra ise ücretlilerin gelirlerini bu yasalarla hangi düzeye indirileceği ortadadır.

Yeni vergi yasasındaki en önemli maddelerden biri de serbest meslek sahipleriyle ilgili. Bundan böyle serbest meslek sahipleri gelirlerine göre 5 gruba ayrıldılar. Yıllık 50 bin ile 600 bin lira arasında vergi ödeyecekler. Ve vergiyi doğuran kazanç gerçekleşmeden vergiler mali yılın başında peşin ödenecek.

Bu yasaya tepki ise özellikle avukatlardan geldi ve İstanbul Baro Başkanı Apaydın, yasasının olumsuzluğu üzerinde açıklama yaparken 150 Avukatın meslekten ayrıldığı haberide gazetelerde yer aldı.

Kurumlar vergisi ise arttırılarak, döviz gelirlerinin fazlalaşmasını amaçlayan yeni önlemler alındı. Bundan böyle 250 bin dolar ihracat yapanların kazançlarından belli bir miktar vergiden muaf tutulacak. Kurumlar vergisi %30den %35'e çıkartılarak yurda döviz sokacak faaliyetler teşvik edildi ve yurda döviz sokmayan kurumlar cezalandırılmış oldu.

Yatırımlarda yapılan vergi indirimi ise tek bir amaç taşıyor. Tekelleşmeyi hızlandırmak. Yatırım indiriminden faydalanan için konan asgari yatırım miktarı 250 bin liradan 20 milyon liraya çıkartıldı. Yani bundan böyle 20 milyon liradan az yatırım yapanlar vergi indiriminden yararlanamayacak.

Ayrıca kapitalizmin gelişimini teşvik amacıyla normalde %30 olan yatırım indirimi, tarım kesiminde %40, eğer yatırımlar Güneydoğu ve Doğu Anadolu gibi geri kalmış bölgelerde yapılıyorsa %60 oldu.

Öte yandan bankaya yatırılan paraların faiz gelirlerinin vergileri arttırıldı. Banker kurtuluşlarının dağıttığı kar payları ve hisse senetlerinin elden çıkarılmasıyla elde edilen gelirlerde vergiye tabii tutuldu.

Yeni gelir vergisi yasaları ile Cunta, huzur can ve mal güvenliği vaad ederek desteğini aldığı orta sınıflara, hoşnutsuzluklara yol açacak ağır yükler yükledi. Özellikle "Vergi usul" yasasındaki değişiklikler, orta sınıfların kesinlikle vergi kaçırmasını engellerken, onların tüketimlerini de kısma çabaları tasunmaktadır. Eskiden vergi ödeyenin gelirleri hakkında gösterdiği deliller yeterli sayılırken, şimdi yeni yasayla vergi ödeyence "ispat ve delil mükellefiyeti" yüklendi. Uzmanlar beyan ve delilleri yeterli bulmazlarsa vergi mükellefi ispatlamak zorunda.

Sözgelimi, orta gelirli bir vatandaş olduğu halde vatandaş çocuğunu pahalı bir özel okula gönderiyorsa veya özel arabası varsa, uzmanlar gösterdiği gelir beyanını yeterli bulamayabilecek. Gösterdiğinden daha yüksek bir geliri olduğunu iddia edebilecek. Bunlardan başka Cunta vergi kaçakçılığını da hiç affetmeyeceğini, Santral Holding örneğinde olduğu gibi abartarak gösterdi. Herşeye evet, ancak Devletin otoritesinin sağlanması düzenli gelirlerinin olması şart diyen Cunta. Refik Bezman ve 2 yeğenini tutukladı. Bu büyük ölçüde "Kızım sana söylüyorum, gelirim sen işit" misali vergi kaçırın küçük ve orta boy işletmelere göz dağıydı.

Bu arada Cuntanın küçük üreticilere açık bir saldırısı tüütün ekicilerini ilgilendirecek kararlara oldu. Tütün ekim alanları sınırlandırıldı, avans ödemeleri durduruldu. Tütün stoklarını eritme ve kaliteli tüütün üretimini teşvik için alınıldığı açıklanan bu kararlar, çoğunluğu küçük üretici olan tüütün ekicilerini, bir defa daha sefaletle itti.

Kredi faizlerinin serbest bırakılması, faizler %50'ye kadar yükseltirken. Kredi faizlerinde buna bağlı olarak arttı. Ve herhangi bir bankada egemenlikleri olmayan, bankalardan kredi çekmek zorunda olan küçük ve orta büyüklükteki işletmeler, iflasın eşiğine sürüklendi.

Aralık ayını ise Cunta zam ayı ilan etti. Kömüre %30 - 50, benzine %10, şekere %20 - 25 demire %12, Ekmeye büyük oranda (İstanbulda %50) zam yapıldı. Şekere yapılan zamlar ise pancar taban fiyatlarının 4 liraya yükseltilmesiyle haklı gösterilmeye çalışılıyor. Oysa pancar üreticilerine 1979 - 1980 yılından kalan borçlar bile hala ödenmiş değil.

4) İthalatta serbestleşme:

3 Ocakta açıklanan 1981'in yeni ithalat resmi önemli kararları içermekte. Turgut Özalın dış ticaret politikasında önemli bir adımı teşvik eden ithalatın arttırılması amacı bu kararlarda özü olmaktadır. Kısaca ithalatla, sanayiciler ve ithalatçılar için hangi malların ne kadar ithal edilebileceğini belirleyen KOTA sistemi kaldırıldı. Yerine herkese istediği maldan istediği kadar ithal etme hakkını tanıyan LIBERASYON sistemi getirildi.

Ancak böylesi bir ithalatı karşılayacak döviz kaynakları mevcutmu? Cuntanın ekonomistleri bu sorunun cevabını henüz bulmuş değil. Ticaret Bakanı Cantürk'e açıklamasında, yeni sistemin dış alımları kolaylaştırıp, fazla laştıracakları ancak Döviz sıkıntısının aşılamaması bir problem olduğunu söyledi. Bunun dışında, dış alımları teşvik edici bir takım önlemler daha alındı. Bürokratik işler hafifletildi, ithalatçıların Merkez Bankasına yatırmaları gereken paranın yüzdesi düşürüldü. Bu teminat oranı eskiden yüzde 15 - 30 arası iken şimdi yüzde 10 - 20 arası olarak tesbit edildi.

Ancak buna rağmen Döviz darboğazı, ödemeler dengesindeki kriz yüzünden ithalatın 1981 yılında yinede 9 milyar geçmeyeceği Ticaret Bakanı Cantürk tarafından açıklandı. Bu 9 milyarın 4 - 5 milyar ihracat, işçi dövizi ve Turizmden elde edilecek kalanı ise yeni istenecek kredilere bel bağlanarak temin edilecek.

Ayrıca ithalata ayrılan 9 milyarın 4,2 milyar ise sadece petrole ayrılmış. Ancak petrol konusunda, Türkiye'nin ortadoğuda değişen güçler dengesinde oynayacağı önemli rol itibarıyla destek gördüğü açık. Irak petrol bakanı Hüseyin'in temsilcisi, Evren'le sıkı görüşmeler yaparken, Türkiye'nin Irak'tan 8,5 milyon ton petrol alacağı, buna karşılık İrak, Tarım, inşaat ve teknik alanlarda yardım edeceği anlaşmaya bağlandı. Bir yandan Brüksel'deki NATO bakanlar toplantısına ortadoğu ve Türkiye konusunda kalın bir dosya sunulurken (12 Aralık) Suudi Arabistan Ekonomik konseyi Türkiye'nin petrol açığını kapatacağını söylüyor. Ama öte yandan NATO Genel Sekreteri gazetelere uzun uzun demeciler vererek, "Türkiye'nin bir ortadoğu savaşında müdahale için en elverişli mevzii" olduğunu anlatıyor. ABD ile İran arasındaki görüşmeler yeni bir çıkmaza girerken, NATO savunma bakanı Türkiye'ye yapılacak askeri yardımların arttırılacağını söylüyor, ve Güney Avrupa NATO kuvvetleri komutanı Türkiye'ye resmi bir ziyarette bulunacağını açıklıyor.

ABD'in orta doğudaki yeni statüleri nedeniyle, tarihi düşman ilan edilen Yunanistanla, Türkiye birbirlerine tekrar gülmüsemeye başladılar. Kıbrıs'ta. Maraş geçici olarak Yunanlılara bırakırken, Yunanistan başbakanı, Türkiye ile işbirliğine hazırız yollu demeciler vermektedir. Bu manzara, NATO'nun güney kolu Avrupa kanadında tüm sorunların çözümünün ABD tarafından ne kadar önemle ele alındığını göstermektedir. Taraflara ise mükafatları hemen takdim edildi. Yunanistanın AET'ye tam üyeliğinin kabulü, ve Türkiye'nin içine düştüğü petrol sıkıntısının tam bu arada çözülüp, petrol buluvermesi tesadüf olmasa gerek.

İşte tüm bunlar cuntacı generallerimizin ekonomi alanındaki başarıları. Veya başka bir deyişle halkımıza karşı yasalarla giriştikleri ekonomik saldırının tablosu. Ama halkımızın elinde avucunda kalan son lokmaya da göz koyan bu kanunlarda cuntacıları içine düştükleri çukurdan kurtaramayacaklar.

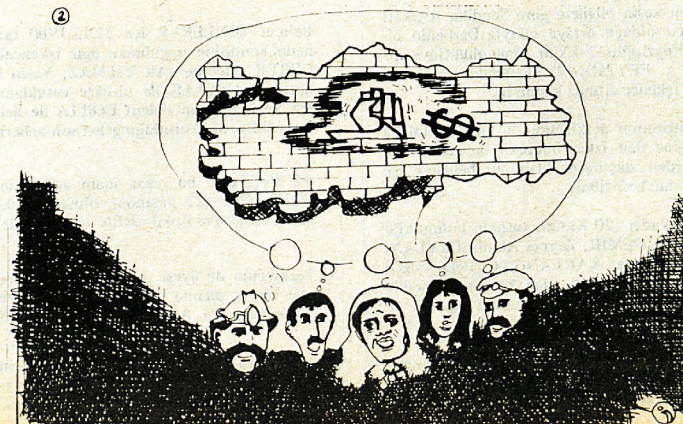
Ne Washington'un parası, ne cuntacıların emirleri bu ekonomiyi krizden çıkartmaya yetmeyecektir.

impressum

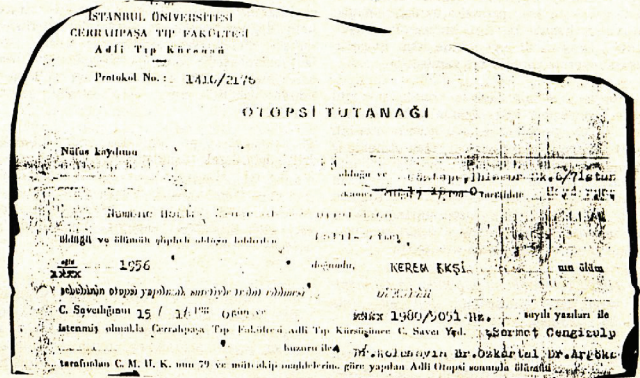
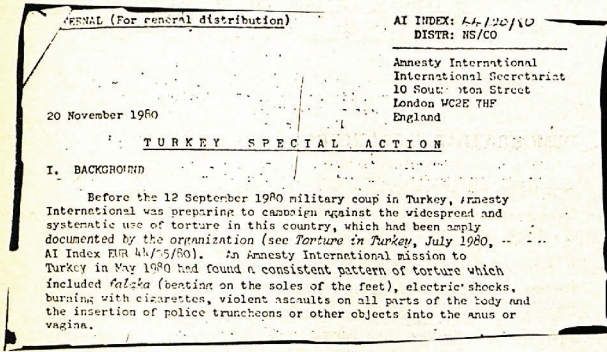
Devrimci İşçi
V.i.s.d.p.: S.Akhan
KAJEN 22, 2000 Hamburg 11

Erscheinungsdatum: 27.02.1981
Auflage: 15.000

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ülsal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

Türkiye Raporu

**Amnesty International
Genel Sekreterliği**

**10 Southampton Street
London WC2E 7HF
Ingiltere**

Türkiye Raporu

20 Kasım 1980

12 Eylül darbesinden önce Türkiye'ye Mayıs ayında gönderdiğimiz heyet'in verdiği bilgiler ışığında bu ülkedeki işkence uygulamalarını geniş bir şekilde belgelemiştik (Folter in der Türkei, Juli 1980, a1 İndex EUR 44/05/80)

Genellikle kullanılan işkence metotlarının Falaka, elektrik verme, vucutta sigara söndürme, dayak ve cinsel organlara cop sokma olduğu yine bu heyet tarafından tesbit edilmişti.

12 Eylül öncesi yapılan işkencelere karşı başlatmak istediğimiz kampanyayı Cuntanın işbaşına gelmesiyle iptal etmek zorunda kaldık. Ve 17 Eylül tarihinde general Kenen Evren'e bir mektup yazarak işkenceleri, işkence iddialarını araştırması, ölüm cezasını kaldırması ve politik tutukluların serbest bırakılması için Uluslararası Af Örgütü olarak çağrıda bulunduk.

Oysa o tarihten bu yana insan haklarının zedelenmesinin devam ettiği yolunda kayı verici haberler almaktayız. MGK 28 Ekimde darbeden sonra 11.500 kişinin tutuklandığını açıkladı. Bunlardan 746'sının hükmü giydigi diğerlerinin ise davalarının devam ettiği veya sorgulamalarının bitmediği belirtilirdi. Hapishanelerde ve karakollarda 8 ölüm olayı ortaya çıktı. Bize göre bu ölüm olayları 12 Eylül'den önce tespit ettiğimiz işkencelerin, 12 Eylül'den sonra da daha da artarak sistimli bir şekilde uygulandığına bir işaretir.

ISKENCE

12 Eylül öncesindeki hükümet döneminde işleyen "güvenlik aygıtı"ki bu ozaman-ki yayın işkencelerinin uygulayıcısı olarak biliniyor, 12 Eylül sonrasında da hiç bir değişmeye uğramadan görevine devam etmekte. Gözaltında bulundurma süresi kısa bir süre içerisinde 15 günden 30, 30 günden de 90 güne çıkarıldı. Bu süre içerisinde gözaltında bulunanların aileleriyle daha görüşemedikleri de tespitlerimiz arasında. 8 ölüm olayının 3 ü ile ilgili yapılan resmi açıklamalarda bu kişilerden kendilerini Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün penceresinden aşağıya attıkları belirtiliyor.

Bu üç olaydan biriyle ilgili elimize geçen kesin bilgilere göre Sendika Avukatı Ahmet FEYZIOĞLU'nun işkenze sonucu öldüğü ortaya çıkıyor.Darbenin olduğu 12 Eylül günü tutuklanan Ahmet Feyzioglu 2 Ekim günü öldü.Güvenilir kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre A. FEYZIOĞLU ölümünden önce son 4 gün (son 18 saati kesintisiz olmak üzere) işkenze altında kalmıştır.

Otopsi tutanağını hazırlayan devlet doktorunun açıklamasında vucutta falaka izleri, erkeklik organına elektrik verildiğine dair izler, böbreklerde zedelenme bulunduğuna belirtiliyor. Yüksek bir yerden düştüğüne dair bir belirtiye ise vucutta rastlanmadığı ayrıca doktor tarafından belirtilmiş.

12 Eylül'den bu raporun hazırlandığı güne kadar (20 Kasım) tutuklu bulunduğu sırada ölen kişilerden bazıları şunlar: Rifat DEMİR, Zeynel Abidin CEYLAN, Hasan Asker ÖZMEN, Saadettin GÜVEN, Ahmet KARLANÇAK, Bekir BAĞ, ve İlhan ERDOST. İlhan ERDOST'un 7 Kasım 1980 günü kafasına dipçikle vurularak öldürüldüğü biliniyor. Bu olayla ilgili olarak soruşturma açıldığı ve 2 işçenke olayı ile ilgili bir komiserin yargılandığı anlaşıldı.

amnesty international'in Türkiye'den aldığı haberlere göre Ahmet Karlangaç ve Saadetin GÜVEN işkence sonucu öldürülmüşler ve vucutlarında bunu ispatlayan işkence izleri görülmüştür. Oysa resmi açıklamaya göre bu kişiler intihar etmişlerdir.

Amnesty International
Nürnberg - Federal Almanyaa

15. Ocak. 1981

amnesty international Türkiye'deki hapisanelerden ve karakollardan gelen haberleri kaygıyla izlemektedir. Gelen haberleri 4 noktada toplamak mümkün:

- 1) İnsanlar düşüncelerinden ötürü tutuklanmaktadır.
- 2) Hapishanelerde ve polis karakollarında sistemli ve yoğun bir şekilde işkence uygulamaları vardır.
- 3) Tutuklanan birçok kişiden haber alınamamaktadır. Bu akibeti mechul kişiler hakkında bilgi almak mümkün değildir.
- 4) İdamlar gündemdedir.

Mayıs 1980'de, Türkiye'nin 21 şehrinde sıkıyönetim olduğu zaman amnesty international Türkiye'ye bir heyet yollanmış ve bu heyet verdiği raporda bu ülkede işkencenin yoğun ve sistematik bir şekilde uygulandığını belirtmişti.

12 Eylül darbesinden sonra da amnesty international çok defalar MGK başkanı general Kenan Evren'e başvurarak işkence iddialarının incelenmesini idam kararlarının kaldırılması gerekliliğini hatırlatmıştı.

Ancak amnesty international sistemli ve yaygın bir şekilde işkence uygulamalarının devam ettiğini gözlemlemektedir. ERKAN KOCA ve BEHÇET DİNLERER'in işkence sonucu öldürüldükleri amnesty international'a gelen son haberler arasındadır.

Erkan KOCA 13 Aralık 1980 tarihinde Erdal EREN'in idamını protesto eden bir afişi asmak iddiasıyla tutuklanmış ve 15 Aralık 1980 tarihinde "beyinkanaması" sonucu ölmüştür.

Behçet DİNLEREK ise 21.12.1980 tarihinde Ankara'daki bir askeri hastahane-
 nede kendisine uygulanan ağır işkencelerin sonucunda ölmüştür. Behçet DİN-
 LERER, Mehmet Ali YILMAZ, Yasin KETENÖĞLU, Bülent FORTA ve Se-
 lahattin KARATAŞ ile birlikte tutuklanmıştı. Bu dört kişinin işkence gördü-
 leri ve bunlardan Bülent FORTA ile Selahattin KARATAŞ'ın sağlık durumları-
 nın ciddiyetini koruduğu gelen son haberler arasındadır.

12 Eylül'den bu yana idam edilen insanların sayısı 4'ü bulmuştur. Seyhan SOYERGIN (22 yaşında), Mustafa Pehlivanoglu (22 yaşında), Necdet ADALI (18 yaşında) ve Erdal EREN (18 yaşında).

Türkiye'nin de üyesi olduğu Avrupa parlamentosunun, üyesi olan ülkelere çağrıldığı bir uygulama olan idam kararlarının kaldırılması için yaptığı çağrıyı üç sayarısına 13 Aralık günü Erdal EREN Ankara Merkez Cezaevinde asılmıştır.

Ölüm cezası ve işkence insanların en üstün hakkı olan "Yaşama hakkı"na indirilen bir darbedir. Avrupadaki her insan ve sorumlu politikacılar Türkiye'de insan haklarının zedelenmesini bir son vermek doğrultusunda harekete geçmeli, bunu kendilerine bir görev saymalıdırlar.

Türkiye'de işkence ve terör gün geçtikçe artıyor

12 Eylül'de Türkiye'nin yönetimini ele geçiren askeri cunta, özellikle Kasım ayı başından itibaren siyasal kadrolar, demokrat ve yurtsever kişiler üzerindeki baskı ve terörü yoğunlaştırmaktadır. Sorgulama yerleri ve hapishaneler tam anlamıyla birer işkencehane haline getirilmiştir. Buralarda "sanık" ve "tutuklu"lara uygulanan maddi ve manevi işkenceler halk arasında büyük dehşet yaratmaya başlamıştır.

Cuntadan önceki dönemlerde devlet terörü ve sivil faşistlerin katliamlarına karşı mücadele eden, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde yer alan sol örgütlerin üyelerine yöneltilen tutuklama, işkence ve öldürme kampanyası hız kazanmıştır. Kasım ayı başından itibaren ise demokratlara, yurtseverlere, ilericilere, bunların yakınlarına ve hatta tamamen tesadüf eseri olarak polislin veya askerin eline düşmüş olanlara (mesela bir trafik suçu nedeniyle), faşist parti militanlarına da işkence yapılmaktadır. Cunta, Türkiye ve dünya kamuoyunda sağa ve sola karşı olma yalanını yutturmak için. Arada bir halkın gözünde teşhir olmuş bir çok cinayeti birden işleyen kullanılmış maşalarını da, feda etmekten kaçınmamaktadır.

Ankara'da özellikle M a m a k A s k e r i H a p i s h a n e s i tüm halkın korkulu rüyası haline getirilmiştir. Cuntanın çıkardığı yeni bir yasa ile 90 güne uzatılan polisteki gözaltı süresinden sağ olarak çıkabilen sanıklar M a m a k H a p i s h a n e s i n e gönderilerek tüm tutukluluk süreleri boyunca işkence ve zulüm altında tutulmaktadır.

Ankara'da Ekim ayı ortalarından itibaren tutuklamaların kapsamı hızla genişledi. Sağlık personeli örgütlerinde üye olan kısım devrimci ve demokrat hastahanelerine getirilen solcu yaralıları tedavi ettikleri gerekçesi ile gözaltına alındı. Kısa bir süre sonra öğretmen örgütünde (TÖB-DER) 1976 yılından bu yana yöneticilik yapmış olanlar gözaltına alındı, veya gözaltına alınmak üzere toplanmaya başlandı. Aynı zamanda memur örgütünün (TUM-DER) yöneticileri tutuklandı. Kasım ayı başlarından da mühendis ve mimarların örgütlerinin (TMMOB) yöneticilerinden 20'den fazlası gözaltına alındı. 8 Kasım gecesi, başka kimlerin arandığı da bilinmiyor.

Tüm bu gözaltına alınanlara siyasi görüşlerine bakılmaksızın uygulanan insanlık dışı muamele şöyleydi:

Geceyarısı veya çalışma saatlerinde, evinden, işyerinden veya sokaktan, polis veya asker tarafından ciddi veya gayri ciddi nedenlerle gözaltına alınan kişinin sağcı mı solcu mu olduğu yakalama işlemi yapan polis veya asker ekibi tarafından bazen dayakla, bazen sözle, bazen de yalnızca tahminle tesbit edilmektedir. Yakalanan kişi solcu ise Ankara Emniyet Müdürlüğü binasının arkasındaki eskiden garaj olan yerdeki K o m i s e r K e m a l yönetimindeki operasyon ekibine teslim edilmektedir. Eğer sağcı ise Mamak Garnizonu içerisindeki bir binada yer alan D ü r ü s t O k t a y yönetimindeki operasyon ekibine teslim edilmektedir. Her iki ekibinde çalışma yöntemlerinin aynı olduğu söylenmektedir. Burada anlatılacaklarımız solcuların götürüldüğü K o m i s e r K e m a l yönetimindeki operasyon ekibinin eline düşmüş kişilerin birinci elden ifadelerine dayanmaktadır.

Operasyon bölümüne getirilen kişi bir süre bir hücreye kapatılmaktadır. Bu süreçte eğer varsa polis veya MİT dosyası onu sorgulayacak polislerce incelenmektedir. Eğer dosyası yoksa bu süreç onun için bir dosya hazırlanmaktadır. Daha sonra zanlı sorgulama odasına alınmakta bütün elbiseleri çıkarılmakta ve ellerinden tavana asılmaktadır. Bu anda elektrik devreleri vücudunun çeşitli yerlerine bağlanmakta ve hiç bir soru sorulmaksızın dayak atılmakta ve elektrikle işkence edilmektedir. Daha sonra verilen kısa aralar dışında bu işkence dayakla pekiştirilerek sürmekte ve zanlıya mesleği, yaptığı iş, ilişkileri, arkadaşları, akrabaları sorulmaktadır. Bu sorgulama sırasında ortaya çıkan veya çıkmayan siyasi ilişkileri üzerine gidilmekte ve işkence yoğunlaştırılmaktadır. Zanlının siyasal ilişkilerinin sorgulanması sırasında, isimler ve olaylar sorulurken yapılan işkenceler sırasıyla şöyledir: Dayak, elektrik bağlama, cop sokma, uyutmama, tuvalete götürme, oturtmama, soğukta çıplak bırakma, kafasını su içine sokup tutma, aç ve susuz bırakma, zorla tuz yedirme, ışıksız bırakma ve aşırı ışığa maruz bırakma. Hiç bir şekilde zanlının anlattıkları ile bildiklerinin olduğuna inanılmamakta ve sorgulama işkencenin yoğunluğu artırılarak sürdürülmektedir. İşkencelerde zanlıdan daha başka bilgilerde alımla bileceği kanısı uyanırsa zanlının yakınları

(karısı, kardeşi, annesi, arkadaşları) sorgulama yerine getirilmekte ve onların yanında zanlıya işkence yapıldığı gibi çoğu kez yakınlarına da işkence yapılabilmektedir. En son olarak zanlı ya perceden atılmakla veya ısız bir yere götürülerek kurşuna dizilmekle tehdit edilmektedir. Genellikle işkence sırasında zanlının kafası duvara vurulmakta ve bu şekilde öldürülerek intihar süsü verileceği söylenmektedir. Zanlılar ya perceden atılmış yada kurşuna dizilmiştir. Bu olayların haberleri sansürlü basında intihar veya kaçma teşebbüsü şeklinde yer almaktadır.

Son iki ay içerisinde, yalnızca Bursa Emniyet Müdürlüğü binasının penceresinden atılarak dört kişinin öldürüldüğü gazetelerde yer almıştır. Ankara'da da operasyon bölümünde üç kişinin kafalarını duvara çarparak intihar ettiği gazetelerde yayınlanmıştır. Bunlar yalnızca resmen açıklananlardır. Bunların dışında kayıp olan yüzlerce kişi aileleri tarafından aranmaktadır.

Bu işkenceler sonunda elde edilen ifadeler delili gösterilerek tutuklanan zanlı M a m a k A s k e r i H a p i s h a n e s i n e gönderilmektedir. İşkencelerden dolayı bitkin bir halde bulunan zanlı hapishaneye gelinece çırılçıplak soyularak karantina hüccesine alınmaktadır. Burada hortumla basınçlı soğuk suyla yıkanmaktadır. Bu yıkanmadan sonra zanlı dövülerek pencerelerinde cam olmayan bir hücreye atılmaktadır. burada zanlı kısa aralıklarla askerler tarafından dövülmekte ve yine çırılçıplak tutulan zanlının üzerine soğuk su sıkılarak ıslatılmaktadır. İki gün süren bu işlemden sonra zanlı baygın durumdayken giydirilerek kaldığı koğuşa atılmaktadır.

Koğuştaki tutukluların günlük hayatı da işkence doludur. Tüm tutuklulara günde iki defa askeri talim yaptırılmaktadır. Bu talim sırasında askerler her hangi bir tutukluyu hatalı görürse ki mutlaka böyle olmaktadır, bütün tutuklu yoruluncaya kadar dövülmektedir. Talim sırasında bir çok tutuklu bayılmakta veya kriz geçirmektedir. Bunlara herhangi bir tıbbi muamele yapılmamakta, yatağına atılmaktadır. Koğuş nöbetçisi askerler her nöbet değiştirişte tutukluları sıraya dizmekte ve yoruluncaya kadar dövülmektedir.

Bu işkenceler yalnızca tutukluların bünyelerini değil sınırlarını da tahrip etmektedir. Bu nedenle askerler nöbet değiştirir değiştirmez tutuklular "biz dayaktan korkmayız", "bizi öldürinceye kadar dövün" diye bağırarak dururlar. Bu şekilde bir çok tutuklu sakat olmuştur. Bir çok tutuklu da akl dengesiini yitirme durumundadır. Hapishanenin bütün işleyişi bu işkencelerin tesirini arttıracak biçimde düzenlenmektedir. Tutuklulara verilen yemek yenecek gibi değildir, ve hiç bir besleyici değeri yoktur. Hapishane kantinindeki yiyecekler dışardakinin üç misli fiyatna satılmaktadır.

Hapishanede psikolojik işkence de en ağır biçimde sürdürülmektedir. Bütün koğuş nöbetçileri tutukluları Atatürkçülük konusunda sorguya çekmektedir. Atatürkçülüğün ilkeleri sorulmakta, sonra da ne olduğu tekrar ettirilmektedir. Bunları kabul etmeyen tutuklulara bu görüşler zorla tekrar ettirilmektedir. Bu işkenceler sonucu tutuklular düzenli uyku uyuyamaz duruma gelmiştir. Bir çok tutuklu çığlıklarla uykusundan uyanmakta, bir kısmı ise hiç uyuyamamaktadır. Bu yapılanlara dayanamayıp ölenlerin intihar ettiği ileri sürülmektedir. Tutuklu yada zanlının öldürüldüğü açık bir şekilde belli olursa bir kaç asker yada polis hakkında soruşturma açıldığı haberi gazetelerde yazılmakta ama işkence ve zulüm devam etmektedir. Hapishanelerdeki binlerce kişinin yaşam şartları Nazi toplama kamplarındaki durumdan çok daha kötüdür.

Bu vahşetin amaçlarından birisi, genellikle Türkiye'deki demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin yöneticileri ve taraftarları olan bütün tutukluları bir süre içinde öldürmek, diğeri halkımız dehşete düşürerek faşist diktatörlüğü kabul ettirmek.

Bu planı bozalım. Cuntanın Avrupa kamuoyundaki propagandalarını çürütelim. Gözaltındaki ve hapishanelerdeki tutuklulara nefes aldırabilmek için Avrupa kamuoyunun desteğini sağlayalım. Tutuklulara, ailelerine ve avukatlarına yardım için harekete geçelim. Cuntanın yıkılması, halkımızın faşizmin karanlığından kurtulması için mücadele edelim.

Dip not: Başkomiser Kemal Yazıcıoğlu: Ankara siyasi polisinde sorgu ve işkence uzmanı Ecevit hükümeti dönminde Bitlis emniyet müdürü oldu. Bu dönemde yasa dışı faşist eylemlere istihbarata yardım etti. Bazı kirli işlerde karıştı. (Ali Yurttaşın itirafları) Eşide Ankara Numune Hastahanesinde faşist örgütlenmenin yöneticisi idi.

Yürüyüşe Çağrı

DEMOKRATLAR, İLERİCİLER!

Şimdi bizi yurtdışında çok önemli görevler bekliyor. İnsan olmanın, vatan sevmenin ve yurdumuzu bu itlere teslim etmemenin sorumluluğu ile harekete geçmeliyiz. Ülkemiz üzerinde oynanan karanlık oyunları açığa çıkartmalıyız. Bu amaçla düzenlenen büyük anti-faşist YÜRÜYÜŞE KATILALIM. Bir avuç olmadığımızı binler, onbinler olduğumuzu katillerin ve sahtekarların yüzüne haykıralım.

Gün tüm anti-faşistlerin birlik ve mücadele günüdür. Gün faşizme karşı omuz omuza gelme günüdür. Gün ülkemizde aydınlık ve güzel günlere olan özlemimizi dile getirme, yeni bir Türkiye, sömürsüz halk demokrasisinin egemen olduğu bir Türkiye için kavga günüdür.

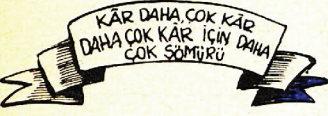
14 Mart 1981
Cumartesi Saat 1200'de

FRANKFURT'TA buluşalım

DÜZENLEYEN
ALTERNATİF TÜRKİEHİLF

EĞİTİM KÖŞESİ

Kapitalizm

Eğitim sayfamıza kendisinden önceki toplumsal sistemlerden temel büyük farklılıklarla ayrılan bugün hala içinde yaşadığımız sistem olan kapitalizmi inceyerek devam edeceğiz.

Konuyu iki bölüme ayırarak ele alacağız. bu sayımızda birinci bölümde ele alınması gereken bazı temel konular anlatılacak.

Kapitalist toplumu ve kapitalist toplumunda insan sömürüsünün nasıl gerçekleştiğini anlamak ayrı bir önem taşır. Çünkü sömürü gizlenmiş, maskeleymiştir. kapitalist toplumun çalışan insanları yani işçiler görünüşte hürdür. Çalışıp, çalışmama, (açlıktan ölmeye) özgürlüğüne sahiptir. Üstelik çalışanlara emeğine karşılık ücret verilir. Oysa köleci toplumda veya feodal toplumda emekçiler zorla çalıştırılır, ürettiklerine hiçbir dalavereye gerek kalmadan açıkca el konurdu. Çağdaş toplum, karma ekonomi, çoğulu demokrasi palavraları ile bugün hala üzeri örtülmeye çalışan kapitalist toplumdaki sömürünün, nasıl gerçekleştiğini işte bu yüzden daha dikkatle incelememiz gerekir.

KAPİTALİZMLE NELER DEĞİŞTİ

1. Çalışanlar, mülksüzleştirilip, işgücünden başka satacak bir şey aramayan, sadece kadınlarla kitaplarda özgür, ücretli köleler işçiler haline dönüştüler.

2. Tapanlarla, vurgunlarla, soygunlarla biriken servet, kapitalist işletmelere, fabrikalara yatarlarken SERMAYE haline geldi.

3. Sömüren ve çalışmayanlar

Toprak ağaları
Tefeciler, tüccarlar
İmalathane sahipleri

PATRON
KAPİTALİST
oldular

KAPİTALİST
SİNİFİ
MEYDANA
GETİRDİLER

4. Çalışanlar

Köylüler,
Esnaf'lar,
Çırak ve kalfalar.

İŞÇİ
PROLETER
oldular.

İŞÇİ
SİNİFİNİ
MEYDANA
GETİRDİLER

5. Önceleri sadece ihtiyaç karşılamak için yapılan üretim, artık kar amacıyla, satılmak üzere ve pazar için yapılmaya başladı.

ÜRÜN'ler mal yani META haline geldiler.

ÜRÜN VE META (mal) ARASINDAKİ FARK NEDİR?

Kapitalist toplumda META üretilir dedik. Bunun ne anlama geldiğini biraz daha açalım. İnsanlar, tabiattaki hammaddeyi işleyerek, kullanabilecekleri, kendilerine yararlı olacak hale getirirler yani ÜRÜN haline getirirler. Ama her ürünün özelliği aynı değildir, ve aynı amaçla üretilmez.

Söyle örneklesek:
Diyelimki bir hafta sonumuzu verdik ve evimize bir kitaplık yaptık. Ne için ne düşünerek ürettik kitaplığı. Evimizin buna ihtiyacı vardır. Kendi el emeğimizle ürettiğimiz için dahada değeri yoktur. Özene, bezene yapar, evimizin bir köşesi ne koyar ve kullanırız.

Ve yine diyelimki bir mobilya Fabrikasında çalışıyoruz. Pazartesi Fabrikaya gittik, önümüze konan tahta parçalarını kitaplık haline getirmeye çalışıyoruz. Evet yine bir kitaplık ürettiyoruz. Peki, şimdi ne düşünüyoruz, ne için ürettiyoruz kitaplığı. Kullanacak mıyız? Hayır. Düşündüğümüz tek şey sekiz saati doldurup eve gelmek ve gündeliğimizi ve aylığımızı almak. Patron ne düşünür? Kitaplığı mümkün olduğu kadar çabuk ve gizel üretmemizi. Çünkü piyasaya çıkacak ve satacaktır.

Aynı ürünün kitaplığın iki farklı amaçla üretildiğini böyle örnekledikten sonra, aralarındaki farkı vurgulayalım.

Birinci kitaplık sadece ÜRÜN'dür. İkinci kitaplık ise mal yani METADIR.

METALARIN DEĞERİ

Pazar için, satılmak için, üretilen metalar, iki türlü değer taşırlar.

1. Bu mallar metalar ÜRÜN'DÜR ve muhtakak ihtiyacı karşılayacaklardır. İnsanlar hiç bir işe yaramayan şeyi üretmezler. Zaten işe yaramayan nesneyide kimse pazardan satın almaz. İşte diğer bütün ürünlerde olduğu gibi metalarıda var olan bu değere KULLANIM DEĞERİ yada TÜKETİM DEĞERİ denir.

2. Piyasada, çarşıda pazarda hergün sayısız mal para aracıyla değişir. Paranın var olmadığı zamanlar işe mallar direk birbirleriyle değiş tokuş edilirdi. Öyleyse bu malların birde değişim değeri vardır. Yani parasal ifadesi ile FIAT'ı vardır.

METALAR İKİ TURLU DEĞER TAŞIR

KULLANIM DEĞERİ

DEĞİŞİM DEĞERİ

DEĞİŞİM DEĞERİ (FIAT) NEYE GÖRE BELİRLENİR?

Baktığımızda görüldüğü, piyasadaki her meta, farklı, değişim değeri taşır. Örneğin Mercedes arabasının Fiatı 40 bin Mark olurken bisiklet 500 -Marka, ayakkabının fiatı 100 Mark olurken, kürkpalto 10 bin marka satılır. Peki, bu değişim değerlerini, yani Fiatları neye göre belirleyip, etiketin üzerine yazarlar.

Desekki faydalı olma derecesine göre mümkün değil. Ekmeğin 3 Mark ken altın dünyanın parası üstelik altın yenilmez içilmez öyle fazla bir işe de yaramaz.

Desekki mallar ölçülür, ağırlığına, enine, boyuna göre fiatı belirlenir, gene mümkün olmayacaktır.

Desekki faydalı olma derecesine göre mümkün değil. Ekmeğin 3 Mark ken altın dünyanın parası üstelik altın yenilmez içilmez öyle fazla bir işe de yaramaz.

Desekki mallar ölçülür, ağırlığına, enine, boyuna göre fiatı belirlenir, gene mümkün olmayacaktır. Bir litre süte karşılık, bir litre kumaş isteyemeyiz, çünkü her metayı ölçmek için metanın cinsine göre ayrı bir ölçü birimi gere-

cektir. Ama gerçek şu ki metalar birbirleriyle değiştirilebildiğine göre, herkes tarafından kabul edilen, ortak bir ölçüyle değerleri ölçülüp, fiatları birbirleriyle kıyaslanabiliyor. Bütün metaların ölçülen bir ORTAK ÖLÇÜ nedir?

Bütün mallar, şekilleri, cinsleri, yararlılık dereceleri ne olursa olsun ortak bir şeyin EMEĞİN ürünüdür. Öyleyse ölçü olarak bu ortak şey yani EMEK alınır, bütün mallar birbirleriyle ölçülebilecekler, birbirlerine kıyasla değerlerinin ne olacağı saptanabilecektir.

Malların değişim değerleri içlerinde taşıdıkları emek miktarına göre belirlenir. Bir malın içerdiği emek miktarı ise kiloya, litreye, metreye ölçülebileceğine göre zamanla ölçülür. Her ürün, belli bir emek zamanı içerisinde üretilir. Kaç saatlik bir emek zamanı içerisinde üretildiği, o metanın değişim değerinin ölçüsüdür. Yani bir çift ayakkabı 12 saatte üretilbiliyorsa, fiatı 6 saatte üretilen bir çift eldivenin iki katı olacaktır.

Ama o zaman aklımıza şu soru gelir: Her kişinin becerisi farklıdır. Hüneryi işçi bir pantolonu iki saate dikerken, tembelle işçi 4 saatte diker. O zaman pantolonun değerini harcadığı emek süresine göre belirleyeceğiz? Veya anamız elinde bir kazak örmeğe kalksa günlerce sürer, aynı kazaktan makineler bir günde yüzlercesini dokuyabilir. Şimdi anamızın kazağı daha uzun sürede örüldü diye daha pahalı mı olacaktır? Elbette değil. Metaların değeri içerdikleri emek miktarı ile ölçülürken, tek tek kişilerin emekleri hesaplanmaz. Bütün insanların ortalama emekleri düşünülerek hesaplanır. Tekniğin ilerlediği günümüzde ise anamızın el örgüsü kazağının emek zamanı ölçü ile fabrikalarda üretilir. Ayrıca hiçbir mal bir işçi tek başına üretemez. Günümüzde üretimde gelişmiş bir işbölümü vardır, ve metalarbinlerce işçinin ortak ürünüdür.

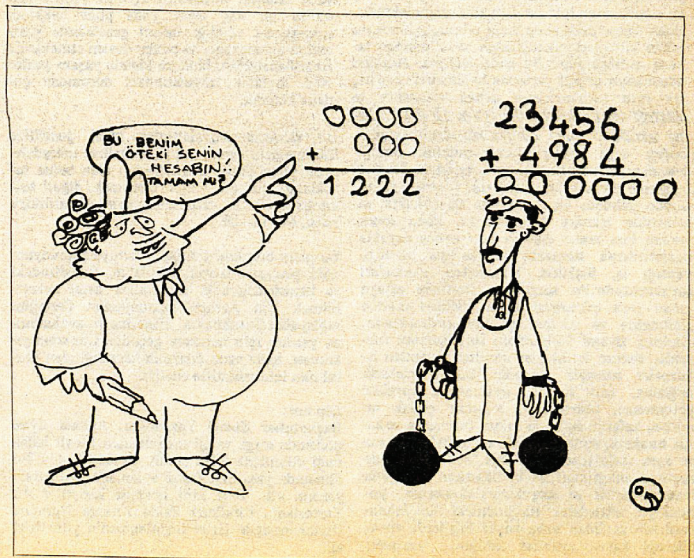
Öyleyse şöyle dersek metaların değişim değerinin (fiatının) nasıl ölçüldüğünün en doğru tanımını yapmış oluruz.

BİR MALIN DEĞERİ O MALIN ÜRETİMİ İÇİN HARCANAN TOPLUMSAL EMEK (ortalama) MİKTARI İLE ÖLÇÜLÜR.

(Bir dahaki sayımızda eğitim köşemize ücret' kar' ve sermayeyi inceleyerek devam edeceğiz.)

Teknik ve bilimdeki ilerlemeler pazarların sınırlarını dahada genişlemesine, kıtalar arası alışverişlerin yapılabilmesine yol açtı.

Pusulunun keşfinden sonra, denizcilik çok gelişti, coğrafi keşifler başladı. Önce Hindistan, Çin, daha sonra Amerika kıtası keşfedildi. Bu yeni keşfedilen yerler, Avrupa'ya yeni zenginlik kaynakları sundu. Yağmalamalar başladı. Önce denizcilikte en çok gelişen Portekizliler'le İspanyollar daha sonra Hollandalılar, Belçikalılar, Fransızlar, İngilizler. Yeni keşfedilen bu yerleri vahşice talan etmeye başladılar. Altın, gümüş gibi değerli maddeleri Avrupa'ya taşıyama koyuldular. Avrupa'ya bu kadar çok paranın girmesi pazarları altı üst etti. Fiatları arttırdı. Tüccarlar, bankerler, istifçiler bu durumdan en karlı çıkanlar oldular, vurgunlar vurdular, zenginleştiler. Artık feodal beyler, ekonomik üstünlüklerini gitgide yitirmişlerdi. Ayakta kalabilmek için, köylüleri iyice yoksullaştırmaya, topraklarına el koymaya başladılar. Bu yoğun köylü isyanlarına yol açtı. Yoksullaşan köylüler, isyan bayrağını açıp, şehirlere göç ediyorlardı. Zenginleşen Tüccarlar, artık eskisinden eve iş vererek çalıştırdıkları işçileri, şehirlerde açtıkları küçük fabrikalarda, manifaktürlerde toplamaya başladılar. Açılan fabrikaların, manifaktürlerin, feodalın baskından kurtulmuş, özgür iş gücüne ihtiyacı vardı.

KADIN SORUNU

"Sosyalizmin zaferi olmadan kadının kurtulması mümkün değildir, ama sosyalizmin kurulması da kadınları fiili iştiraki olmadan mümkün değildir."

Lenin

İşçi sınıfının, kendi kavgası için örgütlenmemiş gücünün yansı olan kadınların örgütlenmesi, bu güne değin önumüzde duran en önemli işlerden biriydi.

Gerek devrimci mücadeleye, gerekse Almanya'daki örgütlenmemiş kazandırılacakları açısından kadın sorunlarına gereğince eğilmenin önemini teoride kabul etmek bile, pratikte bunun gerekliliğini yerine getirdiğimiz söyleyemeyiz.

Devrimci hareketin görevi her örgül sorunda olduğu gibi kadın sorunlarında da sistemli görüşler oluşturmak ve bir program doğrultusunda çalışmaktır. Ama biz bugüne kadar genel olarak kadın sorunları ve özel olarak Türkiyeli kadınların örgütlenmesi konusunda ele gelir bir şey yapmadık, ve bu yayın organımız Devrimci İşçiye de yansıdı. Devrimci İşçinin bu konuda yaptıkları, çok genel ve yetersiz bir kaç yazının dışına çıkmadı.

Ancak, muhakkak ki bu ve benzeri konuların ele alınması devrimci hareketin gelişiminin boyutlarıyla yakından ilintilidir.

Biz bugüne kadar Almanya'da siyasi bir hareket yaratabilmenin kavgasını verdik. Şimdi bulunduğumuz yer bize kadın sorunları gibi özel alanlarda örgütlenme yapabilme gücünü veriyor. Öte yandan kadınların örgütlenmesi niteliği bakımından, yine kadınlar tarafından insiyatifin ele alınmasını gerektiriyordu. Elbette, bu özelliğe sahip kadın arkadaşların ortaya çıkması da belli bir zaman almıştır.

Atılması gereken ilk adım, bugüne kadar çeşitli yörelerde kendiliğinden oluşan kadın gruplarının bir araya gelmesi, şimdiye kadar yapılan ve yapılması gereken işlerin birlikte tartışılmasıydı. Bu amaçla 26-12-1980 tarihinde Frankfurt'ta bir araya geldik.

Yapılan tartışmaların konularını ise şöyle özetleyebiliriz:

Üzerinde en önemle durulan konularından birisi, şimdiye kadar, çeşitli kadın grupları tarafından yapılan çalışmaların yetersizliği ve onların nedenleriydi.

Bu konuda birinci neden bacıların bir takım eksikliklerinin konularını gereği var olması ve bu yüzden yeterince insiyatif koymaması olarak tesbit edildik, ikinci neden erkek arkadaşların konuya hatalı yaklaşımları ve engellemeleriydi. Çeşitli şekil ve boyutlarda ortaya çıkan bu engellemelerin temelinde ise yıkmak istediğimiz düzenin değer yargıları ortaya çıkıyordu. Devrimci mücadeleye katılmak isteyen bacılarımızın önünde ufak kişisel rahatlıkları uğruna, hakim sınıfların kendilerine bahsettikleri hakları kullanmakta direnen ve kendisine devrimciyim, Sosyalistim, diyen arkadaşlar duruyordu.

Bir kısım erkek arkadaşlar ise, "Biz kadın haklarından yanayız, devrimci mücadelede kadınları yoldasınız olarak yanınızda görmek istiyoruz, ancak neden ayrı örgütleniyorsunuz? Bu erkekler karşı olma temelinde bir örgütlenmeyi gerektirir" türünde nedenlerle karşı çıkıyorlardı. Bu her örgül sorunun kendi etrafında örgütlenileceği gerçeğini reddetmek ve kadın sorunlarını tanınamazlıktan gelecek, örgütlenmemizi yokuşa sürmekten başka bir şey değildir.

Erkek arkadaşların tüm hatalı yaklaşımlarının nedenleri üzerinde de tartışıldı. Elbetteki kadın sorunlarının vebalini, karışma biçimsel olarak erkekler çıksa bile, erkek arkadaşlar yüklemek ucuz bir izahdır. Binlerce yıldır, özel mülkiyetin ve sömürünün var olduğu bir toplumda kadınlarda erkeklerde olduğu gibi. Ve içinde gelişikleri toplumsal yapının, ahlak ve değer yargılarını seçme hakkına sahip değildir. Hakim sınıfların kendi çıkarları uğruna bize sırına ettikleri bu şartlandırmaları kırmak, bu uğurda mücadele etmek hakkına, kadınlarda, erkekler de sahibiz. Ve şunu bir defa daha vurguladık ki yeni bir toplum kurmak için mücadele veren bizlerin görevi, bu yeni toplumun insanlarını da yaratmaktır.

Toplantıda tartışılan konulardan bir ikincisi ise bizim dışımızdaki Türkiyeli kadınlarla olan ilişkilerimizdi. Onlara uzanabilmek, onları var olan sayısız örgül sorunları etrafında örgütleyebilmek yolları üzerinde tartışıldı.

Yabancı kadınların, özellikle feodal değer ve ahlak yargılarının çemberi içinde sıkışmış Türkiyeli kadınların, Almanya'da sosyal tüm bağlarının koparılması olduğu bir gerçektir. Yabancı işçilerin genelde var olan sorunlarının yanı sıra, özellikle yabancı kadınların ve Türkiyeli kadın işçilerin sorunlarının boyutları tartışılmaz derecede büyük. Çocukların yuva bulamamak yüzünden, işsiz parası hakkında faydalanamamaları, veya doğum izni yüzünden 3 aydan fazla bir süre çalışmadıkları için özel çalışma izni alamamaları gibi, bir kaç bariz örnek üzerinde duruldu.

İzole edilmiş, kendi kabuğuna çekilmiş zorunda bırakılmış kadınları bu konuları en fazla hakim sınıfların işine gelmektedir. Sosyal haklarından, ekonomik haklarından haberi olmayan, bu uğurda direktmeyen kadın işçilerin hemen hepsi sendikası ve örgütsüz. Bu yüzden düşük ücretlerle, en kötü işyerlerinde çalışmaya boyun eğen, yabancı kadın işçiler, patronların hayalindeki uysal, ideal işçiler olmaya devam etmektedir.

Özellikle Türkiyeli kadın işçilerin bu ve benzeri sorunlarını açığa çıkartmanın, bu sorunlar etrafında onları örgütlemenin önemli, tartışmanın can alıcı konularından biriydi.

Toplantıda Türkiye'deki gelişmeler üzerinde de önemle duruldu. Özellikle darbeden sonra, burada önemle kamuoyunda var olan sessizliği yırtmak, Cuntayı gerçek yüzüyle teşhir etmek konusunda, biz Türkiyeli kadınların düşen önemli görevler üzerinde tartışıldı.

Son olarak her bölge, şimdiye kadar yapılan çalışmaları ve olumlu olumsuz tecrübelerini aktardı. Tüm bunların ışığında önumüzdeki görevler aşağıdaki şekliyle saptandı.

1) Bölgelerde var olan kadınlar komitelerini geliştirmek olmayan bölgelerde kurmak. Kadın komitelerinde başından itibaren planlı çalışmayı yerleştirmek. Yapılacak işleri programlamak.

2) Düzenli kadınlar toplantısı yapmak, en büyük eksikliklerimizden biri olan teorik yetersizliği gidermek için eğitim çalışmalarına ağırlık vermek.

3) Öncelikle derneğe gidip gelen arkadaşların eşlerinden başlayarak düzenli aile ziyaretleri yapmak, ilişkide bulunduğumuz bacıları çoğaltmak.

4) Kadın sorunlarını, derneklerdeki seminerlerde, politik toplantılarda, eğitim çalışmalarında, sık sık gündeme getirerek, kavranması gereken önemli konulardan biri olduğunu kabul ettirmek.

5) Alman kadın örgütleriyle bağ kurmak. Yabancı kadınlara dönük çalışma yapan kuruluşlarda aktif görev almak. Onların olanaklarından faydalanmak (Dikiş, çocuk eğitimi, lisan kursları v.b.)

6) Çevremizde iş yerimizde, kadın arkadaşları sendikalar, yabancılar kanunu v.s. konularda aydınlatmak.

7) Türkiye'deki gelişimlere duyarlı olmak, demokratik kamuoyunu Türkiyeli kadınlar olarak ülkemizdeki gelişmelere karşı çeşitli yollarla uyarlamak (Basın toplantısı v.s.).

8) Aramızdaki haberleşmeye önem vermek, zorluklarda birlikte hareket edebilmek yeteneğini kazanmak. Devrimci İşçinin kadın sayısını yavaş yavaş ve bizlere daha yararlı hale getirmeyi görev bilmek. Çevremizdeki haberleri, gelişmeleri ve kadınlar köşesi için her tür yazıyı Devrimci İşçiye göndermek.

Bu sıraladığımız ve örgül örgütlenmemizi içeren görevler işçi sınıfının yarısını, sınıf mücadelesine çekmek amacını taşımaktadır.

Bu yüzden Devrimci İşçi tüm bacıları önemli bir görevin başına çağırılmaktadır.

aachen

Aachen Bölgesinde, Devrimci İşçi'den gelen yazı üzerine ilk kadınlar toplantısı 11.12.80 tarihinde gerçekleştirildi. Bu ve bundan bir hafta sonraki toplantıya katılan bacılarla yapılan konuşmalar sonucunda derneğimizde bacıların düzenli gelmelerinin nedeninin, bacıların isteksizliğinden değil, erkek arkadaşların hanımlarının gelmesini engellemesinden ve ailelerin kızlarını göndermemesinden olduğu görüldü. Gönderdiğimiz karikatürden de görüldüğü gibi gerçekten de dernek bir numaralı devrimci çocun, kadın erkek eşitliğini savunan erkek arkadaşlarımızın evlerinde bu eşitliğe saygı göstermedikleri anlaşıldı. Bunun üzerine dernekte bacılar ve erkek arkadaşların birlikte katıldıkları bir toplantı düzenlendi. Erkek arkadaşlardan özellikle hanımlarıyla birlikte gelmeleri istendiğinden oldukça kalabalık bir kitleyle bir toplantı yapıldı. Toplantı sonucunda çoğu erkek arkadaş, yanlış tutum içinde olduklarını ve düzeltmeye çalışacaklarını söylediler. Frankfurt toplantısından sonra bacılar arası toplantı iki kez daha yapıldı, bu toplantılarda da Devrimci İşçi'den yazılar okundu ve genel sorunlar tartışıldı.

Köln Bölgesindeki açık grevinde bacılarımızda aktif çaba gösterdi. Bunun yanısıra Aachen Bölgesinde daha önce hiç yapılmayan bir şey, bacılarımızın da afişlemeye çıkması son hafta içinde gerçekleştirildi.

Bacılar arası örgütlenme çalışmamız henüz yeterli düzeyde değildir. Bize göre bunun asıl nedeni, teorik yetersizlik ve bacılarımızın fazla boş zamanlarının olmayışları ve bu nedenle aile ilişkilerindeki zayıflıktır. Bunların giderilmesine çalışmaktayız. Önce aktif koşturan bacılar arasında bir eğitim çalışması yapmayı düşünüyoruz, bunun yanısıra tabii yine, yeni yeni ailelerle bağ kurup, haftada bir gün genel, kadın toplantısı yapacağız.

KARANLIĞA BOĞAN GÜN

Derindi uyukum
Çok derindi seçemediğim düşlerim
Gömülüşüm karanlığa meğer
Ben bilirim karanlığın kişimi
Donar elim ayağım
Birbirine çarpır düşlerim

Bir gürültü koptu
Kızıldere'de
Parladı ışık, boğuldu karanlık
Göründü meydan
Sırtardı iğrenç çehresiyse
Örgütlenmiş yalan...

Açlığa aş
Karanlığa güneş düşman
İte taş
İtler havladığına pişman
Olsun diye
Sarılmışlardı mavzere
Şimdi bir bayraktır elimde
Kızıldere

Benim toprağa tohum atan reñber
Kumar masasına benzer harmanınım
Dört yılda bir umut bağlamışım
Sandıklara
İte,ata, yıllardır göğsüme saplanan
oklara

Benim fabrikadaki emektar
Benim demiri bükten
Bendedir nasırlı eller
Sendedir kar

Gün işmadan
Damardaki kan
Ovadaki su gibi akan
İşte benim
Çeliği istip suyunu sıkıran

Senin elindekiler
Senin elindekiler
Benim alımdaki ter
Yeter be gayrı hırsızın
sürdüğü devran yeter

İşte benim
Kendi iktidarını
Kendi elleriyle kuracak olan
proleter....

Aachen, 28.12.1980

Biz Aachen bölgesindeki bacılar şu anda birden bire eğitim çalışmasına geçmeden, ilk gelen bacıları, yavaş yavaş bu çalışmaları içine sokmayı düşünüyoruz.

Şimdilik çalışmalarımızdan haberler bu kadar.

Tüm arkadaşlara başarılar ve devrimci selamlar,

Aachen Bölgesi Bacıları

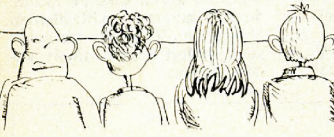
BİZİ ANLATMAK...

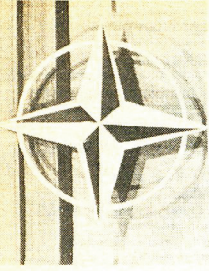
Beşikte unutulmuş bebe,
ağrıların ardındaki gelinim ben.
Karısıym pamuk tarlasındaki ırgatım.
Anasıym, yol ortası kurşuna dizilenlerin,
Yas tutanı döl döveniyim.

Yabancı değil kulaklarımıza, doğuşunların
türkülerini.
İşçisiyim kana bulanmış fabrikaların
Öğrencisiyim kilitli üniversitelerin,
Ve zincire vurulan kitapların yazarı.
Yabancı değil şimdi yüzleri...
Karanlık mağralara, kalles yasaklara
boğanların beni

Bilirim....
Beynimdeki örümcek ağlarını yırtacak,
Yine aydınlık parmaklarımdır benim.
Şimdi, hayatı sermek için insanların önüne
Verimli sıcak, doludizgin.

Kavgadayım....
Düşmanlarım şimdi iki defa korkmalı benden
iki defa sıkıldığından boynumdaki kemendi.

NATO Tuzağı ve Türkiye

Kim kime ne için yardım ediyor

BU YAZI OCAK 1980'de 'DEMOKRAT' Gazetesinde yayınlanmıştı. Güncelliğinden birşey kaybetmediği için yayınlamayı uygun gördük.

Son günlerde ABD askeri yetkililerinin ardarda yurdumuza gelip Türkiye'deki Amerikan üsleri konusunda ülke bağımlılığını daha artıran bağlayıcı kararlar almayı dayatmaları, Türkiye, ABD ve NATO ilişkilerini yeniden güncel tartışma konusu yapmıştır. Sonuç olarak, Türkiye-NATO ilişkilerinin Türkiye'nin ABD emperyalizmine bağımlılığı çerçevesinde irdelenmesi gerekmektedir.

Emperyalist ülkeler, kârlarının daha fazla artması ve daha büyük sömürge toprakları elde etmek için giriştikleri II. Paylaşım Savaşından umduklarının tersine oldukça büyük bir düş kırıklığı içinde çıktılar. Çünkü I. Dünya Savaşı sonucunda dünya topraklarının 1/6'sını ellerinden kaçırarak emperyalistler, II. Dünya Savaşı sonucunda dünya yüzölçümünün 1/3'ünün sosyalist olduğunu gördüler.

1945'teki II. Paylaşım Savaşından en az yıpranmış olarak ABD çıktı. Avrupalı emperyalistler savaşın verdiği kayıplar ve ekonomik çöküntü içinde ABD'nin "koruyucu kanatları" altına girmek zorunda kaldılar.

1900'lerde son ve ölümcül evresine giren kapitalizm, 1945'lerden sonra yeni bir sömürge politikası izlemeye, bu politikaya uygun ekonomik, politik ve askeri kuruluşlar oluşturmaya başladı. Bunun öncülüğünü de elbette "dünyanın jandarması" olmaya aday ABD yapıyordu.

I. Paylaşım Savaşı 1914 - 18 - sonrasının ekonomik, politik, askeri politikalarından farklı olarak, II. Paylaşım Savaşı sonucunda emperyalizm şu yöntemleri uygulamayı uzun dönemli çıkarları açısından yararlı buldu:

1) - Halk muhalefetine yükselemesini engellemek amacıyla kendini gizlemek yolunu tuttu. Günümüzde ülkelere siyasi bağımsızlık tanıyarak, ekonomik yönden kısıvrak kendine bağladı.

2) - Geri bırakılmış ülkelerdeki emekçi halkların tepkisini azaltmak amacıyla açık işgale son vererek, o ülkeler içinde kendine bağımlı işbirlikçi hakim sınıflar yarattı ve bu sınıflar aracılığıyla hakimiyetini kurdu.

3) - Bu döneme özgü yeni sömürge yöntemleriyle sömürgeleştirildiği ülkeleri gerek politik, gerek ekonomik, gerekse de askeri yönden emperyalist uluslararası kuruluşlar vasıtasıyla tümüyle kendi çıkarlarına uygun olarak yönetmeye başladı.

Günümüz Türkiye'sinde hangi hükümet işbaşına gelirse gelsin uymak zorunda olduğu birtakım kuralları ve boyun eğmek yükümlülüğü duyduğu bazı uluslararası kuruluşlar vardır. Günlük gelişmelerde, haberlerde, sürekli duyduğumuz; bizi doğrudan etkileyen, birtakım kararları dikte ettirip, uygulatarak halkımızı her geçen gün biraz daha sefaletle sürükleyen bu örgütler nelerdir? Türkiye halkını dünya ezilen halkları ile karşı karşıya getiren, ülkemizde yapılacak zamlardan tutun, yönetim değişikliklerine, emekçi ücretlerine sanayimizin hangi kesiminin gelişmesi gerektiğine kadar karışan bu uluslararası emperyalist kuruluşların amacı nedir? Ülkemizi ve diğer geri bırakılmış ülkeleri nasıl kısıvrak kendine bağlamıştır bu kuruluşlar?

Türkiye'nin siyasi olarak "bağımsız" bir ülke olduğu hergün "yetkili şahıslar" tarafından sürekli vurgulanmaktadır. Ülkemiz bugün, dış siyasetinde, ekonomik kararlar alma sürecinde, hatta iç işlerinde bağımsız mıdır? Bugün IMF, OECD, Dünya Bankası, NATO, CENTO, CIA gibi örgütlerden izin almadan ne yapabiliyoruz? Bütün bunlar, ekonomik açıdan bağımlı olan bir ülkenin siyasi açıdan da mutlaka bağımlı olacağını göstermektedir.

Çünkü emperyalizm, yeni politikası gereği kendi çıkarlarını koruyacak, ekonomik ve siyasi anlamda yüzde yüz kendine bağımlı sömürge ülkeler yaratmak zorundadır. Buna mecburdur çünkü, Dünyanın ezilen halkları artık zulme, sömürüye "dur" demeye başlamıştır. Emperyalizm için tehlike çanları çalıyor.

İşte tam da bu noktada kapitalist ülkeler, ortak çıkarlarını korumak için, toplumsal muhalefetin yükseldiği ülkelere bu örgütler aracılığıyla müdahalelerde bulunmaktadır. Bu müdahale, örgütlerini askeri plandaki politikalarını hayata geçiren en önemli kuruluş da NATO (Kuzey Atlantik Pakti Örgütlenmesi)'dir. Bunun dışındaki emperyalist örgütlerin işlevleri, nitelikleri daha başka yazı dizilerinde açılacağı için biz burada NATO'nun kuruluşu, işleyisi, Türkiye ve diğer geri bırakılmış, yeni sömürge ülkeler açısından önemini işlemeye çalışacağız.

"GÜVENLİK" PAKTİ'NİN AMACI

Yukarıda belirtilmeye çalışılan çerçevede doğrultusunda, NATO'nun (Kuzey Atlantik Pakti'nin) emperyalist-kapitalist sistem içinde bir askeri örgütlenme olduğu açık... Ekonomik, politik ve askeri örgütlenmelerin yoğunlaştığı söz konusu dönemde, NATO'nun kuruluş amacı kendi resmi kaynaklarına göre "Sovyet tehdidine karşı barışı ve güvenliği sağlayacak bir tedbir" olarak nitelendirilmektedir. Acaba gerçekten de

bu tür bir ittifakın amacı salt böylece bir 'barış ve güvenliği sağlamak olabilir mi?... Bu soruya 'evet' yanıtı versek bile o zaman kimin için 'barış ve güvenlik' sorusu yanıtlanmamış olarak ortaya çıkmaktadır. Oysa ekonomik ve politik örgütlenmeler aracılığıyla diğer kapitalist ülkeleri kendine bağlamış bulunan ABD emperyalizmi askeri alanda da, bir bloklaşmaya giderek kendi askeri hegemonyasını da kurma doğrultusunda somut bir adım atmıştır.

HAIG

NATO eski komutanı ABD yeni dışişleri bakanı

Girişte de açıklamaya çalıştığımız gibi II. Paylaşım Savaşı sonrası emperyalist-kapitalist sistemin öncülüğünü ABD emperyalizmi üstlenmiş durumda idi. Savaş sonrası Avrupa Ülkelerinin harap olmuşluğu, ABD'nin bu ülkelere sistemin var olabilesi için, her alandaki desteğini zorunlu kıldırmıştır. Ancak bu 'destek' salt Batı Avrupa'nın emperyalist ülkeleri için değil, aynı zamanda bu ülkelere uydu konumunda olan, Bağımlı Ülkeler için de söz konusu olmuştur. Sistem dışına çıkmalarının engellenmesi bu konuda birincil öneme sahiptir. Ancak bazı ülkelerin çok daha özel konuları söz konusu idi. Bu özelliğin ayrı bir kriteri de, o ülkelerin sistem açısından stratejik konumları idi. Yani 'hassas' bölgelerdeki ülkeler katmerli bir öneme sahip oluyorlardı.

Emperyalist ülkelerin askeri girişimi ve çabalarını arttırdığı o günden bu yana üzerinde anlaşıldıkları en önemli nokta ortak sınıf çıkarlarını korumak oldu. Diğer yan şivelerinin yanı sıra bir askeri örgütlenme olan NATO'da önceleri ağırlık sosyalist ülkelere karşı kendi varlığını koruma çabası hedeflerken, giderek yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşlarına uyarı olarak bu doğrultuda bir hedef değişikliği söz konusu olmuştur. Yani Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin önüne setler çekilerek bu ülkeleri emperyalist-kapitalist sistem içinde tuma çabaları önem kazanmıştır.

O halde en genelde şunu söyleyebiliriz; NATO, CENTO, SEATO gibi askeri amaçlı örgütlenmelerin, ikili anlaşmaların üslerin amacı üye ülkelerin askeri bağımlılığını pekiştirerek denetlenmelerini sağlamak, söz konusu ülkelerin bulundukları bölgelerdeki diğer ülkelerin iç gelişmeleri, özellikle o ülkelerde ortaya çıkan toplumsal muhalefetleri üsler, casus uçakları vb araçlarla denetlemek, kendi hegemonyasını yaygınlaştırmak ve kendi askeri malzemelerini ittifak içi ülkelere satabilmek. Kısaca ABD emperyalizmi, her alanda sistemin sözcülüğünü yapacak silah, araç ve gereçlerini üye ülkelere satacağı. En azından NATO'da yüksek kademe yöneticilerinin tümünün ABD'li olması, bu askeri bütünleşmenin doğrudan ABD'nin yönlendiriciliğinde sağlandığını bir göstergesidir.

En geneldeki amacı böyle saptadıktan sonra, şimdi de NATO'nun ortaya çıkışına bakalım:

7 Mart 1948'de İngiltere, Fransa, Belçika, Hollanda ve Lüksemburg tarafından imzalanan 'Brüksel Anlaşması' bu doğrultuda atılmış ilk adım oldu. Ayrıca bu anlaşma 'Atlantik Anlaşması'nın (NATO) temelini de belirlemiştir. Bu 5 ülke 'bir saldırıyla karşı tüm güçlerini birleştirmeyi' kabul ediyorlardı.

Söz konusu ülkeler amaçlarının salt askeri çerçevede sınırlı olduğunu bunun yanı sıra ekonomik, sosyal ve kültürel bağlarını da güçlendirmeyi amaçlıyorlardı. ABD'de bu girişimi destekleyeceğini belirtti. Ancak dışardan bir destek olmayın ortak sınıf çıkarlarını koruma amacına yönelik olarak yeterli kalacağı, bu ittifak içinde yer almasının kendi özel çıkarları doğrultusunda da zorunlu olacağı açık. Öyle de oldu. 4 Nisan 1949'da

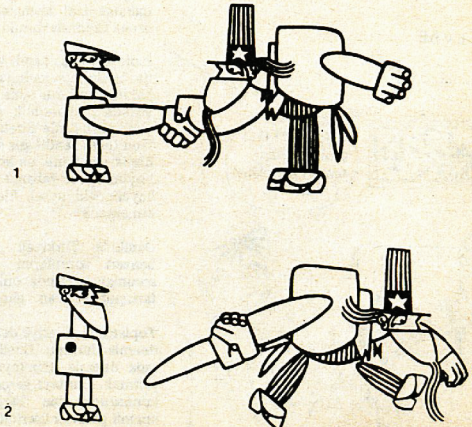
Washington'da, Brüksel anlaşmasına üye 5 ülke ABD, Kanada, İtalya, İzlanda, Danimarka, Norveç ve Portekiz temsilcilerinin de katılımı ile 'Atlantik Anlaşması' imzalandı. Anlaşma herhangi bir saldırıya önlem olarak ya da saldırının ardından bunu defetmek amacıyla yanı sıra politik ve ekonomik alanlarda da ortaklaşa ve devamlı faaliyet gösterilmesini öngörüyordu. Bu anlaşmaya belirlenen 13 ülkenin ardından Federal Almanya, Yunanistan (5 Mayıs 1955) ve Türkiye'de (18 Şubat 1952) katılmışlardır.

Türkiye, NATO'ya girerek ABD'nin politik ve askeri uyduluk niteliğini kazanmıştır

1945 yılından sonra ; burjuvazinin doğrudan iktidara gelmesi ve Türkiye'nin ABD emperyalizminin doğrudan egemenliği altına girmesi ülkemizin tarihine egemen oldu.

Emperyalist ülkeler ile sosyalist ülkeler arasında sürmekte olan "Soğuk savaş" döneminde Türkiye'nin rolü Ortadoğu'da emperyalizmin bir "İleri karakolu" olarak belirlendi. Böylelikle İkinci Paylaşım Savaşı sonucu ABD bu "Dost" ülkeye Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak ve kendi amacına uygun liberal bir ekonomik politika üzerine oturmasını sağlamak amacıyla 1947'de Marshall Planı çerçevesinde ilk yardımını başlattı.

Yardıma azami etkinlik kazandırmak amacıyla ABD'lerden oluşturulan 23 kişilik bir heyet şu hedefleri yönelik tavsiyelerde bulundu:

Yalçın Çetin'in "Vatan Millet Sakarya" albümünden

Emperyalist ülkelerin askeri girişim çabalarını arttırdığı günden bu yana anlaştıkları tek nokta ortak sınıf çıkarlarını korumak oldu. Diğer yan işlevlerinin yanı sıra bir askeri örgütlenme olan NATO'da önceleri ağırlıklı sosyalist ülkelere karşı kendi varlığını koruma çabası hedeflenmiştir. Giderek yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşları'na uyarlı olarak Ulusal Kurtuluş Hareketleri'nin önüne setler çekilmiş, bu ülkeleri emperyalist-kapitalist sistem içinde tutma çabaları önem kazanmıştır.

1) Ulusal güvenliğin doğurduğu ihtiyaçları karşılamak üzere Türkiye'nin ekonomik düzeyinin iltisahı.

2) Muhtemel saldırgan bir kuvvetin bu ülkeye nüfuz etmek ve Türk siyasal ve ekonomik kurumlarını yolundan saptırmakta yararlanabileceği, ciddi bir sosyal huzursuzluğun gelişmesini önlemek amacıyla Türkiye'de ekonomik refahın korunması.

Burada ABD'nin çizdiği programın amaçlarını çok açık bir biçimde görebiliyoruz. Birinci nokta ; olası yeni bir silahlı çatışma durumunun da savaş yorğunluğunu henüz üzerinden atamamış ABD ordularının yerine, ateş hattında en ön sıralarda yer almayla itilen Türk Ordusu'nun donatılması, böylelikle salt dış müdahaleyle değil, içeride gelişebilecek toplumsal muhalefet hareketlerine de karşılık fırsatının elde edilmesi. İkinci nokta ise; Türkiye ekonomisine "madencilik ve tarım" sektörleri doğrultusunda bir yön verilmesi, bu yolla da tüm emperyalist ülkelerin sanayilerini daha kolaylıkla yeniden kurabilmeleridir.

Türkiye Cumhuriyeti Hükümetleri hem kamu kesiminden, hem de özel kesimden gelecek bir yabancı sermaye yardımının tarım, madencilik ve sanayi sektöründe yapılacak yatırımlara büyük katkıda bulunacağını umuyorlardı. Bu nedenle NATO üyesi ülkeyapılan yardımlardan da yararlanma umudu ve ABD emperyalizmine bağlılığımızın kanıtlanması amacıyla bazı çabalara girilmiş, cumhurbaşkanı Bayar Amerika'yı ziyaretle Amerikan sermayesiyle pazarlıklarda bulunmuş, NATO'ya üyelik için başvurulara başlanmıştır.

Türkiye'nin 1950'deki ilk resmi başvurusu, "Atlantik Paketi"ni (NATO) mutlak surette tahdit edilmiş bir coğrafi bölgeye ait güvenlik sistemi olduğu" ve "Türkiye için bu katılmaya hiç bir sebep olmadığı" gerekçesiyle reddedilmiştir. Oysa aynı dönemde antlaşma çerçevesi içinde İtalya ve Cezayir alınmıştır. Bu kararı eleştiren Türkiye, Türkiye ve Yunanistan'ın SSCB saldırısına karşı NATO'ya alınması gerektiğini savunur. Bu başvuru sonucunda Türkiye'ye bir "Akdeniz Paketi" kurulması teklif edilir, ancak çeşitli nedenlerden dolayı gerçekleştirilemez.

Türkiye'nin NATO'ya girme ve ABD'ye yardım çabaları dış politikasına yön veren en önemli etmen olmuştur. Bunun en çarpıcı örneği 28 Mart 1949'da Filistin Halkının toprakları gaspedilerek kurulan İsrail Devletini ilk tanıyan ülkenin Türkiye olmasıdır. Bunun yanında, 1951 yılında 4500 kişiyle Türkiye'nin katıldığı Kore Savaşı, Lübnan ve Irak sorunlarında da gözlenecek olan UKTH'yı hiçe sayan ve silen halkların karşısına Türk ordusunu (Emperyalist ülkelere koltuk değneği yapılarak) dikme girişimleri gözlemlenebilir.

1 Ağustos 1950'de Türkiye NATO'ya ikinci başvurusunu yaptı. Ancak bu başvuru kabul edilmeyerek, Türkiye ve Yunanistan Akdeniz'in savunulması için gerekli planlama işlemleri için gerekli katılmaya çağırılmış, bu çağırılı olumlu karşılanmıştır.

1951'e kadar Türkiye'nin NATO'ya katılması sorunu bir türlü çözümü kavuşamadı. Bunun nedenleri arasında İngiliz ve ABD emperyalizmi arasında Türk ordularına kumanda etmek yetkisinin paylaşılması geliyordu.

1951 yılından başlayarak ABD, Türkiye'nin NATO'ya alınması konusunda karar değiştirdi. Türkiye ve Yunanistan'ın NATO'ya alınması batı ve özellikle ABD emperyalizminin duyduğu bir ihtiyacın sonucudur. Şöyle ki:

1 - Sosyalist ülkeler gerek ekonomik, gerek askeri yönden güçlenmişlerdi. ABD emperyalizminin bu ülkeleri denetim altına alması sorunu ortaya çıkmıştı.

2 - ABD strateji uzmanları Avrupa'da bir savaş çıkarsa, Urallar'daki sanayi bölgeleri ile Kafkaslar'da ki petrol kaynaklarının bombalanması gerektiğini öne sürmüşlerdir. Bunun için de SSCB'ye yakın yerlerde hava üsleri ve deniz istasyonlarının kurulması gerekmiştir.

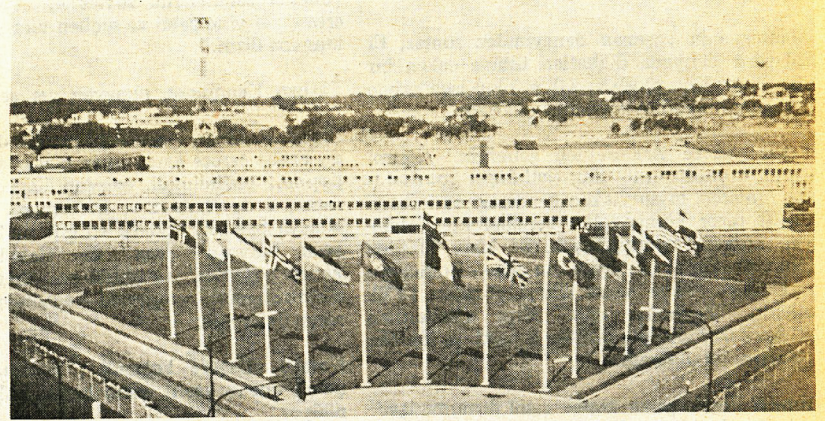
3 - Bu üs ve istasyonların istenilen şekilde açılması ve etkinliği gösterebilmeleri için ABD, Türkiye'nin NATO'ya alınmasından başka çare görmemiştir.

4 - Ayrıca Türkiye, ABD'ye o olan sadakatini Kore savaşına asker göndererek ispatlamıştı.

Nihayet, 18 Şubat 1952'de Türkiye ve Yunanistan NATO'ya resmen kabul edildiler. Bundan sonra NATO'yu coğrafi olarak Güney Doğu Asya Paketi'ne (SEATO) bağlamak ve İngiltere'nin Süveyş kanalından çekilmesiyle doğan boşluğu doldurmak amacıyla yeni bir "Savunma" Paketi kuruldu. Bu kuruluş daha sonra CENTO adını alacaktır. CENTO'ya üye olan ülkeler, İran, Irak, Türkiye, Pakistan ve İngiltere'dir.

Türkiye böylece hem SSCB ile Ortadoğu ve Akdeniz arasında bir set, hem de NATO Paketiyle Asya'daki Paktiler arasında ilişki noktası olarak kilit bir mevki kazandı. Böylelikle ABD emperyalizmi Ortadoğu'da uygulayacağı emperyalizmin çıkarlarına uygun politikaları için hem politik hem de askeri bir destek kazandı.

Türkiye II. paylaşım Savaşı sonrası başlayan ABD'ye ekonomik bağımlılık sürecinin doğal sonucu olarak NATO'ya girme politik ve askeri uyululuk niteliğinde de kazanmıştır. 27 Mayıs 1960 da zamanın iktidarının "Ülkenin geleceğini, milli birlik ve beraberliği tehlikeye düşürdüğü, bağımsızlığı zedelediği" gerekçesiyle gerçekleştirilen Türk Silahlı Kuvvetleri darbesinde Milli Birlik Komitesi adına okunan bildirilerde dile getirilen ilk şey yeni rejimin NATO ve CENTO'ya bağlılığıdır.

Nato Genel Merkezi

NATO'ya girdikten sonra Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist-kapitalist sistemin ileri karakolu durumuna geldi. Ve bu bölgede emperyalist devletlerin çıkarlarını korumaya yöneldi.

Türkiye NATO'ya girdikten sonra ABD ile çok yakın bir işbirliği kurdu. Bu işbirliği hem askeri hem de ekonomik alanda oldu. Yapılan ekonomik yardımlar bir yandan ülkede kapitalizmin yukarıdan aşağıya çarpık bir biçimde gelişmesini sağlarken, diğer yandan da ABD'ye olan bağımlılığı giderek pekiştiriyordu. Askeri yardımların amacı ise, Amerikan Kongresi tarafından şöyle açıklanıyordu:

1 - Yardım edilen ülkelerdeki Amerikan üslerinin korunması

2 - Yardım verilen ülke ile kolektif güvenlik anlaşmalarının korunması ve yürütülmesi,

3 - Stratejik hammadde ve koruması,

4 - Müttefik kuvvetlerin askeri gücünün artırılması, NATO'ya girdikten sonra Türkiye, Orta Doğu'da emperyalist-kapitalist sistemin ileri karakolu durumuna geldi ve bu bölgede emperyalist devletlerini çıkarlarını korumaya yöneldi. ABD bölgedeki toplumsal muhalefeti en ucuz bir biçimde Türk Ordusu güçlendirerek gerçekleştirebileceğini görmekteydi.

Nitekim ABD Güney Komutanlığı Ordu Baş Kumandanı General W. Proper, Latin Amerika ülkelerine olan yaklaşımlarını Kongrede şöyle açıkladı: "Ordu kamu düzenini sağlayacak ve iç güvenliği sağlamaya çalışan azımkar hükümetleri destekleyecek yegane birleştirici güç olduğunu tekrar tekrar ispat etmiştir. L. Amerika silahlı kuvvetleri, polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle diğer hareket ederek karışıklıkları ve isyanların kontrol altına alınmasına, teröristlerin ve gerillaların yakalanmasına ya da

tir. Yapılan askeri yardımlarla bir yandan ABD tekelinin satışı artırılırken diğer yandan da bu silah ve teçhizatların geri bırakılmış ülkelerde ABD'nin çıkarları doğrultusunda kullanılması sağlanmaktaydı.

İKİLİ ANLAŞMALAR

Türkiye NATO'ya girdikten sonra ABD ile bir bölümü de gizli olan bazı ikili anlaşmalar imzalanmıştır. Bunların büyük çoğunluğu 1952-1960 yılları arasında imzalanmış olup ABD'ye ülkemizde askeri tesisler kurabilmesinin yanı sıra siyasi kolaylıklar sağlamıştır. Bu anlaşmaların en önemli uzun süre kamuoyundan saklanmış ve ancak 1965'den sonra yükselen toplumsal muhalefet ortamında tartışılmaya başlanmıştır. Yine bunlardan bir bölümü mektup teatisi veya telefon görüşmesi ile yürürlüğe girmiştir. İmzalandan ikili anlaşmalardan kamuoyuna bilinenleri başlıcaları şunlardır:

1) 1952 tarihli Ortak Güvenlik Anlaşması: ABD ile dış politikada ortak hareket edilmesini ve ABD'nin askeri girişimlerini Türkiye'nin desteklenmesini sağlamaktadır.

2) 1954 tarihli Kuvvetlerin Statüsü Ait Anlaşma: Türkiye'de görevli ABD askerlerinin suç işledikleri zaman görevli olduklarını kanıtladıklarında ABD yasalarına tabi olmalarını sağlamaktadır.

tasfiye edilmesine ve hükümete devirmek için şiddet yoluna başvurmayla teşebbüs eden unsurların bu hareketlerinin önlenmesine yardımcı olmuştur."

NATO'ya girdikten sonra Siyasi iktidarlar Türkiye'nin yüklediği görevleri gerekçe göstererek, ekonominin içine düştüğü bunalımları hafifletmek için daha çok yardım peşinde koşmaya başladılar. Fakat daha fazla yardım için ABD'nin ileri sürdüğü tek bir koşul vardı: üstlenilen görevlerin daha bir sadakatle yerine getirilmese, yani daha gerici bir dış politikanın uygulanması ve içte de ABD tekeline daha geniş olanaklar sağlanması.

Yapılan dış yardımlar aynı zamanda emperyalist-kapitalist ülkelerdeki ekonomik durgunluğa karşı çok karlı ve sürekli pazarlar sağlayarak en etkili önlemlerden biri durumuna gelmiştir.

ABD Dışişleri Bakanı Dulles'e göre P.L. 480 olarak bilinen Tarım Ticaret Gelişme ve Yardım Yasası "ABD'nin dışardaki dolar parasının korunması ve geliştirilmesi amacıyla" yönelik-

3) 1954 tarihli Askeri Kolaylıklar Anlaşması: ABD'nin Türkiye'de üsler kurmasını, hava alanlarından ve limanlardan yararlanmasını ve ABD'ye parasız arazi tahsisini sağlamaktadır.

4) 1954 tarihli Vergi Muafiyetleri Anlaşması: ABD'den Türkiye'ye ithal olunan askeri malzemeden hiç vergi alınmamasını sağlamaktadır.

5) 1959 tarihli Türk Amerikan İşbirliği Anlaşması: Bu anlaşma ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist politikasının temelini oluşturan Eisenhower doktrinine uygundur. Anlaşmanın 1. Maddesine göre Türkiye'ye yapılacak bir "saldırıda" ABD silahlı müdahalede bulunabileceklerdir. Anlaşmanın amacı içeride yükseltilmek halk muhalefeti ve dirençli bastırarak ve böylece sömürü düzeninin sürdürülmesine karşı yönelecek "tehlikeleri" ortadan kaldırmaktır. Böylece Türkiye'nin sistem içinde kalması güvence altına alınmak istenmektedir.

Bu anlaşmalar ile ABD, Türkiye'de egemenliğini kurmuş ve çok geniş olanaklardan yararlanmıştır.

El Salvador

İşbaşındaki sol görünümüne cuntasıyla İktidardaki bir avuç sömürücü oligarsiyle, Amerikan emperyalizmine bağımlılığıyla, işkencesi, sivil faşist terör komandoları, ve direnen halkıyla Türkiye'yi çağırıştıran bir ülkedir. İşkence yöntemlerinden, emperyalizmin oyunlarından en önemlisi silahlı mücadelesinden dersler çıkarmamız gerekiyor.

Yüzölçümü 21.000 km2, nüfusu 4,5 milyon olan bir Orta Amerika ülkesidir El Salvador. Genellikle tarıma dayalı ekonomisi olan bir Kahve Cumhuriyetidir. Ülke 14 aile tarafından yönetilmektedir.

Tüm Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, hep askeri faşist diktatörlükler tarafından yönetilmiştir. Cuntanın biri gelmiş biri gitmiş. Baskı yine eski baskı zulüm yine aynı zulüm. Ama yine tüm Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi halkın bir direnme, bir baş kaldırma geleneği var.

Nikaragua'da yaşanan deneyimden sonrar, El Salvador dünyada dikkatleri üstüne ceken bir ülke oldu. Konsolosluk, Kilise, okul işgalleriyle gerillalar dikkatleri ülkelerine çektiler.

Terör sadece Askerlerden gelmiyor. "Resmi güçlerin yardımcısı" olan sivil faşist komandolar binlerce insanı işkence ederek katlettiler. Faşist terör komandoları kendilerinden olmayan herkese saldırıyorlardı. 24 Mart 1980'de San Salvadorun en büyük din adamı Romeroyu öldürdüler. Daha sonra ülkeyi yöneten 14'lik ailenin "kaybolan oğlu" diye adlandırılan Alvarez Cordova'yla birlikte 5 parti ve sendika yöneticisini öldürdüler.

Bunlar "eceli gelen köpek cami duvarına işer" misali saldırılardı. Devrimci güçler bu saldırılarla birlikte Hristiyan demokratlarında bir kanadı içinde olmak üzere tüm demokratları anti Faşist cepheye çekmeyi başardılar.

FDR Devrimci Demokratik Cephe kuruldu. 15 Ekim 1979'da Romero'nun (Bunun din adamı Romero'yla bir akrabalığı yok) yönetimindeki Cunta Amerikanın desteğiyle baştan indirildi ve yerine sol görünümüne ve "reformlar"

TÜM DÜNYA HALKLARINA

Salvador halkının kurtuluş savaşına her türlü maddi, politik ve askeri yardımı yapmaları için çağrıda bulunuyoruz.
Ve bizler de, halkımızın mücadelesinden tüm Latin Amerika, Asya ve Afrika halklarının anti-emperyalist mücadelesine selam yolluyoruz.

yapacağını vadeden bir cunta getirildi. Bu Amerikanın Nikaragua'dan sonra El Salvador'u da elden çıkarmamak için giriştiği bir oyunda. Ancak yapılacak reformlara oligarşi yanaşmadı. Toprak reformunun'da çalışan bir tekniker yapılmak istenen reformu şöyle anlatıyor. "Birgün askerler geldiler ve köylülere artık toprağın kendilerinin olduğunu, aralarından birer yönetici seçmelerini söylediler. Aynı askerler ertesi gün yine geldi ve seçilen tüm yöneticileri kurşuna dizdi."

Faşizm Kendinden olmayan her şeye saldırır:

Papaz Romero, başında tutucu bir din adamıydı. Faşist teröre karşı çıkan birkaç yakın arkadaşının, öldürülmesi, ortadan kaybolmasından sonra, o da cuntaya ve katliamlara karşı tavır almaya başladı. Ülkenin en çok dinlenen "kili-senin radyosu" Ysax" da "Haklılığın sesini kimse boğamaz" ve ulusal muhafızlara "İnsan öldürmemeleri" çağırısını yaptıktan bir hafta sonra öldürüldü.

Komşu ülkelere kaçmak, sığınmak isteyen çocuk çocuk yaşlı, kadın herkes vahşice öldürülüyor.

600 kişilik bir göçmen gurubundan, saklanarak sağ kalabilen küçük bir kız anlatıyor: "Herkesi acımasızca öldürdüler. Subayın biri iki küçük bebeği havaya atıp süngüsünün ucuna geçirdi."

1980 yılında iç savaşın bilançosu 12.000'den fazla ölü 1981'in ilk ayında bu sayı şimdiden 1000'in üzerine çıktı.

Yeni Vietnam?

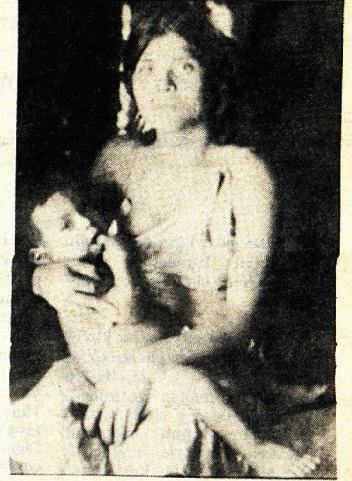
Komşu ülke Guatemala'da 10.000 "ulusal Muhafız" ve Küba kaçağı "sol"un bir saldırısına karşı hazır bekliyor.

ABD'nin El Salvador'a bir askeri müdahalede bulunacağını açık belirttileri vardır.

- Hükümet çevrelerinde bu konuda bir sıra toplantılar yapıldı. Panama'ya silah depo edildi.

- Askeri ve sivil faşist guruplarla ilişkiye geçildi. Aynı doğrultuda ilişkileri Guatemala ve Honduras'da da sürdürülüyor.

- ABD Emperyalizmine bağımlı, Arjantin, Şili ve Uruguay askeri diktatörlükleri askeri eğitim ve araç konusunda büyük yardımlarda bulundular.

ABD bu bölgeye 1965 'den beri yaptığı en büyük askeri yardımı (95 milyon dolar) yaptı.

ABD muhtemel bir müdahaleye destek bulmak için avrupaya özel bir heyet yolladı.

Zaten Reagan seçim konuşmalarında Salvador'a askeri bir müdahalede bulunacağını ima etmişti.

Kısa bir süre önce askeri diktatörlüğü eleştiren Salvador büyük elçisi ABD dışişleri bakanı ve eski Nato komutanı Haig tarafından görevden alındı. Aynı çizgide davranışlar alınan Hristian demokrat partilerinden geldi. CDU genel sekreteri tek yolun cunta'nın Hristian demokrat başı Napolyon'un desteklenmesi olduğunu söyledi.

Genel Saldırı:

ABD'nin dış politikasının bu çizgide değişikliğe uğrayacağını saptayan FDR Reagen'in resmen

Başkan olacağı 20 Şubat tarihinden evvel kesin darbeyi vurmak amacıyla tüm ülkede genel bir saldırıya geçti. Ülkenin kuzey bölgesi Gerillaların elindeydi, birleşik gerilla örgütü DRO tüm bölgelerde birden saldırıya geçti. Merkez'e, Başkent San Salvador'a yapılan saldırılar zayıf kalınca, saldırıyla birlikte uygulanmak istenen genel grev bu sanayi bölgesinde gittikçe kırıldı. Bir haftalık bir süreden sonra taktik bir geri çekilmeye gidildi. Birleşik cephe henüz tüm bölgeleri birden kontrol edebilecek donatımda ve halkı tümüyle ayaklandırabilecek, koruyabilecek konumda değildi.

Bu genel saldırı aslında San Salvador direnişinin dönüm noktasıydı. İlk defa devrimci güçler genel bir saldırıya geçiyorlardı. Ülkenin doğu bölgeleri bu saldırı esnasında ele geçirildi. Bu altı aydır denenipde başarılmayan bir işti. Ayrıca askeri güçler çoğu kere kişilerine sığınmak zorunda bırakıldılar. Saldırının bu başarıları yanında bir hafta sonra karar verilen geri çekilme 'de doğru bir karardı. Çünkü henüz gerilli örgütleri mevzi savaş verecek durumda değillerdi. İlk saldırıdan dersler çıkarmak zayıf ve eksik yanları görmek gerekiyordu.

Bir Subay cuntanın niyetini şu sözleriyle açıklıyor. "Savaşa bütün solcuları ortadan kaldırına kadar devam edeceğiz. Bu eğer 200 bin insanı öldürmemizi gerektiriyorsa onuda yaparız." Ama ne Amerikanın nede onun uşağı faşist cuntanın niyetleri gerçekleşmeyecektir. Zafer savaşan Salvador halkının olacaktır.